ROBYN DONALD

FOC ÎNTUNECAT

„Nu poți fi în niciun caz îndrăgostită de Paul. Fiindcă vrei să te culci cu mine”.

Ce îl făcea pe Flint Jansen să presupună, cu atâta aroganță, că Aura avea să-l aleagă pe el în locul lui Paul, prietenul lui și fidelul ei logodnic? Sfărâmase lumea Aurei în momentul când se întâlniseră – ea îl găsea incontestabil și copleșitor de atractiv, astfel încât acum avea în față o luptă cu propria conștiință și cu Flint: amândoi îi cereau să lase în urmă orice securitate și să contramandeze nunta… dar se putea încredința Aura întunecatei seducții a lui Flint?

— Cred că ești cel mai încrezut om pe care l-am cunoscut în viața mea.

Disprețul Aurei se simțea în fiecare silabă.

— Ce naiba te face să crezi că te-aș alege în locul lui Paul?

Zâmbetul lui Flint deveni feroce.

— Aura, dacă înțelegi cât de cât ideea de prietenie, ar trebui să poți accepta faptul că aș face aproape tot ce-mi stă în putere ca să-l scap din ghearele unei fâșnețe lacome care a fost educată să-și folosească trupul sexy și fața frumoasă ca pe o marfă.

ROBYN DONALD

FOC ÎNTUNECAT

Traducere de
Mihnea Columbeanu

Capitolul 1

Când Paul a venit s-o ia, inima Aurei Forsythe a crescut de mândrie.

Arăta atât de bine, cu negrul și albul costumului de seară scoțându-i în evidenţă culoarea blondă a părului și a tenului. Aura, însă, nu pentru frumusețea lui îl iubea. Știa, mai bine ca oricine, că înfățișarea plăcută și trăsăturile regulate nu aveau mai nimic de-a face cu persoana de sub

învelișul de carne și piele.

Surâsul lui era acela care îi atrăsese cel dintâi atenția, și aerul de bună dispoziție calmă, încrezătoare. Totuși, la foarte scurt timp după ce-l cunoscuse pe Paul Meălpine, își dăduse seama că era un om absolut demn de încredere. Acest lucru îl făcea să fie irezistibil. În ultimele trei luni, ajunsese să-l înțeleagă foarte bine pe bărbatul cu care urma să se mărite peste două săptămâni. Scăldată în căldura iubirii lui, căutarea turbulentă a unui liman de liniște în viața ei se transformase în seninătate. Niciodată nu mai fusese atât de fericită.

— Ne întâlnim cu Flint la restaurant, spuse Paul, în timp ce-i deschidea portiera mașinii lui scumpe. A zis că face un duș și se schimbă, dar cred că va ajunge la Quaglino’s înaintea noastră.

Flint Jansen urma să fie cavaler de onoare la

nunta lor, peste două săptămâni.

— Unde locuiește?

— În Remuera, dar acum stă la mine.

— Aha. De ce?

— I se redecorează casa. Peste tot e vopsea umedă, așa că va locui la mine cel puțin o săptămână, poate chiar până la nuntă.

Îi ridică mâna să-i sărute degetele suple. Gura Aurei se arcui într-un surâs.

— Ești foarte drăguță în seara asta, murmură Paul, în timp ce-i dădea drumul.

— Îți mulțumesc. Îmi place mult rochia asta.

Deși complimentele continuau s-o stânjenească, învățase din experiență să le primească elegant. Iar complimentele din partea lui Paul nu reprezentau nicio amenințare.

Avea rochia de câțiva ani, dar mătasea bogată, de un verde discret, îi accentua culoarea

părului, de vin Bordeaux ales, și a pielii ca ivoriul, întunecându-i și accentuându-i ochii verzi enormi.

— Deci, a venit faimosul Flint Jansen. Mi se pare ciudat că încă nu l-am cunoscut pe cel mai bun prieten al tău, comentă ea, stăpânindu-și cu deliberare tremurul din voce, în timp ce schimba subiectul cu abilitate.

Paul râse încetișor:

— Și el a spus același lucru. I-am răpuns că dacă insistă să stea în Indonezia luni de-a rândul, e firesc ca în lipsa lui să se întâmple fel și fel de lucruri.

Deodată, prin intersecția din fața lor trecu fulgerător o mașină. Paul reacționă rapid și calm, dar Aura fu aruncată înainte, doar centura de siguranță ținând-o în fotoliu.

— Ai pățit ceva? întrebă el, alarmat.

Aura îi răspunse cu un zâmbet liniștitor.

Felul cum îi purta de grijă, ca și cum ar fi fost un bibelou de porțelan neprețuit, o făcea să se simtă ocrotită și admirată.

— Nu, n-am nimic. Ai reflexe foarte rapide.

Gura lui se arcui la un colț.

— Nu la fel de rapide ca ale lui Flint. El parc-ar fi un fulger uns. Odată, eram la vânătoare în Uraweras și m-a prins când era să cad într-o prăpastie.

Tăcu o clipă, apoi încheie cu indivie:

— Mamă, ce mișcări! Iute ca o cobră regală și mai tare decât un cal. Nici eu nu-s chiar categoria muscă, dar el m-a tras pe sus cu-o mână, de parc-aș fi fost făcut din lemn de balsa.

— Pare foarte macho.

Vocea ei era rece, indiferentă. Paul râse:

— Eu nu așa l-aș descrie. „Macho” sună a insecuritate fundamentală, pe când Flint e cinstit

până-n măduva oaselor. Și complet stăpân pe viața lui.

— Cinstea, replică Aura cu cinism, poate fi o calitate foarte supraestimată.

Surâsul lui Paul era tandru și tolerant.

— Nu încerca să mă șochezi, iubito, îți știu eu șmecheriile. Deși trebuie să recunosc că deplina stăpânire de sine a lui Flint intră într-adevăr în conflict cu oamenii – și mai ales cu cei care i-o invidiază!

— Mă rog, cu toții invidiem lucrurile pe care nu le avem, fu Aura de acord, gândindu-se la numeroasele calități după care jinduia.

— De unde știi? Tu ai totul.

Pufnetul în râs al Aurei fu urmat de un zâmbet.

— Mă bucur că așa crezi. Voi doi nu păreți să aveți prea multe în comun.

— Nici nu avem, dar Flint e cel mai bun prieten pe care l-am avut vreodată. Nu prea poate suferi fraierii – ba chiar deloc – e la fel de ferm ca o temelie de granit și are acea răbdare amenințătoare pe lângă care o pisică la pândă după șoareci pare apucată de pandalii. Dar îmi place așa cum e, și cred că și ție o să-ți placă. Cu siguranță, ai să-l impresionezi. Știe să aprecieze femeile frumoase.

„Nici nu mă mir”, își spuse Aura, obosită. O presimțire rea îi irita nervii. Nu voia să-l cunoască pe Flint Jansen; știa încă de pe-acum că n-avea să-l simpatizeze.

— N-a prea dormit în ultimele zile, continuă Paul. Are de rezolvat o situație foarte delicată din Indonezia și când a coborât din avion, arăta cam ca un pirat feroce din Marea Chinei de Sud.

— Cred că e extenuat! Poate era mai bine să

sărim peste seara asta și să ne întâlnim doar la petrecerea de mâine seară.

— E destul de rezistent ca să facă față, zâmbi indulgent Paul. Asta-i o calitate înnăscută la el. Țin minte, imediat după ce a venit, în școala primară, a avut de furcă – puștii pot fi adevărați demoni, nu? – și de-atunci am rămas prieteni.

Aura știa deja că Flint Jansen și Paul Meălpine învățaseră la aceeași școală scumpă, cu internat. Restul, însă, o surprindea. Din cele câteva aluzii pe care le făcuse Paul la cel mai bun prieten al lui, și-l imaginase ca pe un om născut să înfrunte tot ceea ce-i arunca lumea în față, un copil de oțel care crescuse, inexorabil, spre a deveni un tânăr de oțel, pentru ca apoi să se înăsprească și mai mult, ca un bărbat de oțel.

— De ce i-au făcut zile fripte la școală?

Paul ridică din umeri.

— Un scandal de familie. Tatăl lui și-a luat tălpășița cu o mare sumă de bani de-ai altora – a reieșit că-i cheltuise pe o femeie de moravuri ușoare, care era amanta lui. Ziarele au făcut un tapaj de-a dreptul scandalos, ajungându-se până la tribunal și la o serie de dezvăluiri și mai indecente. Unii dintre oamenii pe care îi escrocase tatăl lui aveau copii la aceeași școală cu noi. Toată situația a cam scăpat de sub control. Dacă nu ți-e cu supărare, nici Flint n-a stat cu mâinile-n sân, dar a trecut prin doi ani foarte nefericiți.

— Câți ani avea?

— Abia opt. Destul de mare ca să înțeleagă ce se întâmpla, prea mic ca să se poată apăra de băieții mai mari care-l chinuiau. Deși încerca, râse el, amintindu-și. Doamne, cred că se lua la harță cu toți copii din școala aia care se uitau măcar pieziș la el. Puțin îi păsa cât de mari erau – și i-a

bătut măr pe destui.

Aura știa prea bine ce însemna să nu-și găsească scăparea de un torționar. Împotriva propriei ei voințe, un fior de camaraderie îi îmblânzi atitudinea. Și ea avusese opt ani când tatăl ei își părăsise soția și fiica pentru a se duce ca doctor misionar în Africa. Chiar și acum, după cincisprezece ani, simțea o umbră a acelei dureri și nedumeriri de demult.

Oftând în sinea ei, își spuse că un prieten al lui Paul trebuia să aibă și o latură blândă. Ea și Flint urmau să aibă cel puțin un lucru în comun: afecțiunea față de cel care avea să-i fie soț.

Dar, din prima clipă când îl văzu pe formidabilul Flint Jansen, își schimbă complet părerea. Nu inspira niciun dram de blândețe. Mai înalt cu cel puțin opt centimetri decât Paul, trebuia să aibă cam un metru și nouăzeci, iar cicatricea

subțire care i se încârliga sinistru de pe pometul obrazului stâng până pe bărbia repezită înainte, arogant, făcea ca imaginea lui să i se întipărească în creier cu fierul roșu, lăsând o urmă neagră, de nești.

O zguduia un tumult de emoții, făcând-o să tacă, derutată; treptat, numai, își dădu seama că le domina o stare turbulentă și pătrunzătoare de recunoaștere.

Ceea ce era ridicol, pentru că nu-l mai văzuse niciodată pe acel om, nici măcar în vreo fotografie neclară, prin ziare. Dacă îl vedea, acum ar fi știut; nu era un om pe care să-l uiți ușor. Pe sub materialul negru al sacoului de seară, avea umeri lați și puternici. Cămașa albă apretată contrasta cu pielea bronzată. Umerii aceia masivi și picioarele lungi, cu musculatură robustă pe sub pantalonii croiți fin, se combinau cu o grație

mlădioasă a mișcărilor, pentru a-l face să lase o impresie instantanee, ucigătoare.

Părul brunet închis, tuns convențional, se ondula lucios sub luminile care-i urzeau în jurul capului o aureolă roșie, primejdioasă. Avea un chip cu trăsături aspre, de corsar, dur și deloc chipeș, și totuși la Flint, nu la Paul, se uitau pe sub gene toate femeile din local.

Omul era teribil de bătător la ochi, puterea personalității sale fiind subliniată de o energie nervoasă, abia stăpânită, care parcă trosnea ca o sarcină electrică prin salonul cu mobilier elegant.

Indiferent cum o fi arătat la vârsta de opt ani, își spuse cam buimacă Aura în timp ce Paul făcea prezentările, radios și nemaiîncăpându-și în piele de mândrie, era clar că acum Flint Jansen nu mai avea nevoie de compasiunea nimănui; era mai mult decât capabil să se descurce cu orice i-ar fi

aruncat în față viața. Atâta numai că acest om nu „se descurca”; pur și simplu cucerea. Flint Jansen impunea propriii săi termeni, obligând lumea să-i accepte.

Cu un zâmbet cam țeapăn, Aura întinse mâna, simțind cum îi era cuprinsă între degetele lui lungi și puternice. Avu nevoie de un efort de voință pentru a-și convinge pleoapele îndărătnice să se ridice, iar când reuși, privirea el fu capturată de doi ochi aurii, limpezi și penetranți că ai unui tigru, ai unei fiare ce-și exprima fără niciun compromis puterea și autoritatea, ochi ațintiți asupra ei cu o privire care-i înlătura masca superficială a frumuseții, pentru a o scoate la lumină pe femeia ascunsă dedesubt. Prin trup și suflet îi trecu o premoniție, cu pași iuți, de gheață.

— Aura, rosti Flint cu un glas profund, subtil răgușit, care juca pe terminațiile ei nervoase

cu o precizie senzuală. Paul mi-a spus de mai multe ori că ești frumoasă, dar credeam că era doar extazul unui om îndrăgostit. Acum, cred că-l înțeleg.

Trecută cu mult de vârsta când laudele la adresa frumuseții sale îi trezeau mai mult decât o plăcere moderată, Aura tresări sub efectul unui junghi de dezamăgire prostească.

Se părea, își spuse ea cu ironie, că în pofida acelui magnetism neînfrânat, a ferocității pătrunzătoare și nelegiuite din privire, Flint Jansen nu era mai perspicace decât alți bărbați. Accidentul fizic al trăsăturilor ei, moștenire rămasă de la strămoși, îl amăgea la fel ca pe majoritatea celorlalți, făcându-l să creadă că singura ei calitate era frumusețea, și nimic mai mult.

Sperând să nu i se vadă amărăciunea rebelă,

zâmbi.

— Mulțumesc, spuse ea, pe un ton cam distant.

Mâna lui Flint era fermă, caldă și dură, iar preț de-o clipă strânsoarea convențională păru un fel de cucerire, o declarație de proprietate, o provocare. Aura avu nevoie de toată stăpânirea de sine ca să nu tresară, retrăgându-se.

În clipa următoare, totul se sfârși. Mâinile li se relaxară, reveniră la loc; Flint rosti un comentariu care-l făcu pe Paul să râdă, iar Aura rămase întrebându-se dacă nu cumva fiorii care-i înfrigurau pielea erau cauzați pur și simplu de gerul serii de iarnă și faptul că nu-și luase pe sub rochia de mătase verde, cu o vanitate tipic feminină, decât strictul necesar.

Sigur că asta era explicația.

Și totuși, în timp ce mergeau spre masă,

simțea privirea iscoditoare a lui Flint și din nou acel sentiment neliniștitor de dislocare îi risipi calmul obișnuit.

Aruncând o privire grăbită în sus, spre fața chipeșă și binevoitoare a lui Paul, se întrebă ce Dumnezeu putea avea în comun logodnicul ei, un om atât de bun, serios și de nădejde, cu individul acela înfumurat și intolerant; probabil că era unul dintre misterele prieteniilor bărbătești, pe care femeile nu erau în stare să le deslușească.

Cu excepția anilor de școală, singurele atribute pe care le împărtășeau în comun păreau să fie inteligența și ambiția. Poate că acestea erau de ajuns pentru a întreține o prietenie.

Paul se îndrepta cu repeziciune spre vârful ierarhiei profesionale, iar oamenii spuneau că Flint Jansen avea mari șanse să primească postul de prim director executiv al firmei Robertson’s,

marele conglomerat unde lucra. Paul, partener într-un important birou de avocați din Londra, știa multe despre capitală și-i spusese că actualul președinte avea în el o încredere deplină.

Aura putea înțelege de ce. O singură privire fusese de ajuns pentru a o convinge că Flint avea destulă autoritate concentrată și dezinvoltă pentru a prelua conducerea oricărei organizații, chiar și atât de mare ca Robertson's, dirijând-o cu forța decisă și neînduplecată de care avea nevoie o asemenea întreprindere.

Când ajunseră la masa lor, era zguduită de tensiune, cu procesele cerebrale tulburate și întreaga făptură crispată. Își păstră îndeajuns prezența de spirit pentru a le zâmbi diverselor cunoștințe, dar întreaga atenție i se concentra asupra bărbatului care mergea pe lângă ea. Deși nu putea să-l vadă, știu când dădu din cap, de vreo

două ori, spre niște oameni care-l salutaseră cu un interes străveziu.

Mulțumindu-i cu un zâmbet ospătarului, Aura îi permise s-o ajute să se așeze. În timp ce se așezau și cei doi bărbați, ușoara rumoare a saluturilor care le întâmpinaseră trecerea scăzu din nou la nivelul normal. Aura trase adânc aer în piept, impunându-și cu hotărâre să-și calmeze bătăile nebunești ale inimii, cu un considerabil efort de voință pentru a-și controla reacțiile atât de nepotrivite. Din păcate, nu avu mult timp ca să înalțe din nou barierele stăpânirii de sine.

Abia se terminaseră formalitățile comandării specialităților de mâncare, când Flint o întrebă, cu un zâmbet care nu i se citea și în ochi:

— Și tu ce faci, Aura? Din ce trăiești, vreau să zic?

Și să mai vorbești despre aruncarea mănușii!

Era clar că Flint, la fel ca majoritatea prietenilor lui Paul și ca mama lui, credea că Aura îl privea pe viitorul ei soț mai degrabă cu lăcomie, decât cu iubire în suflet.

Preț de-o secundă fugară, își dori să fi avut o slujbă importantă, de mare prestigiu, pe care să i-o arunce în față.

Dar nici vorbă de așa ceva, și n-avea niciun rost să joace pe cartea compasiunii. Flint Jansen era prea dur, prea dinamic, prea stăpân pe propriul lui destin, ca să înțeleagă obligațiile care o legau de mâini.

Nu era vina ei că nu avea nicio slujbă. În ciuda împotrivirilor și a ridiculizărilor, muncise pe brânci ca să-și obțină dubla licență și, în împrejurări mai generoase, s-ar fi aflat deja pe primele trepte ale carierei pe care şi-o alesese. Cu toate acestea, expresia lui Flint dezvăluia că n-ar fi

ajuns nicăieri mizând pe înțelegerea lui.

Așa că, doar cu o inocență limpede pe față și în voce, îl privi drept în ochii clari și tăioși ca două cristale aurii și răspunse:

— Nu fac nimic.

Sprâncenele lui negre se ridicară, sever.

— Deci, nu ești o femeie de carieră.

În cuvintele sale nu se simțea dispreț, nimic mai mult decât un interes moderat, dar tensiunea bruscă făcu firișoarele invizibile de păr de pe pielea Aurei să se zbârlească.

Paul interveni vesel, dar totuși cu o undă prevenitoare în glas:

— Știu că slăbiciunea ta, Flint, sunt femeile dinamice, puternice și dedicate profesiunii, dar Aura a fost crescută în stil vechi, așa că n-o lua pe tonul ăsta când îi vorbești. Până la sfârşitul anului trecut, a studiat la universitate. Din nefericire, are

și… anumite responsabilități.

Schimbă o privire cu Aura. Paul nu numai că înțelegea situația cu mama ei, ci îi și aproba felul cum proceda.

— Responsabilități?

Flint zâmbea, dar genele negre și dese i se coborâseră peste ochii de tigru, astfel încât era imposibil să se vadă ce emoții ascundea acea fațadă colțuroasă.

— O mamă, spuse cu nepăsare Aura, și dacă-ți închipui că eu am fost crescută după moda veche, așteaptă numai s-o cunoști pe Natalie. Ea parc-a debarcat direct de pe Arca lui Noe.

Gura i se strânse, înțepată.

— A fost foarte ocrotită. Tatăl ei consideră că femeile sunt funciarmente incapabile să înțeleagă probleme mai complicate decât cusutul unei mâneci, așa că nu s-a deranjat s-o învețe

nimic mai mult decât obișnuitele isprăvi femeiești, cum ar fi cântatul la pian și organizarea de dineuri cu fler și eleganță. În consecință, e fermecător de neștiutoare în privința aspectelor practice ale vieții, mai naivă decât un bebeluș în scutece.

— Pare o responsabilitate considerabilă, îi dădu dreptate Flint, cu glasul său ușor cam gâjâit. Va locui cu voi după… după nuntă?

La vederea expresiei de oroare care se ivi pe chipul lui Paul, Aura izbucni în râs.

— Nu, spuse ea, cu pudoare.

Regăsindu-și calmul, Paul îl informă:

— O să stea aproape de noi, așa că vom putea avea grijă de ea.

— Înțeleg.

Flint părea închis în sine și cam plictisit.

— Și dumneavoastră, domnule Jansen, îl întrebă Aura, cu ce vă ocupați în Indonezia?

— Flint, o corectă el, zâmbind cu un magnetism sigur pe sine și tulburător, care-i făcea pe toți ceilalți bărbați din luxosul salon să se topească în desenele tapetului de pe pereți. Am rezolvat niște încurcături.

— Așa?

— Nu-l întreba, o sfătui binevoitor Paul, aruncând o privire spre bărbatul din fața lui. Oricum n-o să-ți spună. Munca lui Flint e strict confidențială.

Complet iritată de conspirația tacită dintre bărbați, Aura bătu din gene, gângurind:

— Ce fascinant. Și e și periculos?

— Uneori, replică Flint, intensificându-și nuanța voalată și misterioasă a glasului. Te incită pericolele, Aura?

Privea, pe sub pleoapele parțial coborâte, felul cum îi scânteia lumina în păr. Stânjenită,

Aura clătină din cap; în josul stomacului îi palpită o senzație necunoscută. Poate că, în loc de a-și lăsa părul liber în jurul umerilor, ca un nor strălucitor, ar fi fost mai bine să și-l strângă într-o pieptănătură mai severă.

— Nu, departe de mine gândul, răspunse ea, încercând să vorbească pe un ton firesc și nepăsător. Sunt întruchiparea lașității.

— Aurei nu-i place riscul, interveni Paul, atingându-i mâna o secundă.

În timp ce întorcea capul spre a-i adresa un surâs scurt și tandru, Aura zări cu coada ochiului mișcarea ironică a buzelor lui Flint.

— Și totuși, te măriți, spuse el, speculativ. Întotdeauna am considerat că ăsta e riscul cel mai mare din lume, să-i acorzi altei persoane o asemenea putere în viața ta. Doar dacă nu cumva, desigur, cealaltă persoană e prea îndobitocită de

dragoste ca să mai reprezinte vreo amenințare.

— Aha, mi-ai ghicit secretul, i-o întoarse Paul, cu ochii săi albaștri mângâind cald fața Aurei.

Fără niciun motiv, pe Aura o izbi un val de profundă neliniște. Privirea ei stărui un moment asupra ochilor lui Paul, apoi lunecă lateral, în timp ce li se aduceau băuturile.

Paul începu să discute despre un scandal politic care izbucnise cu câteva săptămâni în urmă. Ascunzându-și o ușurare absurdă, Aura asculta glasurile bărbătești profunde, sorbind din vin o idee mai repede decât de obicei, întrucât ceva o ținea cu nervii întinși la limită.

Nu, nu ceva; *cineva*, iar acel cineva stătea chiar lângă ea. Dacă-și cobora ochii, putea să vadă degetele lungi ale lui Flint pe tăblia rotundă a mesei, pielea sa bronzată contrastând șocant cu

damascul alb, apretat, al feței de masă. Avea o mână frumoasă, suplă, masculină și puternică.

Fără îndoială, trebuia să petreacă mult timp sub razele fierbinți ale soarelui, pentru a se fi bronzat astfel, își spuse ea, vag. Desigur, tocmai se întorsese de la tropice, însă chiar și așa, avea un ten mult mai închis decât al ei sau al lui Paul. Era unul dintre motivele pentru care ochii aceia aurii scânteietori erau atât de spectaculoși, încadrați de genele negre, sub sprâncenele drepte și dese.

Murmurul conversațiilor se estompă, acoperit dintr-odată de bătăile inimii ei în urechi. Pe sub gene, privirea Aurei urmări mâna care ridica paharul cu vin, pentru a sorbi puțin din lichidul gălbui-pai palid. Când o salutase, asprimea bătăturilor în palma ei cu piele fină îi tăiase respirația, stârnindu-i o senzație stranie și fierbinte, de topire, la baza șirei spinării. Aceasta

se risipise întrucâtva, dar acum o lua de la început.

Nu știa ce i se întâmpla, deși instinctul o avertiza că era ceva periculos. Cu o încercare hotărâtă de a nu-i da atenție, se alătură conversației.

Nu era o noutate să ia masa cu un om care avea o părere foarte proastă despre ea; se obișnuise să aibă de-a face cu ura.

Dar Flint Jansen o disprețuia. O singură privire îi aruncase și, preț de-o înfricoșătoare secundă, în adâncurile ochilor lui pâlpâise sila, ca o flacără albastră rece. În momentul când ochii Aurei se îndreptaseră spre acel chip aspru și poruncitor, o intuiție datând încă de pe vremea celei mai îndepărtate înaintașe a ei de sex femeiesc o prevenise că acel om nu-i era prieten, că niciodată n-avea să-i fie. Din cine știe ce motiv, erau hărăziți să fie dușmani.

Iar Paul nu observase.

Ridică privirea spre el, ascultând fără prea mare atenție cum îi expunea celuilalt niște aspecte legislative interesante. Cu excepția vărului ei, Alick, Paul era cel mai inteligent bărbat pe care-l cunoscuse, și totuși credea că ea și Flint se înțelegeau bine.

Glasul gâjâit al lui Flint îi atrase privirea într-o parte. Zâmbea – dar, când Aura încercă să-și desprindă ochii dintr-ai lui, aceștia i-i ținură captivi.

O fracțiune de secundă, privirea ochilor verzi și a celor aurii se ciocniră într-un duci. Gura lui se arcui într-un zâmbet feroce, de tigru jucându-se cu o vietate mică și nevrednică de atenția lui.

O întrebare a lui Paul risipi tensiunea, glasul său drag intervenind ca un scut. În timp ce Flint îi

răspundea, Aura trase adânc aer în piept.

„Încetează!” urla o voce în mintea ei. Dar nu avea idee cu *ce* să înceteze. Era o reacție complet inedită; se părea că trupul ei era posedat de o altă persoană, o renegată neliniștitoare, o femeie pe care n-o cunoștea.

Trebuia să se calmeze, să impună un soi de control asupra reacțiilor care i-o luaseră razna.

O remarcă a lui Paul aduse un surâs pe chipul lui Flint, dezvăluindu-i dinții albi și sănătoși care aveau noi efecte neplăcute în golul ei din stomac. Înhățându-și cu dinții autocontrolul care-i scăpa, se concentră intens asupra cuvintelor, nu asupra omului; asupra situației, nu asupra reacțiilor ei.

Avea niște maniere excelente. O distra cu un umor sec, cinic și spiritual. Când vorbea, o asculta atent, doar cu un interes leneș în ochii cu

pleoapele căzute, și totuși îi simțea privirea cutreierându-i pielea ca niște mici fuioare de fum. Și-i simțea disprețul.

A, era abil, și-l ascundea bine; sentimentele lui stăteau prizoniere în cușca unei voințe feroce. Dar Aura își petrecuse prea mulți ani observând semnalele ascunse, subliminale, ca să se lase amăgită. Nu era disprețul nepăsător al bărbatului care are în față o femeie pornită să-și căptușească moale cuibul. Furia lui Flint Jansen o ardea cu o intensitate de fier înroșit, care-l făcea să fie mai mult decât periculos. Și toate acele emoții sălbatice îi erau adresate ei.

O nedumerea și o tulbura, dar cel mai uluitor era că, în cine știe ce mod obscur, o fascina. Privi peste masă, spre chipul umbrit și inteligent, brăzdat de cicatrice, exprimând o forță și o putere aproape primitive, iar pe șira spinării o străbătu un

fior atroce, declanșându-i semnale de alarmă prin toată ființa, scântei de lumină și căldură sărind de la o celulă la alta.

Răscolită, la discreția acelor senzații interzise și echivoce, Aura reușea să-și camufleze reacțiile cu hohote de râs vesel și replici amuzante, în timp ce Paul o privea cu mândrie și o infimă undă de înfumurare posesivă. În mod uluitor, curentul secret și clocotitor de emoții ambigue părea să se învolbureze în jurul lui fără să-l atingă.

Nu-i reproșa sentimentul de mândrie; știa că toți bărbații doreau să se impună în ochii prietenilor. Reprezenta una dintre puterile lor, fiind în același timp o apucătură înduioșător de copilărească.

— Paul mi-a spus că mâine seară avem o petrecere, spuse rece Flint, în timp ce-și așteptau desertul.

Natalie insistase că, în calitate de mamă a miresei, le datora prietenilor și rudelor o recepție. Fără știrea Aurei, îl convinsese pe vărul ei, Alick Forsythe, s-o plătească, și întrucât refuza să primească musafiri în mica locuință unde stăteau acum ea și Aura, recepția avea loc în apartamentul lui Paul.

Aura dădu din cap, sperând să nu i se vadă iritarea.

— Da, confirmă ea, cu o privire piezișă spre Flint.

Ochii acestuia se strânseră ca două fante întunecate și, o secundă, o privi ca și cum ea ar fi început să se dezbrace în fața lui. Apoi, genele îi ascunseră ochii reci și sclipitori ca focul din inima unui diamant.

Aurei i se uscă gura.

— Le vei cunoaște pe mama mea și pe

domnișoara de onoare, plus diverse alte persoane. Cred că va fi distractiv.

— Nu mă îndoiesc.

Tonul lui obtuz o nemulțumea, dar tresărirea sardonică a buzelor, care-l însoțea, era și mai neplăcută. Deși se opusese cu îndârjire ideii acelei petreceri nenorocite, acum când era inevitabilă se pregătea să facă tot posibiul pentru a fi reușită.

Când începu să se anunțe sfârşitul mesei, Aura se bucură din toată inima. Toți nervii din trup îi erau sensibilizați la maximum, capul o durea surd și i se părea că niciodată în viața ei nu-și dorise mai mult să se vâre în pat.

Știa, însă, că n-avea să-l placă niciodată pe Flint Jansen, și se pomeni dorindu-și cu înverșunare ca obligațiile profesionale să-l rețină cât mai departe de ei. Cu cât îl vedea mai rar pe individul acela ca o brută, cu atât mai bine. Din

fericire, sentimentul era reciproc, așa că nu risca să fie deranjată prea mult de prezenta lui, după ce se mărita cu Paul.

Se aștepta să fie condusă direct acasă dar, în timp ce Flint îi deschidea portiera mașinii, cu un zâmbet trufaș și studiat, Paul întrebă:

— Te-ar deranja să trecem mai întâi pe la mine, iubito? Aștept un telefon de la Londra și aș dori să fiu acolo când îl primesc.

— Da, desigur.

Pe la jumătatea drumului, începu să caște. Imediat, Paul spuse:

— Sărăcuța de tine, ești frântă și nici nu-i de mirare. Uite, ce-ar fi să cobor eu acasă, iar Flint să te ducă mai departe? Așa, ai să bagi cornu-n pernă la o oră rezonabilă.

— A, nu, nu e…

Răspunsul grăbit, necugetat și îngrozit al

Aurei fu întrerupt de glasul amuzat al lui Flint, de pe bancheta din spate.

— Mi se pare o idee excelentă, spuse el alene. Unde locuiește Aura?

Nemulțumită, dar știind că protestele ei n-ar fi făcut decât ca antagonismul să devină și mai evident, Aura îi dădu adresa.

— Serios?

Aluzia abia ascunsă din tonul lui o făcu să se crispeze.

— Da, confirmă ea, înțepată.

— Știu drumul.

Insolența aproape nedisimulată a răspunsului îi pârjoli pielea, făcând-o să se dea de gol printr-o roșeață neașteptată. Degetele ei încordate se încleștară pe materialul bătut în paiete al poșetei victoriene cu franjuri. Nici în ruptul capului nu voia să rămână singură cu Flint timp de

douăzeci de minute, sau cât ar fi durat drumul până acasă. Totuși, neavând încotro, nu-i mai rămânea decât să se descurce cum putea.

— Noapte bună, iubito. Încearcă să nu te obosești prea mult mâine, mai spuse Paul, după ce îi făcu loc lui Flint la volan. Ne vedem mâine seară.

Îl privi cum se îndepărta pe alee și intra pe ușa elegantului bloc de apartamente unde aveau să locuiască până la nașterea primului copil.

Aura își mușcă buzele. Întotdeauna îl găsise pe Paul înalt, dar pe lângă Flint Jansen părea cumva mai scund.

Cu o bruschețe care o luă prin surprindere, Flint porni mașina. Aura întoarse capul, pentru a privi drept înainte, izbită de un ridicol sentiment de deznădejde, de panică aproape.

Căută o remarcă ușoară, inofensivă,

sofisticată. Mintea i se încăpățâna să rămână golită de orice gânduri.

Bărbatul de lângă ea, conducând cu pricepere și calm, deși puțin cam prea repede, nu vorbea nici el. Aura evita să-i privească mâinile pe volan, însă simplul gând la ele îi transforma măruntaiele în argint-viu. O șocă imaginea care-i fulgeră prin minte – acele mâini suple și bronzate peste paloarea translucidă a pielii ei.

Se străduí să se uite la casele de pe marginea străzii. Ardeau lumini la ferestre, la porți, în grădini ce prezentau semnele unor îngrijiri atente și costisitoare. Deși era iarnă, florile își ridicau inocente capetele spre discul strălucitor al lunii: narcise timpurii, margarete, aristocraticele cupe ale crinilor. La stânga, un zid din roci vulcanice împrejmuia un parc unde delicatele frunze ascuțite ale măslinilor se mișcau ușor, cu dosurile lor

argintii scânteind într-o briză vioaie, de scurtă durată. În spate se înălța conturul unei coline.

— Nu ăsta-i drumul! exclamă Aura.

— Mă gândeam să urcăm până pe One Tree Hill, ca să admirăm luminile orașului, replică Flint, cu glasul său rece, imperturbabil.

Aura întoarse brusc capul spre el. Pe fundalul luminilor de pe stradă, profilul lui se desena ca o siluetă riguros-autocratică, frunte înaltă și nas autoritar, gură definită precis, bărbie și maxilare dăltuite după linii ale puterii și ale forței.

Cu voce stăpânită, Aura spuse:

— Îți mulțumesc foarte mult, dar aș prefera să mergem direct acasă.

Văpaia de lumini a fațadei unui cinematograf îi dezvălui jumătatea de zâmbet și, un moment, linia îngustă și sălbatică a cicatricei.

Părea calculat și inaccesibil.

— Păcat, răspunse el calm. N-am să te rețin mult.

Aura simți primii fiori de teamă.

— De fapt, sunt foarte obosită, mărturisi ea, continuând să simuleze că refuza fără tragere de inimă o mică plăcere, în încercarea de a polei cu un lustru civilizat o situație care o speria fără rost, de a-și ascunde sub calm și autocontrol îngrijorarea și revolta nejustificată. Pregătirea unei nunți e mult mai epuizantă decât mă așteptasem.

În zâmbetul lui lipsit de amuzament se distingaa clar o lucire feroce.

„O, Doamne!” își spuse ea înnebunită, „privește lucrurile în perspectivă, Aura, nu-ți lăsa imaginația s-o ia razna. Individul e un barbar, dar n-o să-ți facă niciun rău. La urma urmei, este cel mai bun prieten al lui Paul”.

— Sunt convins, spuse el, mai ales pe termen atât de scurt, dar câteva minute petrecute privind cel mai frumos oraș din lume n-au să-ți strice cu nimic. Cine știe, s-ar putea chiar să-ți reîncarce bateriile.

— Acolo, sus, ar putea fi periculos, replică repede Aura, deși nu auzise niciodată de vreun incident neplăcut care să se fi întâmplat pe One Tree Hill.

Flint râse scurt, fără veselie:

— N-aș crede.

Nici ea nu credea. Pentru alții, poate, dar în niciun caz pentru abilul și necruțătorul Flint Jansen.

Deschizând gura ca să continue cu obiecțiile, Aura aruncă o privire revoltată spre acel profil inexorabil, apoi o închise la loc. Era un om care, dacă lua o hotărâre, nu mai lăsa pe nimeni să

i-o schimbe.

Exact opusul mamei sale, își spuse ea caustic, încercând să-și înfrunte spaima care se încolăcea într-însa ca o amenințare sinistră. Mintea lui Natalie era ca un pai purtat de vântul verii, învârtit încoace și-ncolo de cele mai mici vârtejuri, cu o singură direcție clară, aceea a propriului său interes.

Flint Jansen era ca granitul, neclintit, autoritar, impenetrabil, un pericol pentru liniștea sufletească a oricărei femei. Chiar și a unei femei îndrăgostite de alt bărbat.

Aura se prefăcu că privea în jur, pe când urcau în serpetine panta vulcanului cu terase și cornișe înguste. De secole întregi, locuitorii maori ai Noii Zeelande cultivaseră kumara în fertilul sol vulcanic al micilor cratere de jos, dar răzoarele de cartofi dulci dispăruseră de mult, iar acum în acele

locuri oile pășteau iarbă englezească.

Parcarea de mașini din vârf era pustie. Nimeni nu admira covorul înstelat al luminilor orașului, nimeni nu privea obeliscul de lângă bradul singuratic, de lângă statuia băștinașului maori, de lângă mormântul pionierului care le dăruise acea oază verde oamenilor din Auckland, nimeni nu privea împreună cu ea nemărginirea neagră care o durea în adâncul inimii, întinderea de neînchipuit a spațiului.

Oprind motorul, Flint se întoarse spre Aura. Dogoarea devoratoare a privirii lui îi ardea pielea, și totuși izgoni imediat sentimentul de izolare, de nimicnicie, pe care-l avea ori de câte ori privea cerul, noaptea.

Tensiunea i se furișa printre omoplați, îi încorda toate tendoanele trupului, îi îngreuna respirația și pulsul, îi făcea ochii să se dilate și

pielea să se zgârcească. La auzul vocii lui, se smuci înapoi, pradă unui șoc nervos.

— Presupun, începu el, cu glas tărăgănat, că știi ce faci.

Aura își umezi cu vârful limbii buzele uscate.

— Și eu presupun. În ce privință?

— Într-a căsătoriei cu Paul.

Asta trebuia să fie, sigur că da. Atunci, de ce avea senzația că discutau despre două subiecte diferite? îi făcea jocul. Calmă, și cu o încredere în sine care părea sinceră, răspunse:

— A, da, știu perfect de bine ce fac.

— Sper, domnișorico. Spre binele tuturor. Fiindcă, dacă-i faci și lui ceea ce le-ai făcut celorlalți doi și-l tragi în piept, ai dat de dracu'. O fi Paul atât de îndobitocit încât să nu se ocupe de tine așa cum se cuvine, dar eu nu sunt.

Un moment, Aura rămase fără grai. Apoi, i-o întoarse de sus:

— Presupun că ți-ai băgat nasul prin viața mea.

— Exact.

Vorbea de parcă naivitatea ei l-ar fi amuzat.

Aura simți că-i venea rău, dar reuși să-și păstreze vocea fermă.

— Domnule Jansen…

Zâmbetul lui fu rece și lipsit de veselie.

— Toată seara m-ai numit Flint. Revenirea la numele de familie, tocmai acum, nu va face ca distanța dintre noi să crească.

— Atunci, Flint, acceptă ea, sec. N-am să-i fac lui Paul niciun rău, dacă de asta te temi. Îl voi face foarte fericit. De data asta, e ceva serios.

— Cred că fiecare dintre ceilalți bieți nătărăi cu care ai fost logodită credea și el că era ceva

serios.

Tăcu un moment, iar când Aura nu răspunse, adăugă:

— Și presupun că și pe ei voiai să-i faci foarte fericiți.

Vizibila aluzie sexuală o îngrețoșa. Rămase cu privirea drept înainte, în gol.

— Paul știe despre ei.

— Deci, nu mă privește?

— Exact.

— Nici chiar când va afla – lucru inevitabil – că nu-l iubești?

— Îl iubesc foarte mult, replică Aura, furioasă.

Flint râse încetișor, cu un imens cinism nuanțându-i tonul.

— A, trebuie să te admir pentru privirile lascive, zâmbetele și atingerile blânde. Dar mie nu

mi s-au părut deloc iubitoare, iar dacă Paul n-ar fi atât de amorezat de tine încât nu mai poate judeca limpede, și-ar da seama că ceea ce simți pentru el nu e genul de iubire care să ducă la o căsnicie fericită.

— Ceea ce pentru tine nu mai are nicio taină, cred…

Străduindu-se să-și recapete controlul, Aura își trase respirația.

— Îl iubesc, repetă ea în cele din urmă, dar convingerea din voce îi era subminată de un sentiment de zădărnicie. O singură privire rapidă spre profilul neînduplecat al lui Flint fu suficientă ca să știe că, orice-ar fi spus, pe acel om nu-l putea convinge.

— La fel cum l-ai iubit și pe fratele tău mai mare, cu respect și admirație, și chiar un strop de recunoștință, îi dădu el dreptate, fără patimă. Dar

în căsnicie nu despre așa ceva e vorba, frumoasă, seducătoare și sexy Aura. În căsnicie e vorba de a te culca în același pat cu el, a face dragoste, a i te dărui, a-i primi trupul, sexualitatea, cu deplină încredere și entuziasm.

Mica ei exclamație răsună reverberat în mașina întunecoasă. Căută un răspuns, dar mintea îi era ținută prizonieră de impersonalitatea sumbră și studiată din tonul lui.

După o clipă, Flint continuă:

— Când Paul se uită la tine, în ochi i se citește dragostea, dar într-ai tăi nu văd mult mai mult decât satisfacția de a obține ceea ce ți-ai dorit: un soț îngăduitor și comod.

Împietrită, Aura spuse:

— Vreau să mă duc acasă.

— Nici nu mă mir.

Părea amuzat, aproape leneș de amuzat, și

mulțumit, ca și cum reacția ei ar fi fost tocmai aceea la care se așteptase.

— Dar vei rămâne aici până termin.

— Ce-ți dă dreptul să vorbești așa cu mine?

Cuvintele i se rostogoliseră din gură, fierbinți de indignare, rușinos de sfidătoare, trădând mult mai mult decât ar fi fost înțelept. Aura încercă disperată să-și potolească temperamentul scăpat din frâu care o băga în atâtea belele, înainte de a găsi căi de a și-l înfrâna.

— Paul e prietenul meu, spuse rece Flint. Țin la el și la fericirea lui. Și aș detesta să-l văd legat de o mică fâșneață interesată, când cu câteva cuvinte aș putea să-l salvez. Pentru asta există prietenii, nu?

Ultima întrebare fusese rostită tărăgănat, batjocoritor.

Nu avusese de gând să-l lovească. Ba chiar,

nici măcar nu-și dădu seama că o făcea, până când relieful înalt al obrazului lui îi opri mâna cu o bruschețe atât de implacabilă, încât impactul îi zgâlțâi toate oasele brațului.

Icnind de șoc și durere, își trase mâna înapoi, cuprinzându-și-o cu cealaltă, în timp ce-i spunea cu o voce pe care sperase să nu şi-o mai audă niciodată:

— Să nu mă faci fâșneață. În viața *ta* să nu mă mai faci fâșneață.

Flint nu se clintise. Un răstimp lung, încărcat, amprenta mâinii ei, albicioasă în întuneric, se desluși cu o precizie dizgrațioasă.

Atât de rece încât îngheța până și îndreptățita ei indignare, Flint replică:

— De ce nu? I te vinzi. Asta fac fâșnețele. Oferă servicii sexuale pe bani.

— *Nu* mă vând lui Paul…

Vocea i se frânse, dar Aura se repezi înainte, azvârlind spre el cuvintele:

— Și nu e numai sex, fir-ai al dracului, porc ignorant ce ești, e mai mult…

— Nu mult mai mult. Pentru tine, e securitate – pentru el, dragoste. Tu ai nevoie de banii lui, el vrea să-și petreacă tot restul vieții făcându-te fericită. Și, nu prea incidental, culcându-se cu tine. Dacă ăsta-i târgul, e destul de cinstit, cred. Numai să nu-l încalci, Aura, când va intra atât de adânc sub vraja ta, încât bietul nenorocit n-o să se mai poată târî înapoi.

Aura avu nevoie de un efort titanic pentru a-și modera tonul și a-i imprima acea cadență răspicată a sofisticării plictisite, dar spera că reușise.

— Paul are treizeci și doi de ani – e destul de mare, nu crezi, ca să se îndrăgostească și fără a

avea nevoie de cineva care să-i confirme alegerea?

— Paul e un romantic, replică Flint, fără emoție. Și Dumnezeu e martor că tu, după cum arăți, poți face terci până și creierul omului cu cea mai limpede minte. Eu, însă, nu sunt câtuși de puțin romantic. Am văzut destule femei care arătau ca niște îngeri și se purtau ca scursorile străzilor, ca să pot să nu iau în seamă niște ochi verzi imenși, spuziți cu firișoare aurii și o gură cu buze pline și bosumflate, căptușită cu făgăduieli de plăceri erotice intangibile. Chiar și așa, ți-am aruncat o singură privire și m-am pomenit că mă făceai să mă întreb.

— Să te întrebi ce?

În momentul când cuvintele tremurătoare i se desprinseră de pe buze, știu că făcuse o greșeală.

— N-are niciun’s…

Flint, însă, o întrerupse cu o precizie blazată:

— Să mă întreb dacă, în pat, te-ai ridica la înălțimea promisiunilor pe care le sugerezi.

Aura îngheță, cu gâtul înecat de greață. Cuvintele sexy, vorbele senzuale și seducătoare pe care le foloseau bărbații când voiau să ademenească o femeie în pat, o făceau să tremure de o frică necruțătoare.

Avea abia paisprezece ani, când soțul unei prietene de-a mamei sale îi vorbise despre fanteziile lui unde ea juca rolul principal în toate, în timp ce o aducea cu mașina acasă de la locuința lui, a soției și a celor trei copii ai lor. Păruse să creadă că frumusețea ei îi dădea dreptul de a-i spune concret ce anume voia să-i fac, în pat și nu numai în pat. Cuvintele sale fuseseră detaliate și obscene, evocând scenarii care o înghețau până-n adâncul sufletului.

Nu făcuse nicio încercare de a o atinge, nici atunci și nici altă dată, dar plăcerea lui perversă de a-i vedea pe față spaima și șocul îi distrusese complet inocența.

Scârbită și dezgustată, petrecuse următorii trei ani evitându-l, până când, în cele din urmă, își găsise curajul de a-l amenința cu dezvăluirea hărțuirii lui sexuale.

De-atunci, alți bărbați o acuzaseră că-i tachinase, că se comportase provocator, crezând că fața ei îi oglindea caracterul, că intensitatea dorinței lor o obliga să le răspundă asemenea.

A, învățase să le facă față; știa când era necesară o ușoară atingere și când erau mai indicate amenințările și scandalizarea. Dar rămăsese marcată, cu adâncurile sufletului la fel de mutilate ca pielea sfâșiată de pe obrazul lui Flint. Și încă mai simțea acea neputință

bolnăvicioasă când un bărbat o privea cu complicitate speculativă, când în glas începea să i se simtă o anumită îngroșase. Detesta să fie nutreț pentru fanteziile lor.

În chip destul de straniu, cu toate cuvintele pe care i le adresase Flint, pentru el nu simțea acel gol grețos în stomac.

Unul dintre lucrurile care-i plăceau atât de mult la Paul era atingerea lui ușoară, amuzamentul plin de auto-ironie răutăcioasă. Niciodată n-o făcea să simtă că ar fi dorit prea mult de la ea, iar când o privea, în ochi nu i se citea lăcomia, ci tandrețea. Cu Paul, se simțea în siguranță.

De la acea primă experiență, interpretase complimentele privitoare la înfățișarea ei ca pe niște preliminarii ale unor cereri pe care nici nu se gândea să le satisfacă, dar acum, ascultând glasul grunjos al lui Flint Jansen în timp ce-i cataloga

nepăsător atributele fizice, fierbințeala o năpădea într-un potop de senzații ce îneca totul.

Copleșită, mortificată, spuse în șoaptă:

— Domnule… Flint, știu că ești cel mai vechi prieten al lui Paul, și mai știu că tu și el țineți foarte mult unul la altul, dar nu se cade să-mi vorbești așa. Îl voi face pe Paul foarte fericit. Te rog, du-mă acasă.

— Sper că vorbești serios, răspunse el, cu fiecare silabă răsunând amenințătar, limpede și mătăsos, peste bătăile inimii ei, că de nu, frumoasă Aura, dacă într-o bună zi vei găsi un bărbat mai bogat decât Paul și te vei hotărî să te lepezi de el ca de o haină veche, am să vin după tine. Și când am să te găsesc, te voi face să-ți pară mai rău decât ai crezut vreodată că se poate.

Capitolul 2

Fără a aștepta răspunsul, porni motorul și întoarse mașina, după care o luă în josul pantei, pe când Aura purta cea mai grea bătălie din viața ei. Niciodată până atunci, nici chiar în copilărie, când fusese notorie pentru crizele ei temperamentale, nu o mai cuprinsese o furie atât de incandescentă, o mânie cu atât mai dificil de înfruntat, cu cât se întindea ca o mantie firavă peste teama care o paraliza.

Ce ticălos arogant, brutal, țanțoș și încrezut! O, cât i-ar mai fi plăcut să-i distrugă viața lui Flint Jansen, tare i-ar mai fi plăcut să se întoarcă la ea milogindu-se în genunchi, ca să-l poată alunga cu un zâmbet trufaș. S-ar fi răsucit scurt pe călcâie și ar fi plecat, l-ar fi făcut să se *târască*…

Tremurând de frustrare și furie, îngrozită de

propriile ei gânduri, trase cu greu aer în plămânii îndureraţi, apoi îşi impuse să analizeze situaţia calm şi raţional.

În cele din urmă, după un enorm efort de voinţă, reuşi.

Într-un fel, atitudinea lui Flint era mai degrabă înduioşătoare. Aât de des, singurele sentimente pe care bărbaţii îşi permiteau să le exprime erau înrudite cu furia. Cel puţin, suspiciunile lui Flint demonstrau că ţinea sincer la binele lui Paul.

Şi, privind obiectiv lucrurile, o femeie care fusese angajată de două ori nu putea să nu reprezine un risc în miza matrimonială. Dacă nu cunoşteai împrejurările, un asemenea trecut părea într-adevăr să denote o anumită lipsă de consecvenţă.

Din păcate, gândurile ei eminent de raţionale

nu reușeau să alunge cu nimic furia care clocotea pe sub stăpânirea de sine falsă și impusă. Flint *nu cunoștea* împrejurările; nu făcuse decât să se repeadă la concluzii, și-atunci cum îndrăznea s-o acuze că ar fi fost o fâșneață, că nu-l iubea pe Paul, că se mărita cu el pentru bani?

Nimic nu i-ar fi făcut mai multă plăcere decât să-l frece cu mutra în fiecare cuvânt pe care-l rostise, să-l oblige să-și recunoască greșeala…

După ce mai inspiră încă o dată, ca să se calmeze, încercă să se convingă că nu avea altceva de făcut decât să-i dăruiască lui Paul fericirea. Dacă reușea, Flint ar fi fost nevoit să recunoască ce amarnic greșise. Privind orbește prin parbriz, își imagină un scenariu viu și extrem de satisfăcător, la cea de-a douăzeci și cincea aniversare a căsniciei ei cu Paul, când Flint, cu mândrul său

cap plecat în piept, era nevoit să se căiască. Îi distingea atât de clar chipul, vedea zâmbetul grațios cu care ea îi primea scuzele mizerabile…

Mult mai târziu, își dădu seama că în acel vis imens de mulțumitor Paul nu apăruse nicăieri. Scena care se contura complet detaliată din adâncurile creierului ei nu conținea decât două personaje – ea și Flint Jansen.

Niciunul dintre ei nu mai scoase o vorbă, până ajunseră la ea acasă. Aura dădu să deschidă portiera, dar Flint spuse scurt, în timp ce oprea motorul.

— Te conduc.

— Nu e nevoie, replică ea, răspunsul scurt umplând tăcerea înghețată.

Fără s-o ia în seamă, Flint coborî și ocoli prin fața mașinii. În acel timp, pe când luminile de pe stradă îi conturară cu aur silueta preț de câteva

momente, păru un soi de vânător neguros ieșit direct dintr-un mit, mlădios și zvelt și supranatural de mare, o prezență amenințătoare, primejdioasă, hotărâtă, în tăcerea străduței suburbane.

Menținându-și o înfumurare rigidă, Aura își coborî din mașină picioarele lungi și se ridică, după care îl urmă pe alee. O lumină aprinsă în casă dădea de înțeles că mama ei încă nu se dusese la culcare.

Ultimul lucru pe care-l dorea Aura în acel moment era ca Natalie și Flint să se întâlnească. Emoțiile îi erau prea crude și contradictorii pentru a și le controla normal, așa că, la ușă, se întoarse și spuse – cu aplomb, din câte spera:

— Îți mulțumesc că m-ai adus. Noapte bună.

Din păcate, înainte ca Flint să poată răspunde, ușa se deschise.

— Paul, gânguri Natalie, cu acea voce pe

care i-o rezerva numai lui, dragă băiete, *poftește* te rog! Vreau să-ți vorbesc despre apartamentul cel nou – mă gândeam că cel mai mult are nevoie de…

— Nu Paul m-a adus acasă, se grăbi Aura s-o întrerupă.

Mama ei privi pe alături, făcând ochii mari.

— Într-adevăr, spuse ea.

Aura o privi reculegându-se, în timp ce-l observa pe Flint. Apoi, pe fața mamei sale se așternu celebrul zâmbet care redusese atât de mulți bărbați la umilă supunere.

— Iubito, toarse ea galeș, nu sta așa lăsându-mă să mă fac de râs, prezintă-ne te rog.

Cu o furie resemnată, Aura se conformă, o auzi pe mama ei invitându-l pe Flint în casă, iar pe el acceptând imediat. Degeaba se încrunta la Natalie, care era invulnerabilă la sugestii, însă îi

aruncă o privire disprețuitoare bărbatului care-i zâmbea mamei ei cu o admirație cinic-amuzată.

Ca și cum expresia ei fulminantă ar fi avut un impact fizic asupra lui, Flint înălță capul, răspunzându-i cu o privire lungă, analitică, în ochii îngustați care o sfidau să-i aducă vreo obiecție.

Spre mânia și disperarea ei, Aura nu-i putu susține privirea. Întorcând capul, își lăsă geanta pe masă cu o mișcare scurtă, brutală.

— Ce frumos din partea ta că ai adus-o pe Aura acasă, Flint. Trebuie să te tratez cu un păhărel înainte de a pleca, îl invită dulce Natalie, jucându-și expert genele, în timp ce-l introducea în salonașul aglomerat. Un whisky, fără îndoială? Pari băutor de whisky. Cred că ne-a mai rămas pe undeva.

Expresia lui îi amintea Aurei de rânjetul unui tigru.

— Nu beau, vă mulțumesc.

Aura își mușcă buza. Ar fi trebuit să fie mulțumită de acel interes neobișnuit. În urma morții lui Lionel și a dezvăluirilor ulterioare despre tenebroasa lui viață secretă, pe mama ei o cuprinsese o apatie periculoasă, care evoluase spre un colaps nervos total, când își dăduse seama că singura avere care-i mai rămăsese era o mică rentă anuală pe care Lionel nu putuse pune mâna. Abia dacă-i furniza atâția bani cât să aibă din ce trăi.

Pentru prima oară în viață, Aura constatase că mama ei avea nevoie de ea. La început, nu înțelesese cât de bolnavă era Natalie, dar când venise acasă de la un interviu pentru o slujbă pe care şi-o dorea enorm și o găsise fără cunoștință, în urma unei supradoze de somnifere și tranchilizante, își dăduse seama că, pentru moment, trebuia să renunțe la orice ambiții de a-și

face o carieră în marketing.

Chiar și atunci, sperase că urma să aibă timp pentru a termina proiectarea unui program de cercetări ale pieței, pe care-l începuse la universitate. Din nefericire, Natalie avusese nevoie de atenția ei continuă și, întrucât țăcănitul tastelor de computer părea s-o scoată din minți, Aura renunțase pentru un timp.

Trecuseră șase luni nenorocite. Singurul lucru care o energizase era întâlnirea cu Paul. Aceasta o ajutase și pe mama ei. Natalie își devenea încet la starea de spirit normală.

După cum dovedea, își spuse posomorâtă Aura, reacția rapidă în fața lui Flint Jansen.

Îi era dificil să înțeleagă ce se întâmpla dincolo de licărirea limpede și dură a ochilor lui Flint, însă n-ar fi ezitat să parieze că era admirație. Tenul deschis la culoare și ochii verzi senzuali, pe

care Natalie îi transmisese și fiicei sale, aproape că nu purtau urmele anilor. În pielea ca ivoriul începeau să se graveze mici riduri capricioase și auto-indulgente, trăgând în jos colțurile gurii lascive, cu buze pline. Însă chiar și așa, Natalie era superb de frumoasă.

— Nu? repetă ea cu un zâmbet de flirt complice. Ei, atunci o cafea, și până se face te rog să iei loc și să-mi spui cum de ai adus-o pe Aura acasă.

— Paul trebuia să primească un telefon din Marea Britanie, interveni scurt Aura, fără a-i păsa dacă Flint o găsea nepoliticoasă, așa că Flint a avut amabilitatea de a se oferi să-l înlocuiască.

— Numai până aici, precizează el, cu un glas lin și unsuros ca smântâna.

Obrajii Aurei se umplură de pete roșii.

— Evident, se grăbi ea cam prea tare să

confirme.

— Locuiesc cu Paul, până la nuntă, o informă Flint pe Natalie, așa că, dacă doriți să-i trasmit un mesaj, o fac bucuros.

Sprâncenele Aurei se îmbinară, în timp ce-și privea semnificativ mama, impunându-i să tacă. Dar Natalie învățase că mijlocul cel mai bun de a obține ceea ce dorea era folosirea unui amestec de ademenire și sexualiate asupra celui mai puternic bărbat pe care-l avea în fața ochilor, și era prea târziu ca să învețe noi tactici.

— Nu, nu, spuse ea, zâmbindu-i lui Flint de parcă ar fi fost cel mai fascinant bărbat pe care-l întâlnise vreodată, nu era vorba decât de noul apartament. Nu-mi puteam da seama ce anume nu-mi plăcea la el, și acum câteva minute abia, când stăteam privind hidoșenia asta de-aici, mi-am dat seama că era vorba de mochetă. E prea

burgheză și demodată. Trebuie s-o schimbăm, dar nu-ți face griji, voi discuta cu Paul data viitoare când ne vedem. Și-acum, ia loc te rog, și vorbește-mi despre tine. Aura, nu ne faci și nouă niște cafele, iubito?

Convinsă că Flint era prea perspicace ca să se lase amăgit de cochetăria calculată a mamei sale, Aura îl privi uimită cum îi adresa încet lui Natalie un zâmbet curtenitor și se așeza.

Natalie, care adora să flirteze și se pricepea de minune la asta, îi privea chipul dur și lipsit de frumusețe cu un interes în care se citea o anume aviditate, în timp ce începea să-i demonstreze cât talent avea la acel sport.

Flint îi răspundea la cochetăria sofisticată cu un farmec leneș și periculos, care-o făcu pe Natalie să-i mănânce din palmă cât ai zice pește. Fierbând, Aura fu nevoită să prepare cafelele și să

ascule cum mama ei era interogată de un expert în materie. În cinci minute, Natalie divulgase netulburată că dragul, scumpul și *atentul* de Paul nu numai că-i cumpărase un apartament viitoarei sale soacre, ci-i oferise și o mașină.

— Numai pentru ca Aura să i-o arunce înapoi în față, oftă ea. Ce gest burghez, plicticos și îngâmfat din partea ei! Mi-ar fi făcut viața incomparabil mai puțin stresantă, în special acum. Așa stând lucrurile, dacă prietenii nu sunt destul de generoși ca să se sacrifice pentru noi, trebuie să folosim transportul în comun.

În voce i se auzea genul de oroare pe care majoritatea oamenilor îl rezervau mersului târâș peste scoici sparte. Sprâncenele lui Flint se ridicară.

Foarte încurajată de această reacție, Natalie continuă:

— Și ce diferență e între a ne muta înainte de nuntă și a ne muta după aceea? Nu mă plâng, dar ne-ar fi ușurat enorm viața tuturor dacă aveam la dispoziție noul apartament, care e de patru ori mai mare cât chichineața asta oribilă, ca să primim musafiri. Dar nu, Aura a venit cu ideea că nu se face. De parcă cu n-aș avea cap să judec! Nu că ar conta cu adevărat, dar asta înseamnă că am să rămân închisă aici până se întorc ei din luna de miere. Am fost bolnavă, așa că nu pot face față unei mutări de una singură.

Ori ce câte ori părea pe cale să se potolească, Flint îi punea încă o întrebare aparent inofensivă și iarăși o apuca, turnând fel și fel de lucruri pe care Aura ar fi dat orice ca Flint să nu le afle. Răsfățată și adorată toată viața, Natalie fusese prețuită numai pentru înfățișarea ei, pentru stilul ei plăcut. Era firesc să graviteze spre bărbații care

arătau ca și cum ar fi fost capabili s-o apere. Flint corespundea perfect tiparului.

Dacă-ți plăcea acest gen de autoritate masculină deschisă și agresivă. Cu degete tremurătoare, Aura puse tava pe masă. Știa că era nedreaptă; aerul competent și autoritar al lui Flint, acea siguranță înnăscută de a fi un om stăpân pe sine și pe lumea lui, nu avea nimic prefăcut. Era o parte integrantă din el, la fel de firească precum îi erau zâmbetul și semnele complexe de pericol care vibrau în jur.

Aura știa că nu era cazul să-și manifeste enervarea și revolta, dar când apăru cu tava, luă cu multă fermitate conversația sub controlul ei, conducând-o cât mai departe de subiectele personale, pentru a se concentra asupra bărbatului așezat în fața ei, cu chipul slab, inteligent și impresionant ascunzând orice gând cu excepția

celor pe care accepta să le dezvăluie.

Din fericire, Natalie știa că bărbații adorau să vorbească despre ei înșiși. Ceru detalii despre viața lui, astfel încât aflară că era un fel de agent care rezolva problemele speciale ale firmei sale, călătorea mult în străinătate, se născuse în Wairarapa și continua să se întoarcă acasă cât putea de des, și avea treizeci și unu de ani, cu unul mai puțin decât Paul.

Ceea ce, își spuse Aura în timp ce sorbea din cafea, probabil explica atitudinea protectoare a lui Paul față de el, în școală. Cu siguranță, acum nu mai avea nevoie de nicio protecție. Ar fi fost greu de imaginat un om mai încrezător și mai invulnerabil decât Flint Jansen. Și-l imagina rezolvând probleme pe tot globul, cu inteligența sa ascuțită întărită de energia disciplinată și autocontrolul încrezător, carisma sa masculină,

tăioasă, prevenindu-i pe toți cei ce i se puneau împotrivă că aveau de-a face cu un om pe care trebuia să-l ia într-adevăr cât mai în serios.

Și avea talente de povestitor. În timp foarte scurt, le făcu pe amândouă să râdă, dar cu toate că părea absolut deschis, Aura își dădu seama că dezvăluia foarte puține despre ocupația lui, ca și despre sine însuși. Le prezenta o versiune cenzurată abil a vieții sale, pe care era clar că o mai folosise.

O privire rapidă și neobservată spre ceasul de la mână o informă că se afla acolo doar de treizeci de minute. Păreau să fi trecut câteva ore. Nervoasă, își spuse că niciodată n-avea să mai poată privi cămăruța mică și cam sordidă, ce părea și mai înghesuită din cauza mobilei pe care Natalie reușise s-o salveze din naufragiul vieții sale, fără a și-l aminti pe Flint în acel decor. Cumva, reușise

să-și imprime pecetea personalității sale focos-tenebroase, într-un mod cum Paul n-o făcuse niciodată.

Cel puțin, ei nu-i acordase prea multă atenție; se concentrase exclusiv asupra mamei sale.

Ceea ce o îngrijora pe Aura. Știa să recunoască iscodelile abile când le auzea și, grație lui Natalie, Flint știa acum că nu aveau niciun ban pe lângă anuitatea ei jalnic de mică. Natalie îi povesti până și despre generozitatea lui Alick de-a lungul anilor, astfel confirmând, își spuse disperată Aura, părerea lui Flint despre cele două Forsythe ca fiind lacome și pornite să apuce tot pe ce puteau pune mâna.

Totuși, de fapt nu avea nicio importanță. Paul știa că ea nu era așa, și n-o interesa decât părerea lui Paul.

Probabil observase privirea ei furișată spre ceas, căci se ridică aproape imediat. Aura trecu peste protestele mamei sale, spunându-i răspicat că Flint zburase cu avionul toată ziua și desigur era frânt de oboseală.

— Nu pari obosit, murmură Natalie. Arăți… foarte viguros.

Aura se foi, neliniștită. Era deprinsă cu aluziile mamei sale, dar cochetăria ei o zgâria pe nervi insuportabil.

Cu amuzamentul ascuns sub un zâmbet, Flint răspunse:

— Aura are dreptate, mi-ar prinde bine un pui de somn.

— Mă rog, bine, atunci ne vedem mâine, replică dulce Natalie, privindu-l pe sub gene.

Îi întinse mâna. Aceasta fu înghițită de a lui, dar în loc de a i-o strânge, Flint îi sărută cu un aer

afectat degetele.

Natalie râse, se umflă în pene și, lucru uimitor, roși.

Aura interveni scurt, pe un ton auster:

— Noapte bună.

Nu-i întinse mâna.

Zâmbetul lui Flint era măsurat, cu o răceală destul de vizibilă.

— Pe curând, spuse el, şi, cumva, aceste cuvinte, rostite de acel glas înăsprit senzual, îi trimiseră fiori pe șira spinării.

Când în sfârşit plecă, iar Aura putu respira din nou, spuse sec:

— Mă rog, nici nu mai are nevoie să pună alte întrebări. I-ai spus tot ce ar avea nevoie vreodată să știe despre noi.

— Of, pentru numele lui Dumnezeu, Aura, încearcă să nu mai fi așa de nesuferit de burgheză.

În tonul plat și obosit al mamei sale se strecură o notă ce putea fi de pizmă, când adăugă:

— Nu cumva ești un piculeț geloasă că nu ți-a arătat niciun dram de interes, ce zici?

Din cine știe ce motiv obscur, aceste cuvinte o dureră. Buzele Aurei se despărțiră, gata să dea o replică promptă, apoi se închiseră la loc, strâns, fără a le da prilejul cuvintelor tăioase să izbucnească. De-a lungul anilor, învățase cum să trateze cu mama ei, iar un răspuns furios era modul cel mai neinspirat. Probabil că incidentul neplăcut de pe One Tree Hill îi zguduise stăpânirea obișnuită.

Cu un zâmbet răutăcios, spuse:

— Nu, câtuși de puțin. N-ai decât să-l iei tu pe irezistibilul Flint; probabil că prietenele tale vor râde de diferența de vârstă, dar cred că au să te invidieze. Oricum, eu nu l-aș mai plictisi cu alte

detalii din viața noastră personală, altfel ai să-l vezi dând fuga la cineva cu o conversație mai interesantă.

Își dădu seama, din expresia mamei sale, că nimerise drept la țintă. Dacă Flint Jansen o mai lua la descusut pe mama ei, probabil că i-ar fi fost destul de ușor să afle tot ce dorea – era acel gen de om – dar, cu un dram de noroc, de-acum încolo Natalie n-avea să se mai repeadă cu amănunte necerute de nimeni.

Fusese o zi ciudată. Ghemuindu-se în patul din camera ei înghesuită, închizând ochii ca să se apere de lumina felinarului de pe stradă care reușea să-i găsească fața în fiecare noapte, prin spațiul dintre oblon și cerceveaua ferestrei, Aura încercă să adoarmă, folosind o incantație care nu dădea greș niciodată.

În două săptămâni, avea să se mărite cu

Paul, cu Paul cel iubit, blând, bun și înțelegător, și urma să se poată relaxa, pentru a trăi viața senină și fericită după care jinduise dintotdeauna.

Sigur că aveau să existe probleme, dar le puteau învinge împreună. Mama ei, pe de o parte, urma să pretindă întotdeauna atenția necontenită despre care considera că i se cuvenea. Dar, căsătorită fiind, principala loialitate a Aurei avea să-i revină lui Paul. Scumpului de Paul. Intenționa să-l facă atât de fericit, la fel de fericit cât avea s-o facă și el pe ea.

Două săptămâni. O jumătate de lună. Doar încă paisprezece zile.

Izgonindu-și cu îndârjire din minte chipul cizelat feroce al lui Flint Jansen, întoarse capul pe pernă și adormi.

A doua zi dimineață, se trezi cu o ușoară

durere de cap și nervoasă ca o pisică mângâiată în răspăr. Cerul senin din seara trecută fusese acoperit cu un plafon greu de nori negri; ploaia lovea insistent în geamuri.

Ascultând traficul de dimineață fâșâind pe asfalt prin fața casei, Aura se întrebă de ce avea senzația că stătuse toată noaptea într-o cameră plină de fum. Nu putea fi din cauza vremii. Plouase aproape pe tot parcursul toamnei, așa că se împăca ușor cu gândul nunții într-o zi umedă.

Și toate erau sub control. Revăzu în minte lista. Furnizorul știa că nu trebuia să dea atenție instrucțiunilor lui Natalie; rochia de mireasă era croită după un model simplu și curgător, potrivit cu silueta ei și cu neformalismul ceremoniei, nu complicat și pretențios, așa cum propusese Natalie. Iar florarul nu-și făcea iluzii cu privire la genul de flori pe care le dorea.

O nuntă, chiar și una mică așa ca a lor, era un eveniment deosebit. Acea nuntă avea să fie perfectă, de la marșurile nupțiale până la cavalerul de onoare…

Flint Jansen.

Ca explozia unei nove, amintirea serii trecute îi scăldă într-o lumină orbitoare toată mintea, însoțită de o rușine care o îngrețoșa, când își aminti visul ce-o trezise din somn pe la jumătatea nopții. Explicit, senzual, mult prea viu, cu ei doi înlănțuiți într-un pat înfășurat în plase albe. Prin ferestrele largi intrau sunetele slabe ale mării. Mirosuri cu iz tropical pluteau prin aerul încins, toropitor.

Încercă să se convingă că bărbatul din patul acela lat fusese Paul, dar deasupra ei văzuse chipul bronzat și cu trăsături aspre al lui Flint. A lui Flint era gura care o sărutase cu atâta pasiune și un

asemenea erotism îndrăzneț, Flint era cel ce-o atinsese așa cum Paul nu încercase niciodată.

— O, Doamne, şopti Aura, îngropându-și fața în perna încinsă.

Cumva, Flint Jansen se strecurase prin barierele ei de apărare și îi cucerise cea mai nestăpânită parte a minții, zona ascunsă care fabrica visuri și simboluri, sursa secretă a imaginației. În viața ei nu i se mai întâmplase o asemenea trădare.

Poate că acel răzbunător vis cu ochii deschiși, în drum spre casă dinspre One Tree Hill, îi dăduse eului ei lăuntric permisiunea de a-și face fantezii? Oare forța furiei o împinsese până în subconștient, unde din cine știe ce motiv fusese trasmutată într-o pasiune pe care încă n-o cunoscuse?

În cele din urmă, după ce meditase prea mult

timp la toată încurcătura, fu nevoită să accepte că, dintr-un motiv sau altul, era atrasă pe plan fizic de Flint.

Desigur, asta nu avea nicio legătură cu dragostea, nu era decât o simplă reacție chimică. O fi fost Aura relativ nesofisticată, dar știa că o asemenea explozie a simțurilor se stingea, de obicei, la fel de repede pe cât se inflamase. Văzuse ce pățiseră acele prietene ale ei care se crezuseră îndrăgostite. Descoperiseră că, într-un timp înfricoșător de scurt, după ce dorința era astâmpărată, nu le mai rămânea decât gustul amar al unei aventuri ratate.

Jessica Stratton, cea mai bună prietenă a ei și domnișoara de onoare, nimerise într-o asemenea groapă cu doar un an în urmă. La amintirea deziluziei care urmaşe, Aura se ridică în capul oaselor, tremurând în frigul umed din cameră, și

întinse mâna după halat.

— Nici măcar nu-mi *place*, se văicărise Jessica. Am crezut că era cea mai mare poveste de dragoste de la Romeo și Julieta încoace, îl găseam minunat, și pe urmă, într-o dimineață, când m-am trezit din somn lângă el, n-am mai văzut decât un mitocan înnebunit după sport, cu păr pe degetele de la picioare și grav bolnav de egotism. Nici măcar nu era bun la pat; o făcea la număr! Ce Dumnezeu oi fi găsit la el?

— Chimia, replicase țanțoșă Aura, destul de mândră în sinea ei că nu căzuse niciodată pradă acestui fenomen.

Era clar că mândria nu avea sorți de izbândă. Căci, în momentul când îl privea pe Flint Jansen, se întâmplau ciudățenii cu picioarele ei și cu șira spinării, iar măruntaiele i se topeau într-un chip straniu, pătruns de însuflețire și nerăbdare.

Atingerea lui Paul era plină de căldură, dragoste și fericire. Ceea ce simțea când se uita Flint la ea era excitație sexuală fierbinte, pofta elementară a unei femei după cel mai potent bărbat din preajmă.

Gura cu buze gingașe și pline i se crispă de dezgust, în timp ce-și lua halatul pe ea și înnoda cordonul. Poftă, asta era și nimic mai mult, o atracție primordială la nivelul simțurilor, un imbold biologic direct care nu avea nimic în comun cu iubirea sau încrederea. Femelele de animale îi simțeau forța și, din această cauză, se împerecheau cu cel mai puternic mascul.

În pofida chipului său frapant, dar nu frumos, și a expresiei neînduplecate, Flint era un bărbat foarte sexy, înconjurat cu o aură de pericol pe care unele femei o găseau torid de senzuală. Totuși, Aura era imună la ceea ce-i oferea ei.

Oricât de incomodă și tulburătoare îi era reacția față de Flint, îi putea face față. Nu trebuia decât să țină minte că urma să treacă. N-avea de gând să schimbe aurul curat al sentimentelor ei pentru Paul, afecțiunea și prietenia, faptul că îl respecta, îl admira și îl iubea, pentru tot lustrul și sclipiciurile ademenitoare ale dorinței sexuale, oricât de puternic ar fi strălucit în lumina lunii.

Încurajată de rațiune, Aura făcu un duș și se spălă pe dinți în baia lor mică, după care pregăti cafeaua și îi duse mamei sale paharul de apă minerală cu o felie de lămâie care constituia prima ei masă din zi. După aceea, se așeză să-și mănânce pâinea prăjită la masa de sufragerie dintr-un capăt al salonului.

Aproape imediat, sună telefonul.

— Bună, iubito, o salută Paul. E totul în regulă pentru diseară?

— Până acum, totul, zâmbi Aura, privind spre vremea mohorâtă de afară. Nu mă îndoiesc că azi au să mai fie câteva crize, dar pentru moment sunt stăpână pe situație.

Îi auzi în glas zâmbetul.

— Perfect. Cum te-ai înțeles cu Flint aseară?

Visurile o iritau atât de tare, încât imediat se întrebă dacă nu cumva Paul știa…

Ei, na, bineînțeles că nu știa nimic!

— Bine, răspunse ea, mașinal. A fost destul de înduioșător, de fapt. M-a dus în vârf la One Tree Hill și a încercat să se convingă că nu-ți doresc decât binele.

Urmă un moment de tăcere, înainte ca Paul să răspundă, pe un ton amuzat:

— Nu zău? Și crezi că l-ai convins? Sau i-ai spus să-și vadă de treburile lui?

Aura râse încet.

— Mă cunoști prea bine. Sinceră să fiu, puțin îmi pasă ce gândește. Pe tine să te conving, numai asta mă interesează. Și am mult timp la dispoziție ca să reușesc; cel puțin șaizeci de ani.

Cu o nemărginită tandrețe, Paul spuse:

— Draga mea, te iubesc.

— Și eu te iubesc.

— Nu atât de mult pe cât urmează, replică el calm, aproape ca și cum ar fi depus un jurământ; înainte ca Aura să poată răspunde, continuă: dar, de-ajuns cu astea! Nu-mi pot petrece toată dimineața schimbând vorbe dulci cu tine, am destule treburi. Azi după-amiază ai să te ocupi de flori, nu, așa că vei fi aici când sosesc furnizorii, la trei?

— Da. N-ar trebui să dureze mai mult de-o oră ca să aranjez florile, iar cu furnizorii nu am altceva de făcut decât să le-arăt unde sunt

diversele lucruri din bucătărie. Îmi rămâne timp destul ca să mă întorc acasă și să mă schimb până vii tu să mă iei.

— Bine. Deși ar dura incomparabil mai puțin dacă te-ai da jos de pe caii ăia mari și ai accepta o mașină. Bine, am mai discutat asta, dar cred că ești cea mai încăpățânată și mai exasperantă femeie pe care am cunoscut-o în viața mea. Acum trebuie să te las, iubito, îl aud pe Flint cum iese la suprafață și trebuie să plec în trei minute, dacă vreau să nu întârzii.

Aura închise telefonul, întrebându-se dacă în acea după-amiază Flint avea să fie în apartament.

Evident că nu, se dojeni ea, în vreme ce-și termina pâinea prăjită și bea o ceașcă de cafea. Avea slujba aia a lui importantă, cu o sonoritate cam sinistră; urma să fie la serviciu, de să le treacă fiorii pe toate femeile de-acolo.

După ultima probă a rochiei de mireasă, luă prânzul cu o veche prietenă, acasă la bunica ei, înainte de a porni spre apartamentul lui Paul, cu autobuzul. Parcurse ultimele câteva sute de metri pe jos, prin ploaia torențială care amenințase toată ziua. Umbrela îi salvă capul și umerii, dar umezeala rece de pe picioare și pantofi o făcu să se strâmbe. Dacă o mai ținea mult așa, trebuia să-și ia un impermeabil.

Ba nu, își spuse ea în timp ce ultimele frunze ale toamnei pluteau ca niște parașute cafenii ude, spre a ateriza într-un strat îmbibat de apă pe alee. După ce se căsătorea urma să aibă o mașină, iar viața avea să fie mult mai comodă. Însă tot nu regreta că acceptase oferta lui Paul.

Cel puțin, Flint n-o putea acuza de rapacitate.

Până și cameliile perfecte, pline de viață,

păreau să se ofilească sub atacul necontenit al ploii, în timp ce margaretele albe cu galben și roz erau strivite în noroi. Într-o grădină, daliile dintr-un rond mare aveau tulpinile încă verzi și înfrunzite; numai capetele unde crescuseră florile viu colorate, spre soare, erau țepene, înnegrite.

Pe Aura o cuprinse o melancolie acută și neașteptată, o oboseală sufletească încătușându-i inima. Din cauza vremii, își spuse ea, scuturându-și umbrela înainte de a tasta codul care deschidea ușa de la stradă a complexului de apartamente. Luna iunie era adesea frumoasă, dar în anul acela se hotărâse să se repeadă direct în plină iarnă.

Peste două săptămâni, avea să fie măritată cu cel mai drăguț om pe care-l cunoscuse în viața ei și urmau să zboare cu avionul spre o insuliță luxuriantă din arhipelagul Fiji, în luna de miere,

unde n-avea altceva de făcut decât să se desfete la soare, în ambianța tropicală, și să învețe cum să-l mulțumească pe Paul.

Parcă invocat de un înger al răului, glasul lui Flint îi răsună batjocoritor în minte: „E vorba de a te culca în același pat cu el, a face dragoste, a i te dărui, a-i primi trupul, sexualitatea, cu deplină încredere și entuziasm…”

Sub mâna ei dintr-odată nesigură, ușa se deschise. Aura străbătu grăbită holul, dând din cap în semn de salut spre portar, cu tocurile bocănind sonor pe marmura netedă, lucioasă. În lift, apăsă butonul etajului trei.

Of, ce proastă era, să-l lase s-o domine așa. Sigur că dorea să facă dragoste cu Paul; îi plăceau sărutările lui, mângâierile, o făceau să se simtă încălzită, iubită și în siguranță. De-asta desfăcuse primele două logodne. Deși amândoi bărbații îi

plăcuseră foarte mult, nu-i putuse lăsa s-o atingă dincolo de nivelul celor mai ponderate mângâieri.

Paul era cu totul altfel. El îi înțelesese prudența, frica nesigură pe care niciodată nu şi-o învinsese cu adevărat, și nu încercase s-o zorească spre o relație sexuală înainte de căsătorie.

Desigur, Flint nu avea nici cea mai vagă idee că încă mai era fecioară! Alungându-și cu forța din minte tonul neînduplecat cu care o acuza că nu era cu nimic mai virtuoasă decât o târfă, deschise ușa apartamentului lui Paul.

Florile sosiseră deja. În bucătărie, buchete mari de trandafiri, garoafe și crini peruvieni stăteau în găleți, garnisite cu mici orhidee din Singapore, toate în nuanțe de roz, bronz și verdelăptos. După ce-și agăță haina în cuier, Aura încercă să-și alunge ciudata oboseală pornind încet prin camerele mari ale apartamentului, în căutarea

locurilor unde să pună vazele.

O oră mai târziu, aranja trandafirii într-o vază enormă de pe masa din hol când, în sunetele vocii magnifice a lui Kiri Te Kanawa cântând Gerswhin, auzi ușa de la intrare deschizându-se. O privire scurtă peste umăr îi dezvălui silueta zveltă a lui Flint Jansen intrând agale pe ușă, ca la el acasă, cu un zâmbet absolut detestabil care nu-i îmblânzea deloc chipul arogant.

Ochii Aurei îi evitară pe ai lui, săgetând spre obrazul pe care i-l pălmuise. Nu mai rămăsese aproape nicio urmă a loviturii, cu excepția unei roșeți ușoare a pielii în jurul cicatricei subțiri. În sufletul ei se răzvrătiră neplăcut remușcările și dezgustul de sine.

— Bună, îl întâmpină ea, alungând nervoasă imaginile fragmentate ale visului din timpul nopții care amenințau să iasă la suprafață din locul unde

le îndesase.

Zâmbetul se lăți, pe când Flint o studia în voie. Aura își scosese pantofii uzi și stătea desculță într-o fustă bej strâmtă și un pulover auriu, exact în nuanța din inima marilor crizanteme crem; baticul maro închis cu bronz îi stătea puțin răsucit într-o parte. Sub studiul ochilor îngustați ai lui Flint, se simțea ca un copil al străzii.

— Spiritul toamnei, comentă el indiferent, închizând ușa în urma lui, pentru a avansa în hol. Nu te întrerupe pentru mine.

— Nici n-aveam de gând.

Era un răspuns scurt și mult prea revelator, dar Aura avea senzația că cineva înclinase toată lumea stabilă pe care stătea. O stranie stare de sufocare îi îngreuna vorbirea. Întorcându-se spre flori, împinse la locul lui un splendid boboc

trandafiriu-bronzat.

— Îmi pare rău că te-am pălmuit aseară, spuse ea, brusc.

Tăcerea dintre ei se prelungi, încordată. Aura își menținea privirea spre florile din vază.

— Zău? Nu ți-am prea dat de ales.

În tonul lui nu se simțea nicio emoție, nimic care să-i sugereze ce gândea de fapt.

Aura ridică din umeri.

— Totuși, spuse ea ursuză, înfigând încă o tulpină mare în partea din spate a aranjamentului, de obicei nu lovesc oamenii așa, când îmi vine.

— Scuzele se acceptă.

Era clar că-l durea în cot.

Cu coada ochiului, îl văzu luând unul dintre bobocii de trandafir cu tulpină lungă. Se grăbi să-și ferească privirea, straniu afectată de imaginea florii fragile ținută cu atâta grijă în mâna lui suplă

și puternică, pe când o ridica în dreptul feței.

— Nu are miros, comentă el pe un ton detașat.

— Într-adevăr. Majoritatea florilor cultivate pentru piață și-au pierdut mirosul. Până și garoafele miros foarte slab.

Îndruga verzi și uscate, așa că trase adânc aer în piept, ca să-și revină. Dacă mai avea mult parte de prezența lui, își spuse ea cu o ușoară isterie, urmau s-o apuce sufocațiile.

— Mare păcat. Aș fi preferat o coadă cu câteva degete mai scurtă, dar un miros mai puternic.

— Nu toți trandafirii au miros.

— Îi prefer pe cei care au.

Aura dădu din cap.

— Și eu.

Flint îi întinse floarea. O luă, evitându-i cu

grijă degetele.

— Se vor deschide? o întrebă el.

Ridicând din umeri, Aura puse trandafirul în vază.

— Nu știu. Uneori da, alteori așa mor.

— Sărmanele. Nu miros, nu înfloresc, nu fac semințe. Nici nu se pot numi flori. Mă întreb cui i-o fi venit ideea că astea sunt de preferat în locul realității.

Intră în salon, adăugând cu nepăsare:

— Îți aduc ceva de băut.

— Nu, mulțumesc, n-am nevoie.

Când, însă, reveni, Flint avea într-o mână un pahar cu vin, iar în cealaltă unul cu whisky, completat din belșug cu apă.

— N-oi fi având, spuse el, dar eu am, și nu beau niciodată singur, așa că-mi poți ține de urât. După cum arăți, nu ți-ar strica. E doar vin alb, sec,

cu un buchet floral și o notă deconcertantă de pasiune. Ai avut o zi grea?

— Nu tocmai, răspunse Aura, luând fără tragere de inimă paharul. Flint descrisese vinul într-un mod prea intim, prea personal, glasul său abraziv stăruind asupra cuvintelor ca și cum la ea s-ar fi referit, nu la vin.

— Pentru ce bem? o întrebă, neîncercând să-și ascundă nota de ironie din glas.

Ochii de culoarea și limpezimea topazului îi cercetau fața; parcă încerca să-i pătrundă sub piele, până la gândurile din creier și emoțiile din inimă.

Hotărâtă să nu-l lase să observe cât de incomod se simțea, spuse cu nepăsare:

— Pentru viitor, întotdeauna e cel mai potrivit toast. Acoperă o zonă întinsă.

— Într-adevăr. Ei bine, Aura Forsythe,

pentru viitor. Fie să-ți aducă tot ce-ți va fi de trebuință.

Încurcată de formularea neobișnuită, Aura răspunse:

— Asemenea.

Și înghiți puțin vin, înainte de a lăsa paharul jos.

— Intenționezi să ți-l lași în voia sorții? întrebă el, cu aparent dezinteres, înclinând paharul astfel încât lumina refractată prin lichid să sclipească în mii de cristale scânteietoare, exact în aceeași nuanță cu a ochilor lui.

— Ce altceva aș putea face?

Luând o frunză de în, ca o sabie marmorată, o potrivi în vază, cu tot atâta grijă cu câtă își ferea fața.

Flint râse încet.

— A, eu cred în a-mi făuri singur viitorul.

Cumva, mă așteptam ca și tu s-o faci.

— Nu cred că poate cineva asta, răspunse ea, atinsă de aluzia că ar fi fost o manipulatoare.

— Ba cum să nu poți. Intervine întotdeauna și neprevăzutul, dar noi stabilim regulile de bază.

— Ne facem planuri, replică ea scurt. Însă de multe ori, planurile noastre se dau peste cap.

— Ale mele, nu, insistă Flint cu atâta convingere, încât Aura îl crezu. Mai ales atunci când știi ce faci. Și eu am grijă să știu.

Aura se pricepuse dintotdeauna să descifreze rapid semnalele. Împrejurările în care fusese crescută îi cizelaseră talentul înnăscut, până la ascuțișul unui brici. Glasul lui Flint răsuna plat, fără inflexiuni, ochii îi erau pe jumătate acoperiți de pleoape, pe chipul imobil, cuvintele rămâneau laconice, dar amenințarea se simțea între ei dezgolită, deschisă.

— Dar, încheie el aproape indiferent, desigur, trebuie să înțelegi ceea ce faci. Iar culesul informațiilor poate dura câtva timp.

Aura mută o crizantemă cu câțiva centimetri mai la dreapta. Nu avea niciun motiv de teamă din partea lui Flint Jansen, pentru că acesta nu-i putea face niciun rău. Îl iubea pe Paul, Paul o iubea pe ea, iar atâta lucru era de ajuns ca să se simtă în siguranță.

Întorcând capul, îi adresă un zâmbet batjocoritor.

— Mă tem că despre mine nu vei afla prea multe. Cu excepția celor două logodne anterioare, am dus o viață destul de plicticoasă. Burghezie cinstită, cum spune mama mea.

Pleoapele lui se coborâră și mai mult, ascunzându-i licărirea orbitoare din privire.

— Dacă e ceva de descoperit, aflu eu.

Ar fi fost o prostie să fie alarmată de o declarație atât de simplă. Dar, în ciuda încrederii ei, Aurei i se încreți pielea, firișoarele de păr zbârlindu-se de o spaimă atavică, lipsită de orice bază rațională.

Atentă să nu privească în direcția lui, cu umerii drepți și mândri, făcu un pas înapoi, pentru a-și studia opera. Poate că vaza mai avea nevoie de încă o crizantemă? începu să caute printre flori.

— Las-o-n pace, îi ordonă calm Flint, arată perfect. O lucrare îndemânatică, disciplinată, cu suficiente surprize ca să nu plictisească.

Neluând în seamă insinuarea, Aura ridică din umeri.

— Mulțumesc, spuse ea, infiltrându-și în cuvintele politicoase o undă nu prea subtilă de ironie. Adună rapid cele câteva flori rămase și porni hotărâtă spre bucătărie.

— Ți-ai lăsat aici vinul, îi aminti îndatoritor Flint, urmând-o, pentru a pune paharul pe bufet.

— Oricum nu beau în timpul zilei, replică Aura, în timp ce începea să aranjeze bobocii într-un ulcior de ceramică.

— E un talent foarte feminin. Ai luat lecții?

— Nu.

Flint stătea rezemat de bufet, sprijinindu-și pe un șold trupul zvelt, cu coapsele la fel de tari ca abdomenul plat, în timp ce învârtea paharul între degetele lungi și bronzate, privind-o ca și cum ar fi fost o noutate care-l intriga. Impactul ochilor lui o ținea la limita tensiunii, stârnindu-i o nervozitate pe care Aura nu şi-o bănuise niciodată. Afară, ploaia, vestitoare mohorâtă a iernii, bătea trist în ferestre, spălând urmele verii și amintirea zilelor calde și a nopților reci de toamnă.

— Mă surprinzi.

Glasul lui scăzut îi străbătea trupul cu senzații ca niște labe de pisică.

— Ai o siguranță atât de lustruită, atât de cizelată, perfectă și finisată, încât am presupus că ai fost la una din școlile alea din Elveția unde te învață cum să gospodărești un conac, să le uimești pe moștenitoare și să-i intrigi pe toți bărbații care-ți ies în cale.

— Mama mea a învățat la o școală din asta, răspunse ea cu nepăsare, dar eu, nu.

— De ce?

— Tatăl meu vitreg considera că ar fi stricat orzul pe gâște.

La optsprezece ani, Aura fusese încleștată într-o bătălie deschisă cu Lionel Helswell, fiind gata să plece oriunde, numai să scape de el. Lionel, însă, se opusese planului, deși școala ar fi fost plătită din contul ei deschis.

Îi putuse interzice banii, pentru că Natalie declarase indiferentă că ea nu se pricepuse niciodată la cifre, așa că îi predase sub semnătură lui Lionel toate responsabilitățile, inclusiv administrarea contului. Iar acel om puritan, mărunt și îngust la minte, cu probitatea și aerul său autoritar și cu ideile lui rigide despre disciplină, cheltuise totul pe o viață secretă sordidă, cu jocuri și femei ușoare.

Aura luase măsuri ca *ea* să se priceapă la cifre, precum și la plictiselile burgheze ca declarațiile bancare și balanțele de plăți.

— N-a ieșit la lumină adoratorul tău văr?

Umerii Aurei se îndreptară.

— Alick n-a avut nicio legătură, replică ea, crispată.

— Dar ți-a plătit studiile universitare, nu?

Glasul lui Flint era lipsit de grabă, dar

neînduplecat. Aura își mușcă buza.

— Ba da, confirmă ea, fără tragere de inimă.

Ca întotdeauna, Lionel refuzase să-i acorde sprijinul, așa că Aura îl lăsase pe Alick s-o finanțeze, înțelegând că urma să se achite cândva. La un colegiu politehnic din zona ca un parc aflată în vestul orașului Auckland, începuse să studieze contabilitatea, ca să nu mai fie din nou la discreția financiară a vreunui bărbat. Spre ușoara ei surprindere, descoperise că-i plăcea să lucreze cu cifrele și cu banii; cel puțin, astea nu-i impuneau trăiri emoționale.

Totuși, nu peste mult se lăsase ademenită să-și ia o dublă licență în sisteme informaționale și marketing, ceea ce-i făcuse o plăcere imensă.

— Deci, ai petrecut acolo cât de mult timp ai putut, continuă rece Flint. Patru ani ai stat – te-ai distrat prea mult ca să-ți obții diploma în trei,

cum se obișnuiește?

Aura îl privi lung. Nu știa că studiase pentru dublă specializare? Nu, era clar că nu știa. Lăudatul lui sistem informativ îl lăsase baltă – rău! Probabil credea că se zbenguise prin universitate, în căutarea unui soț. Și, cu siguranță, n-avea de gând să-i spună că își petrecuse cea mai mare parte a timpului cu burta pe carte.

— M-am simțit bine, recunoscu ea.

Fuseseră patru ani ocupați, fericiți și demni de efort, plini cu distracții și muncă grea. Locuise într-o serie de apartamente mici din apropierea campusului, împreună cu alte studente, iar în timpul vacanțelor muncise cu program prelungit pentru a-i rambursa lui Alick datoria, așa că nu-l mai văzuse prea des pe Lionel.

Acesta turba de furie că-i scăpase de sub control. Gândul îi făcu buzele să se arcuiască.

— Înnebunitor zâmbet mai ai, remarcă Flint, într-o doară. Tainic, periculos și infinit de insinuant. Nu-i de mirare că Paul s-a îndrăgostit până peste cap.

— Ne iubim.

Vocea ei era calmă și lipsită de orice emoție, cu excepția încrederii. Flint Jansen era o brută, iar singura cale de a trata cu brutele era aceea de rămâne calmă și detașată.

— Dar sunt convinsă că dosarul pe care mi l-ai făcut conține informația aşa.

— Deloc, replică el, cu ochii îngustați pătrunzător prin paravanul genelor. Conține informația că fiecare bărbat cu care ai fost logodită era mai bogat decât cel dinainte, și că fiecăruia i-ai dat papucii după ce l-ai cunoscut pe următorul neghiob. Ultimul fost încă își mai linge rănile. Tu și drăgălașa aia intrigantă și bună de nimic de

maică-ta ați rămas pe jantă, fără niciun ban care să vă amortizeze căderea în dizgrație, deci îmi închipui că Paul a fost o mană cerească. Bogat, de adora și era gata să se încarce și cu parazita de maică-ta.

— Nu sunt obligată să suport așa ceva, răspunse Aura, cu voce înghețată.

Zâmbetul lui rămase la fel de rece.

— Ba ești, spuse el cu o siguranță arogantă, fiindcă n-am să te las în pace până nu asculți tot ce am de spus.

Furia o rodea adânc, însoțită de o teamă sfâșietoare care-i risipea stăpânirea de sine atât de greu clădită de-a lungul anilor. Cu o voce care tremura ușor, spuse:

— Nu știu de ce mă antipatizezi așa, dintr-odată…

Flint râse, cu un sunet scăzut, aspru, care o

zgâria pe nervi.

— Nu minți, Aura. O știi; numai că nu recunoști.

Ochii ei verzi se repeziră spre ai lui. Însemna… da, o privea cu o înțelegere disprețuitoare, ce-i arcuia colțurile gurii dure.

— Din exact același motiv pentru care și tu m-ai antipatizat dintr-odată, continuă Flint, susținându-i fără efort privirea, înecând-o în focul ochilor lui. Când m-am uitat în ochii ăștia mari și verzi cu dansul firișoarelor lor de aur, și am văzut zâmbetul fals care-ți stătea atât de ușor pe gura asta delicioasă, mi-am dat seama că nu poți fi în niciun caz îndrăgostită de Paul. Fiindcă vrei să te culci cu mine, Aura.

Capitolul 3

Aura tresări, ca și cum ar fi pălmuit-o la rândul lui.

— Cred că ești cel mai încrezut om pe care l-am cunoscut în viața mea, spuse ea, cu disprețul simțindu-i-se din fiecare silabă. Ce naiba te face să crezi că te-aș alege în locul lui Paul?

Își lăsă ochii să-l măsoare cu o privire înceată și plină de desconsiderație, atât de absorbită în nevoia de a-l convinge, încât nu observă tensiunea neașteptată și periculoasă a acelui trup masiv pe care-l dezbrăca insolent cu privirea.

— Oi fi tu mai înalt decât el, continuă, necruțătoare, dar forța brută nu m-a interesat niciodată prea mult. Altceva caut eu la bărbați.

— Bani, după cum zice maică-ta.

Aura încremeni.

— Ce…?

— Azi am luat masa cu Natalie.

Flint vorbea încet, gânditor, dar glasul său acoperea sunetul ploii de-afară, tunetele inimii Aurei în urechi. Însă nu și uimirea. Pe lângă câteva prânzuri alese pe sprânceană, cu prietene apropiate, Natalie nu ieșise niciodată din apartament, de când se mutaseră. O străbătu un junghi scurt, aflând trădarea mamei sale. Of, Natalie, își spuse ea, obosită.

Acel fior pătrunzător de emoție o făcu să-și piardă complet calmul.

— Se pare că ai plăcerea de a iscodi, a descoase și a-ți băga nasul în viețile altora, replică ea, tot mai furioasă, cu scântei verzi scăpărându-i în ochi.

Cel puțin, nu mai era vorba de reacțiile ei neînfrânate față de masculinitatea lui fizică.

În zâmbetul lui Flint se citea o batjocură

pură.

— Sunt o ființă omenească, cu griji și sentimente.

— Spre cinstea ta, nu mă îndoiesc, îl privi ea drept în față, stăvilindu-și emoțiile. Ce te îngrijorează, de fapt? Pierderea prieteniei lui Paul? Dar nu se poate să nu fi știut că avea să se însoare într-o bună zi. Doar dacă nu cumva sperai să aibă alte înclinații.

Nepărând deloc tulburat de insinuarea ei sarcastică, zâmbetul lui deveni feroce.

— Sunt heterosexual, Aura, la fel ca Paul. Cum spuneam aseară, dacă înțelegi cât de cât ideea de prietenie, ar trebui să poți accepta faptul că aș face aproape tot ce-mi stă în putere ca să-l scap din ghearele unei fâșnețe lacome care a fost educată să-și folosească trupul sexy și fața frumoasă ca pe o marfă pe care o oferă în

exclusivitate pentru bani și siguranță.

Era clar că intenționat folosise din nou cuvântul „fâșneață”, dar de astă dată Aura refuză să reacționeze. Flint se afla la o oarecare distanță, dar nu suficient de departe. Îl vedea chiar și când nu se uita la el, îi simțea prezența la un nivel adânc, celular, și se temea de acea stare intensă. Și de amărăciunea sumbră care-i cotropea legendarul temperament.

Împingând ulciorul albastru de ceramică spre perete, spuse scurt:

— Dacă asta e părerea ta despre mine, degeaba aș încerca să te conving de contrariu. Acum mă duc.

Bătea în retragere. În mod laș, dar totuși știa că făcea ceea ce se cuvenea. Prezența lui Flint îi făcea toți nervii din trup să joace un dans nebunesc. O amenințase, iar ea urma să fugă;

niciodată în viața ei nu se mai dăduse bătută, dar instinctul o prevenea că, în confruntarea cu acest om, se afla în dezavantaj.

Cu ochii întredeschiși lucind ca două aschii aurii, Flint spuse:

— Credeam că trebuie să vină furnizorii, pentru petrecerea de diseară.

Aura își mușcă buzele.

— Poți să le deschizi tu.

— Aș putea, zâmbi el arogant, dar sunt sigur că au nevoie de instrucțiuni.

Evident că aveau. Cu gura strânsă, Aura dădu din cap.

Doar cu o undă de amuzament cinic în ton, Flint urmă:

— Termină-ți vinul și, după ce le spui ce au de făcut, am să te duc acasă.

Noroc că apărură chiar atunci și, după o

consultare de zece minute, Aura putu să plece. Spre deznădejdea ei, Flint insistă s-o ia cu mașina, dar cel puțin nu mai inițiе nicio conversație. Nu că tăcerea lui i-ar fi calmat cu ceva nervii întinși mai-mai să plesnească, sau ar fi alungat fiara obscenă a panicii care i se târa pe sub calmul prefăcut, dar era totuși recunoscătoare, cu atât mai mult cu cât descoperi că Natalie încă nu se întorsese acasă.

Flint nu intră, iar Aura închise ușa cu o ușurare care o lăsa vlăguită și zguduită. Țârâitul ascuțit al telefonului o făcu să tresară; cu mâna tremurătoare, ridică receptorul, iar glasul profund și plăcut al vărului ei aproape că-i aduse lacrimi în ochi.

— Pari cam agitată, observă el. Iarăși a apucat-o pe Natalie?

— Nu.

Aura își înghiți cuvintele furioase de nemulțumire pe care-i venea să le rostească. Era femeie în toată firea de-acum, iar Alick avea alte obligații.

— Cred că mă complac în acel bine cunoscut sindrom, nervozitatea miresei, spuse ea, încercând să pară veselă.

— Ai tot dreptul. Ai vrea să vină Laurel pe la tine?

— Nu, sunt o proastă, atâta tot. Ai sosit, sau ești tot în Kerikeri?

— Acum zece minute am intrat pe ușă. La ce oră vrei să te iau?

Automat, Aura începu să refuze, dar Alick era obișnuit să-și impună punctul de vedere și, în cele din urmă, acceptă să meargă împreună cu ei la petrecere.

Aproape imediat după aceea intră Natalie,

veselă și zâmbăreață. Aurei îi venea să se repeadă la ea și să-i ceară să înceteze întâlnirile cu Flint, să nu-i mai vorbească atât de deschis, dar evident că n-o făcu. Natalie avea tot dreptul să meargă unde voia și să se vadă cu cine dorea.

Oricum, prânzul fusese o piatră de încercare. În sfârşit, Natalie ieșea din lâncezeala căreia îi fusese victimă atât de multă vreme.

Aura, însă, nu-și putea alunga sentimentul de teamă. Reușise să schimbe direcția gândurilor lui Flint, după-amiază, dar numai fiindcă el i-o permisese. Avea să-i strice cele două săptămâni dinaintea nunții cu insinuările lui nesuferite și înțelegerea abilă, mult prea exactă, a felului cum funcționa mintea ei.

Totuși, îi făcuse față lui Lionel Helswell; îi putea face față și lui Flint Jansen. Acest gând n-o prea înveselea, dar îi aduse totuși în ochii verzi o

luminiță bătăioasă.

Mult prea curând, sosi vremea să se pregătească. Își alese o fustă neagră de voal pe care o avea de ani de zile, și o bluză de mătase neagră cam din aceeași perioadă. Le adăugă o jachetă verde ca ochii ei și o pereche de cercei Chanel.

— Nu știu de ce nu-ți cumperi ceva nou, se plânse Natalie. Cinstit acuma, Aura, întreci măsura cu mania asta a economiilor. E pur și simplu ridicol. Când vei fi măritată, Paul îți va plăti el hainele – de ce n-ar începe încă de pe-acum?

— Fă-mi hatârul… replică Aura, cu un zâmbet încordat.

— Of, ești imposibilă, se tângui mama ei. Cel puțin pentru astă seară ar fi putut să-ți cumperi ceva.

— Am haine noi…

— Nimic cu adevărat șic!

— Șicul nu prea are căutare pe plajele tropicale.

Natalie oftă ostentativ. Sunetul unei mașini care sosea în fața casei n-o făcu deloc să se lumineze la față. Natalie nu-l simpatiza pe Alick, iar pe Laurel, soția lui, nu putea s-o sufere.

Totuși, nu dădu niciun semn de neplăcere când intrară și, după un schimb de saluturi, porniră cu toții, în culmea bunei dispoziții. Cu excepția faptului că pe sub râsul Aurei se ascundea un nor negru, care se instalase în prima clipă când Flint Jansen o privise în ochi.

În pofida relelor ei presentimente, petrecerea păru să înceapă destul de bine. Paul era fermecător și ospitalier ca de obicei, toți erau hotărâți să se distreze și domnea deja acea atmosferă greu de definit care deosebește o simplă petrecere reușită

de una care va fi ținută minte ani de zile.

Pentru Aura, ar fi trebuit să fie o ocazie fericită; acum i se întâmpla pentru prima oară să joace rolul de gazdă împreună cu Paul și era hotărâtă ca totul să iasă perfect. Dar efortul de a-l evita pe Flint în timp ce acesta umbla prin încăpere și teama că ar fi putut să-i simtă cumva interesul aproape avid o făceau să rămână încordată. Surâsul și saluturile ei aveau ceva mecanic, o tensiune ascunsă și nefericită care nu se lăsa alungată.

Totuși, Flint o ocolea, nici măcar nu se uita în direcția ei, iar după vreo jumătate de oră Aura aproape că începu să se relaxeze. Până când sosi domnișoara ei de onoare. Aceasta aruncă o singură privire prin cameră și încremeni, arătând leit, își spuse Aura răutăcioasă, ca o cățea de vânătoare la vederea prăzii.

— O, Doamne, gemu Jessica, cine-i malacul?

— Cavalerul de onoare. Flint Jansen.

Răspunsul Aurei era sacadat și inexpresiv.

— Adică voi avea ocazia să merg prin naos pe lângă el? Norocoasa, norocoasa de mine! transformă Jessica scurta frază într-un mârâit lasciv. Of, mor după tipii ca el.

— Cum, adică?

— Adică periculoși de mama dracului. Genul de bărbat care te duce cu gândul la pirați, aventurieri curajoși și haiduci aroganți și îngâmfați din perioada Regency. Un om care așteaptă ca lumea să-și potrivească pasul după al lui, și-i merge, fiindcă pur și simplu nu le putem rezista celor cu autoritatea asta firească, înnăscută. O, ce mi-ar mai plăcea șase luni cu el pe-o insulă pustie!

— Nimeni, observă blajină Aura, n-ar crede

că ești logodită cu un bărbat pe care dai toate semnele că l-ai iubi. Sam ce zice când îți lasă așa gura apă după alții?

Jessica râse.

— Nimic. Știe că niciodată nu fac pasul de la privit la pus mâna.

Și se uită la Flint cu o admirație destul de speculativă.

— Nu se teme că ai putea-o face?

Prietena ei pufni.

— Când aș avea timp? Construirea unei agenții de modeling nu-mi lasă răgaz să-mi fac de cap, crede-mă. În plus, îl iubesc pe Sam, chiar dacă e plecat mereu în călătorii de afaceri. Flint Jansen nu e genul de bărbat pe care să-l iubești în liniște, nici măcar să te joci cu el. Are o înfățișare vizibil neîmblânzită și pariez că e ca un diavol cu femeile.

— Mă înclin în fața cunoștințelor tale superioare, se răsti Aura.

Jessica o privi pătrunzător.

— Paul știe că ești fată mare?

— Da.

— Bun.

Ezită, apoi spuse cu prudență:

— Știi că nu întotdeauna iese bine de prima dată, da?

Mișcată, Aura râse.

— Da, mămico. Știu multe despre asta, de fapt. Nu mi-am prea ținut capul ascuns în nisip, de când am crescut destul de mare ca să citesc ziare și reviste.

— Cunoașterea teoretică nu e totuna cu realitatea, dar o să fie bine. Paul e un scump, n-o să-ți sfâșie hainele de pe tine, nici n-o să te posede într-o furtună de patimă necontrolată.

Ochii ei se mutară dinspre chipul lui Paul către cel al bărbatului de alături.

— Dar cavalerul de onoare pariez că așa ar face, dacă i-ar veni cheful.

În abdomenul Aurei palpită o senzație de dorință feroce. Copleșită de trădarea propriului ei trup, spuse:

— Mie mi se pare foarte stăpânit. Nu e genul care să-și piardă capul.

— Mda, da' iamginează-ți, dacă ai putea sparge barierele astea. Mamăăă!

Brusc, Aura spuse:

— Uneori, îndrugi o droaie de prostii.

— Adevărat.

Parcă trași cu sfoara, ochii lui Jessica urmăreau mișcările lui Flint.

— Știi, e pur și simplu trăsnet. Cicatricea aia e de mare efect, nu-i așa? Mă întreb de unde o are.

Nu că ar conta – e teribil de sugestivă, ca a unui corsar. Mă întreb dacă l-ar interesa modelingul. Și umblă ca un vis. Dacă e și fotogenic, ar fi perfect.

Din cine știe ce motiv, ideea o irita pe Aura.

— E prea ocupat să alerge de colo-colo prin lume, salvând firma Robertson's de tot felul de bandiți care vor să pună mâna pe profituri. Haide, doamna Meălpine pare cam pierdută.

— Hmm. Pe-acolo cum merge treaba?

Aura ridică din umeri.

— Încă nu crede că sunt de nasul scumpului ei fiu, dar nu e nimic personal; pentru ea, nicio fată n-ar fi destul de grozavă.

Chiar dacă femeia urma să aibă rezerve până la sfârşitul zilelor ei, Aura nu-și făcea griji. Știa că-l putea face pe Paul fericit.

Peste o oră, dansa în brațele lui, așteptând sentimentul de securitate, profunda mulțumire

interioară pe care i-o dăruiau întotdeauna atingerea, prezența și tandrețea lui Paul.

Nu soseau. A, se simțea în siguranță, da. Dar se simțea și goală, singură.

Un moment, dinții i se înfipseră în carnea buzei de jos. Sigur că era încordată; toate miresele treceau prin asta. Era un lucru inevitabil. Ar fi fost de-a dreptul indecent să nu se întrebe dacă nu cumva făcea o greșeală.

De-asta nu putea reacționa față de Paul atât de rapid ca de obicei. Impunându-și să se relaxeze, își lăsă pleoapele să coboare până când toată camera se pierdu într-o ceață de lumină, culori și mișcare.

Un râs scăzut, intim, îi scrâșni în ureche. Când ridică genele cu o câtime, văzu silueta zveltă a lui Jessica în brațele lui Flint. În pofida absenței lui Sam, Jessica se distra de minune. Sau, poate,

punea de-o afacere pentru agenția ei.

După expresia de pradă din ochii lui Flint, acesta nu găsea că era greu deloc s-o țină pe Jessica mult prea aproape de el. Nu că mulți bărbați ar fi făcut-o. Arăta exact așa cum era, o femeie de afaceri abilă și sofisticată, dar pe lângă frumusețe mai avea și inteligență, generozitate și umor.

Pe Aura o străbătu o emoție atât de intensă, încât părea o lance străpungându-i carnea. Spre oroarea ei, își dădu seama că era vorba de gelozie.

— Da' știu c-ai oftat, îi mângâie urechea glasul lui Paul, în care se simțea un zâmbet.

— Mmmm, se cuibări ea la pieptul lui, ridicând bărbia puțin cam sfidător, când surprinse privirea doamnei Meălpine.

— Mâine vei putea dormi cât vrei. Iar peste două săptămâni, iubito, ai să poți lenevi în pat

oricât de mult.

Glasul său era scăzut, semnificativ.

Dintr-odată, Aura se pomeni regretându-și hotărârea de a nu face dragoste până în noaptea nunții. De fapt, nici nu le aparținuse amândurora. Însă Paul, când își dăduse seama cât de tare se temea, îi spusese înțelegător că putea să aștepte.

Acum se întreba dacă, după depășirea acelui obstacol, avea s-o chinuiască vreodată dorința interzisă după un alt bărbat. Aproape cu siguranță, actul dragostei avea să le pecetluiască angajamentul reciproc, iar ea urma să se simtă plină de încredere și fără pic de rușine, fără a fi chinuită de o nevoie desfrânată care scurma în secret pe sub suprafața lustruită a respectului de sine însăși.

Îi veni în minte o poezie a lui Blake; parcă ar fi scris-o anume pentru ea:

O, Roză, bolnavă ești!
În noapte zboară
Viermele cel neaflat.
Când furtuna urlă-afară.
Al bucuriei roșii pat
El ți-l găsește
Și-amoru-i tainic neguros
Viața-ți nimicește.

Atracția pe care o simțea pentru Flint îi rodea urzeala iubirii ca un vierme, întinând totul.

— Mmm, murmură ea senzual, știind că mințea. Sună delicios.

— Iubito, va fi mai mult decât delicios, îți dau cuvântul meu.

O sărută pe păr, dar Aura nu se putea concentra decât asupra râsului lui Jessica, sufocat,

complice. Gelozia și o amarnică revoltă contra femeii pe care şi-o considera prietenă de-o viață îi devorau calmul.

Apoi, slavă Domnului, melodia luă sfârşit. Aura se desprinse de Paul și, fără a privi spre cei doi, porni spre combina stereo.

— Lasă-l, pune vărul tău altă bandă, o opri Paul, cuprinzând-o cu un braț pe după mijloc.

Aura înțepeni; instinctiv, se închise în sine, cu ochii întunecați și un nod în gât. Alick alesese o piesă lentă și sentimentală, o baladă cântată de o soprană cu vocea precum ciocolata amăruie. Impunându-și să se relaxeze, Aura reveni în îmbrățișarea lui Paul.

Acesta însă, zâmbind pe deasupra capului ei, spuse:

— Cred că ar fi cazul să schimbăm partenerele, Flint. Vreau să descopăr și eu de ce

are parte Sam.

Coborî privirea spre Aura prea târziu ca să observe deznădejdea febrilă ce-i fulgerase prin ochi, înainte de a şi-o ascunde sub genele lungi și dese.

Nu putea să clatine din cap, nu putea striga la el că era atât de obtuz, nu putea să bată din picior, să scrâșnească din dinți și să urle, așa cum făcuse în copilărie; trebuia să zâmbească, și iar să zâmbească, și să-l lase pe Flint Jansen s-o ia în brațe.

Fu o revelație, o explozie a simțurilor. Grația lui lină, animalică, și vitalitatea controlată, făceau din el un dansator superb, dar nu asta îi însufleția ei trupul. Avea impresia că o străbătea o lumină, umplând-o cu scânteile stârnite de razele soarelui din diamantul ei, ridicând-o într-o zonă cu aer rarefiat unde gravitația nu-și mai făcea efectul.

Reacțiile îi deveneau mai agere, mai acute. Nările-i erau sâcâite de o subtilă aromă masculină, nemărginit de excitantă, infinit de ispititoare. Materialul sacoului sub degetele ei era dintr-odată *prezent;* înainte, abia dacă-l observase, dar acum textura sa netedă îi intriga vârfurile degetelor. Iar mâna lui Flint ținând-o pe a sa era caldă, fermă și puternică, degetele lungi înlănțuite larg printre ale ei inspirând totuși o siguranță care-i trimitea fiori de senzații în lungul nervilor.

Căldura din josul abdomenului izbucni în flăcări, trezindu-i pe loc trupul la viață, la o stare de conștiință barbară în intensitatea ei, violentă și miraculoasă.

Ochii ei erau orbiți de albeața cămășii lui, în contrast cu materialul negru și fin al sacoului de seară. Cât de bine stătea acel costum auster pe trupul lui viguros și zvelt; ar fi trebuit să-i îmbrace

în convenționalism carisma bărbătească, dar în schimb contrastul nu făcea decât s-o accentueze și mai mult.

— Ești foarte tăcută.

Glasul său era scăzut și amuzat, cu o asprime senzuală care-i irita toți nervii și toate celulele din trup.

— Sunt obosită.

Era singura scuză care-i putea trece prin minte. Ar fi murit, dacă Flint își dădea seama ce efect avea asupra ei. Nu putea decât să spere că putea să reziste se termina dansul, când urma să scape de el și de reacțiile copleșitoare, înspăimântătoare de-a dreptul, pe care i le provoca.

— Te epuizează aranjatul florilor?

Zâmbi fără vlagă și nu-i răspunse.

— Sau, poate, prea multele nopți nedormite?

Sarcasmul tăios ca un brici din glasul lui o surprinse. Chiar în timp ce-și spunea să n-o facă, înălță capul.

Flint o priviea cu un foc mocnit arzând în adâncurile cristaline ale ochilor săi, o flacără ce se stinse imediat, dar totuși Aura o recunoscute, căci același foc întunecat se aprinsese și într-însa când o auzise pe Jessica râzând în brațele lui.

Era gelozie sexuală, primitivă și neînfrânată, la fel de aspră ca iarna în Antarctica, fierbinte ca focul din soare.

O emoție aprigă fu cât pe ce să-i desferece limba, dar se stăpâni. Mijloacele ei de apărare împotriva acelei reacții distructive, cataclismice, erau puține și nevolnice. Nu avea la dispoziție decât tăcerea, rezistența pasivă.

Și onoarea. Îi jurase dragoste lui Paul. N-avea să-și încalce acest jurământ, și cu atât mai

puțin pentru strălucirea amăgitoare a atracției sexuale.

— Nu, spuse ea distant. E firesc ca miresele să se epuizeze. Face parte din mistica nunții.

— Nu mă prea pricep la mirese.

Vorbise ca și cum ar fi avut un motiv de amuzament pe care nu voia să-l dezvăluie.

Totuși, simțurile ei sensibilizate o înștiințau că nu era imun, că apropierea lor îl stimula la fel de intens ca pe ea.

— N-ai fost însurat niciodată? îl întrebă, cu voce sigură.

— Niciodată.

— Tu și Paul ați depus un fel de jurământ de burlăcie?

Folosise intenționat numele lui Paul, încercând să înăbușe tensiunea care vibra între ei.

Râsul ironic al lui Flint îi trimise un fior

febril pe șira spinării.

— Nu. Sunt prea mult timp plecat ca să fiu un soț bun.

Îi reveni în minte unele dintre învățămintele lui Natalie. Bărbaților le plăcea să vorbească despre ei înșiși, despre slujbele lor. Era posibil ca, acum, asta s-o salveze.

— Cu ce anume te ocupi?

Flint ridică din umeri.

— Dreg garduri. Dacă s-au stricat irevocabil, iau măsuri ca să nu cadă în prăpastie prea multe oi.

— Asta nu-mi spune nimic, decât că ai crescut într-o fermă, ceea ce știam deja.

— Nu discut despre munca mea. În plus, mă gândesc să renunț.

Privirea ei ridicată surprinse o expresie stranie pe trăsăturile lui aspre. Ar fi fost gata să

jure că Flint era la fel de surprins ca ea de ceea ce spusese.

— Ai de gând să arunci ancora? întrebă ea, cu nepăsare. Să-ți iei o muncă de birou?

— Nu…

Ezitarea lui dură doar o fracțiune de secundă.

— Am să fac vinuri.

Aura tăcu un moment.

— Vinuri?

Părea o carieră ciudată pentru un bărbat care își câştiga existența în diverse puncte fierbinți de pe glob, unele dintre ele foarte periculoase, dacă era să-i dea crezare lui Paul.

— Străbunicul meu a fost podgorean, spuse el. Cultiva struguri şi-şi făcea singur vinul. Vreau să produc un vin roșu la fel de bun ca acelea franțuzești.

Zâmbea, i se auzea în glas, iar pe Aura o cuprinse o dorință prostească și irealizabilă de a-l vedea zâmbindu-i nu de complezență, ci deschis, sincer.

— Asta-i ambiția oricărui podgorean, cu siguranță, spuse ea, mai mult ca să-i audă răspunsul decât pentru a-l contrazice. Dacă Flint spunea că avea să-i provoace pe podgorenii francezi la duci, îl credea. Era acel gen de om. Succesul îi stătea scris pe față, în felul cum umbla, în fiecare mișcare.

— Nu va fi la fel cu soiurile cultivate în Franța, spuse el, înțelegând imediat ideea. Va fi altfel, pentru că solul și clima sunt altele, dar va fi totuși un vin de înaltă calitate.

— De ce roșu? întrebă ea, intrigată. Producem unele dintre cele mai bune vinuri albe din lume; de ce n-ai face unul din același soi?

Umerii lați se înălțară puțin sub mâna ei.

— Adevărata provocare e să produci vinuri roșii.

Da, era firesc să-și dorească o provocare.

— Știu că acum se cultivă vii superbe în tot felul de locuri din Noua Zeelandă, chiar și în Otago, unde ai crede că e mult prea frig. Tu unde-ai să te duci?

— Am niște pământuri la nord de Auckland, răspunse el, aproape indiferent. E o zonă ideală pentru cultivarea unei vii cu caracter. O sută de acri de teren, mărginit pe trei laturi de un estuar și un râu, pe o peninsulă cu sol fertil, climă ideală, zile calde, nopți răcoroase și niște geruri amarnice iarna, plus un lanț de coline care să oprească în mare parte forța vânturilor.

— Acolo nu plouă prea mult?

— După cum arată diagramele climaterice,

nu.

Trufia din glas i se risipise, înlocuită de un entuziasm pe care nu și-l putea ascunde.

— Și ce știi despre prepararea vinurilor? îl întrebă ea, cu interes.

— Destul de multe, dar am un prieten francez care vrea să scape dintr-o situație de familie complicată, și e expert. Împreună, vom demonstra lumii că nu numai australienii pot produce vinuri roșii bune în Pacificul de Sud.

— Sună fascinant.

— E muncă grea, răspunse Flint într-o doară, coborând privirea spre ea cu un amuzament sardonic. Și vor ieși foarte puțini bani, ani de zile – poate la nesfârșit. O viață pe uscat nu e deloc romantică. E cazană curată, uneori nedrept de frustrantă, când ai împotrivă vremea și toate celelalte. Tu ești o ambițioasă, prea șlefuită, prea

cizelată, ca să te poți stabili la țară.

Opinia lui jignitoare ar fi trebuit s-o lase indiferentă, dar o duru totuși. Fu nevoită să surâdă forțat, privind cu o plăcere tainică, pătimașă, cum i se întunecau încet ochii aurii și-i tresărea un mușchi mic, trădându-i nervozitatea, pe linia aspră a fălcii. Da, o simțea și el, nevoia ca un foc în savană ce-i străbătea venele ca o apocalipsă mătăsoasă. O recunoștea și îl nemulțumea la fel de mult ca pe ea.

În clipa următoare, slavă Domnului, muzica se opri, iar Aura se desprinse din brațele lui.

— Mulțumesc, murmură Flint, cu un zâmbet primejdios și emoțiile ascunse sub pleoapele coborâte.

Peste zece minute, din nou la loc sigur, în brațele lui Paul, îl văzu dansând cu o verișoară a acestuia, al cărei nume nu și-l mai amintea.

Blonda înaltă și fermecătoare îl privea în ochi cu o dorință vizibilă, posesivă.

Pentru a-și ascunde junghiul obscur de durere care o sfredelea, Aura spuse, pe jumătate râzând:

— Cavalerul tău de onoare pare să fi făcut o cucerire.

Paul râse și el.

— M-aș fi mirat să nu facă niciuna. De când avea paisprezece ani, nu trebuia decât să intre într-o cameră, pentru ca jumătate din femeile prezente să-i facă ochi dulci.

— Din cauza aerului ăstuia macho al lui, comentă Aura, pe un ton expeditiv. Unor femei le e imposibil să-i reziste.

— Dar ție, nu?

Îl privi cu sprâncenele înălțate.

— Mă rog, îmi dau seama de ce atrage

interesul, spuse ea, încercând să pară obiectivă și rațională. Și Alick o are, duritatea asta interioară, un soi de tărie a caracterului și a minții. E interesantă, dar rare sunt femeile care-i pot face față. Eu îmi doresc alte lucruri de la soțul meu.

Gura lui Paul se arcui într-un surâs. Aura simțea că îl dezamăgise, dar nu voia să-l mintă.

— Va trebui să-mi spui care sunt acelea, la un moment dat, murmură el, privindu-i buzele.

Zâmbi și ea, pudic. O, îl iubea, îl iubea pentru toate calitățile pe care Flint nu le avea; îl iubea fiindcă era bun, fiindcă era tandru, atent și sigur, și pentru că o iubea și el. În comparație cu toate astea, ce avea Flint de oferit, pe lângă un vuiet nebunesc al sângelui care ducea inevitabil la deziluzie? Bărbații ca Flint erau de o masculinitate prea arogantă ca să-i poți îmblânzi în liniște.

— La un moment dar, dar nu prea târziu, îi

promise ea, fâlfâindu-și genele într-o parodie de flirt, am să-ți spun.

Brațele lui Paul se strânseră în jurul ei. Era excitat și, preț de-o secundă paralizantă, Aura vru să se smulgă de lângă tăria bărbăției lui care-l dădea de gol. Ca și cum ar fi înțeles, o mai ținu doar un moment, înainte de a-i da drumul cu blândețe.

— Abia aștept, spuse el încet, pe un ton de jurământ.

O oră mai târziu, Aura și Jessica stăteau așezate într-un colț al camerei, discutând câteva amănunte neînsemnate, de ultim moment, despre nuntă.

— Cred că n-am uitat nimic, spuse Aura, cu un oftat. Sper numai să nu se întâmple prea multe accidente.

— O, va fi un succes răsunător, o asigură cu

convingere Jessica. Întotdeauna ai fost eficientă și rațională, și ai talentul de a face ca orice ocazie să fie amuzantă. Uite, seara asta, de pildă. Majoritatea petrecerilor dinaintea nunții sunt niște orori, cu ambele familii măsurându-se într-o atmosferă de uimire ofuscată și prietenii întrebându-se cum Dumnezeu au s-o scoată la capăt. Dar aici toată lumea de distrează de minune, iar asta datorită ție. Tu îi faci pe oameni să vrea să se simtă bine.

— Am avut de la cine să învăț.

Privirea Aurei se îndreptă spre Natalie, care flirta cu unul dintre unchii văduvi ai lui Paul.

Doamna Meălpine îi privea și ea, vizibil nemulțumită de situația creată. Își făcea sânge rău de pomană, reflectă Aura, cu cinism. Mamei sale îi plăceau toate preliminariile unui flirt, privirile piezișe, bătăile de inimă și pauzele încete,

semnificative, întâlnirile magice ale ochilor. Marea ei frumusețe o ajuta să se complacă adesea în asemenea jocuri erotice, dar niciodată nu mergea până la capăt. În esență, era o femeie frigidă. Dacă se recăsătorea, avea să-și ia un bărbat pentru a-l avea în casă – bogat, evident, nu pentru plăcerea dragostei.

Bunicul ei pe linie maternă, conchise Aura, nu pentru prima oară, avea multe pentru care să dea socoteală.

Un timp, presupusese că adânc înrădăcinata răceală lăuntrică a mamei sale era ereditară. Apoi, îl cunoscuse pe Paul, iar grijile i se risipiseră aproape complet. Aproape, dar nu în totalitate.

Printr-o ironie amară, cel care îi trezea în ultimă instanță temerile era tocmai cavalerul de onoare. În brațele lui Flint, nu era inertă; ba chiar, mai-mai că lua foc toată.

— Cine-i femeia care dansează cu Flint? Blonda aia înaltă, cu ochi hămesiți?

Aura ridică din umeri, rămânând cu ochii ațintiți spre mama ei.

— Verișoara lui Paul, Belinda și nu mai știu cum.

— E clar că nu încearcă să-și ascundă sentimentele, nu-i așa? Mare minune că nu-l trântește pe jos, să-și facă mendrele cu el acum, în fața noastră.

— Aici? își ascunse Aura amoțiile crude sub un ton caustic. Nu fi proastă, doamna Meălpine ar dezmoșteni-o.

— Mie-mi spui! Cuviincioasă femeie, soacră-ta.

— Viitoare soacră.

Jessica aruncă o privire piezișă spre ea.

— O.K., consimți ea, cu bunăvoință.

Viitoare să fie.

Redeveniră tăcute. Fără voie, Aura o privea pe Belinda râzând cu Flint, lipindu-și de el trupul longilin și plin de curbe în timp ce se învârteau, și din nou fu nevoită să-și învingă un val de gelozie acidă. Vocea lui Jessica interveni ca o ușurare binecuvântată.

— Paul și Flint nu par să aibă prea multe în comun, așa-i? Ciudat că mai sunt atât de buni prieteni, spuse ea, îngândurată. Chiar și după…

Se întrerupse, lucru straniu pentru Jessica, al cărei tact era notoriu.

— Chiar și după ce? o privi Aura, nedumerită.

Jessica se foi, încurcată.

— Gura asta a mea spartă! Ai crede că m-am învățat minte, nu? Of, la naiba, se pare c-o știe toată lumea. Mie Drusilla Evans mi-a spus.

Da, știu că e o bârfitoare, dar trebuie să recunoști că bârfele ei sunt de obicei corecte. A spus că, acum doi ani, Flint i-a suflat lui Paul, mai mult sau mai puțin, o iubită. Nu-ți fie cu supărare, n-a putut fi ceva prea serios, din moment ce au rămas prieteni.

O mișcare din spate îi atrase Aurei atenția. Îl recunoscu pe Paul și se întrebă, deznădăjduită, dacă auzise. Se grăbi să spună:

— Bârfele rămân bârfe și niciuna nu merită s-o crezi.

Dar, cu ochii minții, îl vedea pe Flint ca pe un animal de pradă, luând fără grijă ceea ce poftea – ba nu, era o prostie, o minciună, fiindcă Flint ținea foarte mult la Paul. Din mustrări de conștiință, poate? *Nu!*

Jessica își mușcă buza și tăcu, în timp ce Paul se apropia, pentru a o cuprinde pe Aura cu

brațul de talie.

— Totul merge ca un vis, comentă el. Ai făcut minuni. N-am dreptate, Jessica?

— Tocmai i-o spuneam și eu.

După ce aruncă o privire îngrijorată spre Aura, Jessica se lansă într-o povestire foarte comică despre o petrecere unde fusese în săptămâna trecută și, nu peste mult, neliniștea se risipi în cel mai plăcut mod, printre hohote de râs.

Mai târziu, însă, în timp ce dansau din nou, Paul zise pe neașteptate:

— Am auzit ce-ți spunea Jessica și să știi că nu s-a întâmplat chiar așa cum crede ea. Nu sunt atât de fraier încât să-l las pe Flint să scape cu una cu două, dacă-mi suflă o prietenă.

Sprâncenele Aurei se înălțară.

— V-ați gândit vreun moment, unul dintre voi, întrebă ea, subliniindu-și cuvintele, că poate

fata se credea stăpână pe acțiunile ei, nu doar un obiect care să fie furat sau păstrat?

Paul zâmbi, fără părere de rău.

— Mica mea feministă! De acord, dar Jessica a folosit prima cuvântul „suflat”. Oricum, Gemma s-a săturat de mine și s-a îndrăgostit de Flint, pe care nu-l anima niciun interes pentru ea.

— Penibilă situație, comentă inexpresiv Aura. Ceva din tonul lui Paul, din felul cum punea problema, o încredința că trădarea Gemmei contase foarte mult.

— Într-adevăr. M-am purtat rece cu Flint – mă rog, nu era vina lui, dar până te-am cunoscut pe tine ea a fost singura femeie pe care credeam c-o iubisem. Și nici nu cred că l-aș fi putut ierta pe Flint, dacă se îndrăgostea de ea. Mi s-ar fi părut cea mai josnică trădare – ceea ce e o prostie, desigur.

— Mă rog, da, este cât de cât, fiindcă niciunul dintre noi nu e tocmai stăpân pe emoțiile lui, spuse cu blândețe Aura, pentru prima oară în viața ei înțelegând cu o claritate acidă cât de adevărat era acest lucru, dar trebuie să te fi durut. În chip ciudat, și eu am simțit același lucru când s-au căsătorit Alick și Laurel. Alick îmi ținuse loc de frate și deprinsesem obiceiul de a mă baza pe el. Pe urmă a apărut Laurel și, cu toate că el mi-a rămas alături, am știut că nimic n-avea să mai fie vreodată la fel ca înainte. Mă disprețuiam pentru propria-mi gelozie, dar asta n-a făcut-o să înceteze.

Paul o strânse în brațe, scurt, spontan.

— Cât te mai iubesc! Îngerașul meu sensibil. Cumva, ai făcut ca toată povestea să nu mai fie atât de usturătoare.

Pe sub afecțiune și respect, Paul ascundea o

profundă invidie la adresa prietenului său, la adresa senzualității pure pe care o emana, a masculinității crude, fără niciun compromis, care reprezenta în același timp o amenințare și o provocare pentru toate femeile care-l vedeau.

Vulnerabilitatea neașteptată a lui Paul o tulbura. În acel moment, Aura simți că îl iubea mai mult ca oricând. Nu trebuia să afle niciodată despre acea nedorită și sălbatică atracție față de Flint, nici chiar după ce se risipea în neant, sub efectul timpului, al familiarității și al adevăratului aur din iubirea ei pentru Paul.

O privire rapidă prin cameră i-l dezvălui pe Flint continuând să danseze cu Belinda, în timp ce zâmbea spre fața ei frumoasă, cu o admirație lenește. Ca și cum privirea Aurei ar fi fost tangibilă, Flint ridică ochii, străpungând-o cu focul aurit al privirii lui, după care întoarse deliberat

capul. Îi spuse Belindei la ureche ceva ce o făcu să se zbârlească, înroșindu-se în obraji.

O turbare pură, neagră ca smoala, cum în viața ei nu mai simțise, țâșni prin toată ființa Aurei, îngrozind-o cu puterea ei. Îi venea s-o smulgă pe Belinda din brațele lui Flint și s-o azvârle afară din cameră, din apartament, în noaptea rece și ploioasă, iar pe el îi venea să-l ia la palme până-l lăsa lat. Cum îndrăznea să-i zâmbească așa altei femei?

Începu o luptă feroce împotriva dorinței vulgare și necugetate care o ținea captivă. Încet, cu mari eforturi, folosindu-și considerabila voință, reuși să izgonească sentimentul străin, lăsând rațiunea să se afirme din nou.

Deși izbândise, avu nevoie de un efort și mai mare pentru a se sili să zâmbească, să converseze și să se poarte normal, prefăcându-se că nu era

nimic în neregulă, că ea era aceeași dintotdeauna. Înăuntrul psihicului ei avusese loc o mutație fundamentală, o rearanjare a eului ei interior, și nu știa cum să se apere contra tarei rușinoase și dureroase care-i marca propria imagine la fel de sigur cum însemna cicatricea obrazul lui Flint.

Atâta numai că, își spuse ea caustică, el reușise într-un fel s-o transforme chiar și pe aceea într-o calitate. Urma crudă care pe oricare altul l-ar fi desfigurat, lui Flint nu făcea decât să-i accentueze atracția diabolică.

Petrecerea se apropia de sfârşit. Pe la ora două noaptea, toți plecaseră, până și Alick cu Laurel, după ce Paul își anunțase intenția de a o duce pe Aura acasă. Plină de sine și suav-răutăcioasă, Natalie plecase de-o oră, cu unchiul lui Paul, iar doamna Meălpine fusese dusă acasă, complet fără tragere de inimă, de Belinda,

care în ultimul moment îl sărutase pe Flint cu o plăcere vizibilă. O plăcere, își dădea seama Aura, cu auto-ironie scârboasă, întru totul reciprocă.

— Nu cred că întârzii mult, spuse Paul, privindu-și ironic prietenul. Oricum, nu mă aștepta.

Dinții lui Flint străluciră scurt, în acel zâmbet care o ducea pe Aura cu gândul la un tigru flămând, arătându-și colții în jungla tropicală. Aproape că tresări; numai zalele pe care și le țesuse din îndârjire o făcură să rămână în aparență senină, deși n-o apărau de vâltoarea emoțiilor pe care le dezlănțuise petrecerea.

Până când îl văzuse pe Flint zâmbindu-i Belindei în față, mai fusese cât de cât stăpână pe sentimentele și pe viața ei. Era un autocontrol cucerit cu greu și, în sinea ei, o făcea să se mândrească.

Dar acel surâs vădit sexual spulberase totul, îi smulsese pavăza stăpânirii de sine, dezvăluindu-i în toată sălbăticia și lăcomia lor neîmblânzită dorințele ce pândeau pe sub pojghița subțire de reținere civilizată.

Instinctul o prevenea că nimic nu avea să mai fie la fel ca înainte.

Era prinsă într-o cursă de unde nu mai exista scăpare, cursa propriilor ei necesități și dorințe. A, îl iubea pe Paul, dar pe lângă senzațiile primitive pe care i le trezea Flint, dragostea nu părea să fie de ajuns.

Oricât ar fi argumentat că totuși era, dăduse de necaz. Dacă Flint se întoarcea în Noua Zeelandă și începea munca la vie, în nordul orașului Auckland, aveau să se vadă destul de des. Deși Paul își făcea ușor prieteni, loialitatea lui se îndrepta spre cei vechi, cu care se întâlnea cel mai

des. Da, era clar că avea să-l mai revadă pe Flint, iar acelei jinduiri dureroase nu-i era dat să moară de inaniție.

— Ești foarte tăcută, îi murmură Paul, la ureche.

Aura ridică din umeri, privind prin parbrizul mașinii. Turna cu găleata, iar stropii de ploaie erau înlăturați de mișcările ritmice ale ștergătoarelor de parbriz. Lumina felinarilor dansa în picăturile de apă.

— Nu pot să sufăr iarna, spuse ea cu voce surdă.

— Îți irosești emoțiile de pomană. Cum vine, așa trece. Și, recunoaște, iubito, nu întotdeauna e ca acum. Se întâmplă la fel de des să avem vreme frumoasă iarna ca și în oricare alt anotimp. E doar mai rece, atâta tot.

— Mmm, oftă ea.

— Ce te frământă?

— Nimic.

Ce-ar fi putut răspunde? „Vreau să mă culc cu cel mai bun prieten și cavalerul tău de onoare? Nu, nu-l iubesc, nici măcar nu-l prea plac, dar când se uită la mine, mă apucă niște senzații ciudate prin tot corpul și nu mai știu ce să fac”.

Un fior neașteptat o străbătu pe șira spinării. Căscă.

— A ieșit bine, nu-i așa?

— Da, dar mă așteptam. Ești o gazdă excelentă.

Îi acoperi scurt mâna cu a lui, i-o strânse, apoi şi-o retrase.

Frumoase mâini, își spuse ea, privindu-le cum stăteau pe volan, cu o detașare înfricoșătoare. Era un om drăguț, bine făcut, atrăgător, sexy într-un stil integru.

Dinții i se înfipseră în buză, străpungând straturile superficiale subțiri ale pielii. Ce naiba avea să facă?

Ajunși acasă, Paul intră, privind în jur cu un dezgust abia disimulat.

— Aș vrea să fi fost de acord să te muți în apartamentul cel nou, comentă el.

Aura zâmbi.

— Și mama zice la fel.

— Te cred. Îmi faci o cafea?

Discutară despre petrecere, despre alte lucruri, comod, relaxați, iar când termină de băut cafeaua, Paul o cuprinse în brațe. Aura ridică fața, așteptând cu nerăbdare sărutul, și fu plăcut. O sărută blând, apoi o idee mai puțin blând, dar când se lipi de el chinuită, încercând să-și provoace saltul carnal rapid pe care-l simțise în brațele lui Flint, nu se întâmplă nimic.

Buzele lui Paul zăboviră pe curbura delicată a umărului. Sărutul lui nu avea nimic depravat, și totuși Aurei i se zgârci pielea pe trup. Auzindu-i râsul scăzut, își dădu seama că îi luase fiorul de silă drept fior de dorință.

— Nu, spuse el, îndreptându-se la loc, sunt prea bătrân ca să fac dragoste pe-o canapea, cu mama ta în camera de-alături. Pot să mai aștept.

Pe jumătate, Aura era mulțumită, ca și cum ar fi fost amenințată cu ceva, apoi iertată. Pe de altă parte, era nenorocită. Avea nevoie de o încurajare. Dacă ar fi fost deja amanți, acel fulger de poftă, acea furtună de senzații și-ar fi primit satisfacția, iar pe ea n-ar mai fi chinuit-o jinduirea ori de câte ori se gândea la Flint.

Dar, desigur, Paul avea dreptate. Nu era nici locul, nici momentul potrivit.

În noaptea aceea, Aura nu putu dormi. Din sfert în sfert de oră, bătăile pendulei greoaie care ocupa mult prea mult spațiu în micul salon al apartamentului îi răsunau în urechi. În mod normal, nici nu le auzea.

După ce se iviră zorii, cenușii, umezi și deranjanți, reuși să ațipească nervoasă, pentru a fi întreruptă aproape imediat de sunetul strident al telefonului.

Era Paul.

— Iubito, tocmai am primit un telefon de la firma aia din Samoa pe care o reprezint. Au intrat în panică, vor să mă duc o zi sau două până acolo, ca să rezolv o mică încurcătură.

— Dar tu ești avocat! Credeam că Flint e omul care rezolvă încurcăturile, mormăi ea, frecându-și ochii somnoroși.

Paul râse.

— Așa și este, și e incomparabil mai abil decât mine, te asigur. Partenerii respectabili din firmele de drept respectabile rezolvă problemele într-un cu totul alt mod. Trebuie doar să clarific un caz la care lucrez de câteva luni. Nu e nicio escrocherie sau pericol la mijloc. Flint ar găsi situația incredibil de plicticoasă. Atâta numai că lucrurile au evoluat puțin mai repede decât ne așteptaserăm și acum au nevoie de ajutor.

— Dar e weekend!

— Motiv pentru care vreau să ajung acolo azi. Mâine e zi liberă, și nu va vorbi nimeni. Nu te supăra, iubito. Voi fi acasă marți, miercuri cel târziu.

Cât putea de veselă, Aura răspunse:

— Sigur, trebuie să te duci. Numai să nu-ndrăznești să răspunzi la vreun apel când vom fi în luna de miere!

— Voi avea grijă, replică el tandru. În două săptămâni și nouă ore, iubita mea, vom fi căsătoriți și nimeni nu mă va mai putea smulge de lângă tine.

Aura simți că i se forma un bulgăre de gheață în stomac. Avea senzația că fusese aruncată la lupi, ceea ce era complet ridicol, fiindcă nimic n-o obliga să-l vadă pe Flint Jansen în lipsa lui Paul. Spuse cu vioiciune:

— Îți urez să ai vreme cu soare.

— Fără tine, tot degeaba.

„Am nevoie de tine!” urlă ea în gând, pe când punea receptorul în furcă foarte încet, mințindu-și propriile emoții. „Lua-te-ar dracu’ să te ia! Cum poți să pleci când eu am nevoie de tine aici?”

Capitolul 4

Era orb? Dacă o iubea, cum putea să nu simtă chinurile pe care le îndura ea?

Dar, desigur, era nedreaptă, întrucât chiar ea însăși se străduia din răsputeri să-și ascundă emoțiile de toată lumea. Chiar și de sine însăși.

Mai ales de ea însăși.

Și nici nu erau emoții, nu era decât un simplu fenomen hormonal. O atracție fizică, își spuse ea amărâtă, ca o răceală: incomodă, dar nu fatală.

În drum spre bucătărie, aruncă o privire pe fereastră. Judecând după cer, care era mai luminos la răsărit, depresiunea care-i udase leoarcă în ultimele câteva zile era în sfârşit pe ducă. Această posibilitate ar fi trebuit să-i ridice moralul.

Făcu cafeaua și mâncă o felie de pâine

prăjită, alungându-și cu deliberare din minte orice gând cu excepția celor mai prozaice. Ziarul nu conținea nimic interesant, dar ochii i se opriră asupra unui articol care o făcu să-și muște gura. O companie de operă australiană venise în turneu la Auckland cu „Pescuitorii de perle”, pentru două săptămâni, iar ea și Paul aveau bilete pentru seara aceea. Opera nu era stilul ei muzical favorit, dar așteptase cu nerăbdare acest spectacol.

— Fir-ar să fie, bombăni ea, împăturind ziarul cu mișcări repezi, sălbatice.

Sperând ca soarele s-o binedispună, ieși în grădină, unde începu să plivească de buruieni rondul cu flori din față. Era încă prea umed; bulgări mari de pământ se agățau sfidător de fiecare rădăcină, dar lăncile verzi ale narciselor și își croiau vitejește drum printre bălării, iar Aura nu mai putea să reziste chemării lor mute în ajutor.

La ora unsprezece, Natalie ieși agale să ia corespondența.

— Ce faci, proasto? o certă ea. Îți distrugi unghiile.

— Am mănuși.

Totuși, Aura se ridică în picioare. Micul rond de flori era curat și degajat de buruieni.

— Uite, apar tot felul de bulbi.

— Nu vom mai sta aici atâta timp cât să vedem florile, replică Natalie, fără a le învrednici nici măcar cu o privire.

Avea mania de a spune că-i plăceau grădinile, dar nu și grădinăritul. Aura își dăduse seama de mult că mamei sale nu-i plăceau grădinile decât ca un fundal al propriei ei frumuseți și adora florile ca daruri, nu pentru ele însele, ci fiindcă o omagiau.

— Uneori, am impresia că anume încerci să

complici totul, se plânse Natalie, peste umăr, în timp ce se apleca să ia poșta. Tot ți se pot rupe unghiile, chiar și prin mănuși, să știi. Cel puțin, ai să-ți poți permite un grădinar, când tu și Paul vă veți hotărî să cumpărați o casă.

Posibil, dar și când urma să vină ziua acea fericită, Aura era ferm hotărâtă să lucreze personal în grădină cât putea de mult. Între timp, avea să se delecteze cu frumoasele spații verzi din jurul blocului.

Urmau să se mute când sosea vremea să aibă copii. În trecut, visase la copiii lui Paul, însă acum, chiar și când zâmbea, copiii ce-i răsăreau în minte nu purtau nicio amprentă a bărbatului pe care-l iubea; aveau ochi de tigru, lucind aurii pe sub genele negre, și piele bronzată de soarele verii ca și cum ar fi purtat o patină străveche. În locul frumuseții senine a lui Paul, trăsăturile lor erau

obtuze și puternice, cu guri late, pomeți înalți, proeminenți, și fălci masive. Prea energici pentru a fi copiii chipeși pe care și-i imaginase înainte de a-l fi cunoscut pe Flint, aveau o aroganță înnăscută care li se transpunea în umblet și-n mișcări, chiar și în înclinarea capetelor al căror păr lucea în lumina soarelui cu o nuanță arămie deslușită.

Era aproape copleșită de durere. O smulse din gânduri un sunet scurt, tăios, al mamei sale. Natalie tocmai îndesa o hârtie în buzunar și, deși își ținea capul întors în altă parte, Aura era convinsă că pălise.

— Ce este? întrebă ea cu voce repezită, amintindu-și și alte ocazii când poștașul le adusese vești proaste, când printre scrisorile de condoleanțe se amestecau alte și alte note de plată.

— Nimic, oftă Natalie. Cel puțin, nimic care să aibă legătură cu tine. O veche prietenă din anii

de școală tocmai a pierdut un… nepot. O, Doamne, nu pot să sufăr locul ăsta! Nu cred c-am să mai suport vreodată să aud numele suburbiei ăsteia nenorocite fără să-mi amintesc cât de nefericită am fost aici.

— Ei bine, nu mai durează mult, spuse cu blândețe Aura. Îi zâmbi cu compasiune mamei sale care o scotea din minți, iar acum se baza pe ea ca s-o salveze din acele locuri. Toată viața, de Natalie avusese grijă altcineva; era firesc să se aștepte ca fiica ei să facă același lucru.

Cu toate că, își spuse Aura înverșunată, în timp ce o urma în casă, salariul pe care avea să-l primească după doar un an de la absolvirea universității nu putea satisface nici pe departe necesitățile lui Natalie.

Totuși, dacă Aura ar fi lucrat, nu s-ar mai fi simțit atât de obligată față de Paul, care agitase

bagheta magică a iubirii lui și rezolvase totul.

Și mai existau și alte dezavantaje. La fel ca prințul din orice poveste, Paul era un om convențional. Nu înțelegea de ce soția lui ar fi trebuit să muncească. Aura avea în fața ei o luptă, dar Paul, își spunea ea în timp ce se spăla pe mâini, era un om rezonabil. N-avea să treacă mult până urma să înțeleagă că ea ar fi înnebunit de plictiseală dacă nu făcea nimic. Ultimele luni fuseseră destul de neplăcute, dar cel puțin o avusese pe Natalie căreia să-i poarte de grijă. Acum, cu mama ei din nou pe picioare, Aura era gata pentru rigorile unei cariere.

— Seara trecută a fost un mare succes, declară Natalie, cu cea mai scorțoasă voce a ei. Bravo ție! Sau mie, cred, pentru că eu te-am învățat.

Nu era tocmai adevărat. Instructorii ei în

îndatoririle mondene fuseseră mătușa Helen, care în realitate îi era verișoară îndepărtată, și Alick, dar Aura nu era atât de meschină încât să-i amintească acest lucru.

— Mă bucur că te-ai simțit bine, spuse ea în schimb.

— Cumnatul ăla al lui Mary e o mare figură. Este din Dunedin. Țin minte că am fost la nunta lui, cu tatăl tău, zâmbi trist Natalie, înainte de a lua ultimul număr din *Vogue*, pentru a răsfoi paginile. A, apropo, reluă ea după câteva minute, a sunat Flint.

— Flint?

— Mhm, murmură vag Natalie. Va fi plecat toată ziua, dar a spus că vine să te ia la „Pescuitorii de perle", diseară pe la șase.

— A spus Flint asta? răsună prostește vocea Aurei în tăcerea din cameră.

— Da. Se pare că Paul l-a rugat.

Evident. N-ar fi vrut ca Aura să se lipsească de o asemenea plăcere. Gura i se strânse, crispată. Chiar și de la distanță, Flint era destul de periculos pentru liniștea ei sufletească; să petreacă o seară în compania lui ar fi fost inconștiență curată.

Așteptă câteva minute, până când mama ei intră în dormitor, înainte de a telefona la apartament. Destul de ușurată când nu-i răspunse nimeni, lăsă un mesaj pe robotul telefonic, refuzând amabila invitație a lui Flint de a-l înlocui pe Paul. Spera să nu i se distingă nota de panică din voce.

Soarele primăvăratic fu acoperit curând de încă un plafon de nori negri, urmați aproape imediat de ploaie. Natalie își petrecu aproape toată după-amiaza pe pat, arătând la fel de deznădăjduită și obosită ca în lunile de după

moartea soțului ei, dar refuzând să recunoască altă cauză decât oboseala. Scrisoarea care o surprinsese nu se vedea nicăieri. Totuși, când începu să se însereze, se dădu cu greu jos din pat, hotărâtă să facă o baie.

— Nu faci și tu una, înainte de a pleca? întrebă ea, neliniștită.

Aura clătină din cap.

— Nu, am contramandat.

Natalie o privi un lung răstimp, apoi dădu din cap.

— Poate e mai înțelept așa, spuse ea.

Aura se așeză în fotoliu, cu o carte. Încerca din răsputeri să se concentreze asupra cuvintelor tipărite, dar între ochii ei și pagină dansa imaginea lui Flint, aducând cu sine acea surescitare febrilă, neînfrânată. Epuizată de conflictul emoțional, cu mintea învârtindu-i-se în cercuri tot mai strânse,

jinduia să-și lase capul jos și să se cufunde mulțumită în comă, o comă care să dureze până înceta toată acea situație oribilă.

Atâta numai că asta n-ar fi rezolvat nimic. Cum era posibil să iubească un bărbat și să-l dorească pe altul?

— Iubito! strigă Natalie, din baie.

Mulțumită să fie chemată din pustiul întunecos al gândurilor ei, Aura răspunse mecanic:

— Da?

— Adu-mi, te rog, sticluța de parfum de pe masa mea de toaletă, vrei?

Era un parfum nou și foarte scump. Știind că degeaba ar fi protestat, Aura luă flaconul. Natalie era incapabilă să reziste luxurilor pe care ajunsese să le considere necesități.

Portiera trântită a unei mașini, în fața casei, o făcu să ridice capul.

— Mă întreb cine-o fi?

— Cine știe?

Natalie părea emoționată, ca un copil în fața unei tratații neașteptate.

Obișnuită să primească mereu musafiri, adora petrecerile și ceremoniile, dar trecuseră luni de zile de când nu mai arătase niciun interes pentru viața mondenă. Însuflețirea de acum arăta că starea i se ameliorase. Un progres, recunoscu Aura cu groază crescândă, care începuse odată cu relația dintre ea și Paul.

Cu aschii de gheață pe șira spinării, privi încruntată Jaguar-ul mare ce se oprise la bordură. Da, din mașină cobora Flint – l-ar fi recunoscut de la o poștă, își spuse ea, cu o sinceritate dureroasă.

Un moment, cochetă prostește cu ideea de a refuza să deschidă ușa, dar toate luminile din casă erau aprinse. Iar ciocănitul autoritar care se auzi

pretindea un răspuns.

— Bună, salută ea rece, încercând să-și păstreze cât de cât calmul.

Flint o domina, înalt, neînduplecat și incomparabil de impresionant; toate celulele din trupul ei luau cunoștință de prezența lui.

— Ai de gând să porți hainele astea diseară?

Își privi pantalonii și puloverul.

— Ce nu merge la ele? întrebă ea, cu voce amorțită.

— Nu mare lucru, cred.

Privirea lui scânteietoare îi urmărea contururile trupului cu mult prea mult interes.

Aurei i se opri în gât respirația. Trupul ei se trezi la viață într-o clipă, aproape cutremurându-se de o nerăbdare vibrantă.

— Dar nu crezi, continuă el senin, că opera cere puțin mai mult formalism? Mai ales de vreme

ce mai întâi mergem să cinăm?

— Nu mă…

— Ba te. Doar nu trebuie să-l dezamăgim pe Paul, nu-i așa?

Sfâșiată între o dorință atât de intensă încât îi simțea gustul, dulce, sălbatic și îmbătător, și o teamă care-i stingea lumina ochilor și-i ștergea culoarea din obraji, Aura spuse cu voce răgușită:

— Nu cred că ar fi o idee prea bună, Flint.

Privirea ei rușinată îl ruga să nu insiste, dar Flint o întrebă totuși:

— De ce nu?

Furia la adresa opacității pe care o știa că fiind intenționată se răzvrăti pe loc. Replică răspicat:

— Nu vreau să merg cu tine. Nu sunt pregătită…

— Atunci, pregătește-te! îi ordonă el.

Aura îți dădu seama că o pedepsea. Fulgerul de emoție se stinse într-un fatalism neliniștit. Părea absolut capabil s-o ia în brațe și s-o ducă pe sus ca și cum ar fi fost o prizonieră neputincioasă.

— Foarte bine, consimți ea țeapănă, disprețuindu-se pentru această capitulare. Atunci, intră. Sunt gata în vreo douăzeci de minute.

Orice speranță vagă că Natalie s-ar fi împotrivit se stinse când Aura reveni în salon. Flint îi zâmbea cu gura relaxată într-o expresie de amuzament, iar Natalie arăta bine cum de luni de zile nu i se mai întâmplase, cu o culoare foarte atrăgătoare exprimându-i plăcerea. Când apăru Aura, îmbrăcată într-o rochie de dantelă neagră, cu granatele verzi rare ale bunicii sale și părul strâns într-un coc de modă veche, mama ei zâmbi aproape cu nostalgie.

— Dați fuga și vă distrați, îi expedie ea.

Creșterea lui Natalie, poate chiar firea ei, o izolaseră de tumultul violent al emoțiilor incontrolabile. Afecțiunile ei se îndreptau cu fermitate spre o singură persoană – ea însăși. Niciun moment nu i-ar fi trecut prin minte că fiica ei se putea simți obligată să contramandeze nunta din cauza unei pasiuni incomode pentru cavalerul de onoare. Paul era o partidă mult mai bună ca soț, așa că Natalie, în felul ei inimitabil, i-ar fi fost credincioasă.

Aurei nu-i era atât de ușor să-și compartimenteze viața și înclinațiile.

În mașină stătu tăcută, refuzând să risipească tăcerea cu conversații fără rost. Silind-o să iasă împreună cu el, Flint dezvăluise cât de puțin ținea la obișnuitele convenții sociale, așa că n-avea să le onoreze nici ea.

Frontul atmosferic care adusese ploaia de

după-amiază trecuse mai departe, iar cerul senin era spuzit de stele, licărind cețos prin văzduhul orașului. Fără îndoială, la nord de Auckland, unde se afla pământul lui Flint, stelele erau imense și strălucitoare, scânteind ca niște nestemate palide pe un cer întunecat și nepătruns ca o catifea neagră.

Aura își potrivi brățara edwardiană de aur cu sidef și granate verzi. Forma și greutatea ei, familiare pe încheietura suplă a mâinii, ar fi trebuit s-o încurajeze, la fel ca și căldura masivă a pietrelor asortate în montură de aur, la gât, dar nu reușea să-și găsească liniștea.

Anticiparea, interzisă și îmbătător de incontrolabilă, i se infiltra prin vene ca alcoolul, începețoșându-i gândurile și stârnind emoții pe care niciodată nu le mai trăise.

— Tatăl tău n-a contribuit prea mult la felul

cum arăți, nu-i așa? comentă Flint.

— Într-adevăr, răspunse Aura, cu gândul la tatăl pe care nu-l cunoscuse niciodată cu adevărat. Era înalt, negricios și colțuros.

— Ce i s-a întâmplat?

Zâmbetul care-i arcui buzele era trist și furios, dar vorbi cu un calm detașat:

— A plecat în Africa.

— Și te-a lăsat pe loc? De ce?

Aura ridică din umeri.

— Era medic și voia să ajute oamenii care aveau într-adevăr nevoie de el. Când a plecat, eu aveam opt ani și nu-mi mai amintesc mare lucru, decât că după aceea am plâns câteva săptămâni în șir. Și de fiecare dată…

Se opri.

— Și de fiecare dată…?

De fiecare dată când Aura plângea, Natalie

se oprea din propriile ei văicăreli pentru a o informa că le părăsise și n-avea să se mai întoarcă fiindcă ea fusese neascultătoare. Dar lui Flint nu avea de gând să-i spună și asta.

Așa că răspunse:

— A, nimic. Aveam un vis, dar nu era același cu visul mamei mele. Când ea n-a vrut să-l însoțească, a plecat singur.

— Părăsindu-te pe tine și pe mama ta. Ce fel de om a fost, ca să-și abandoneze așa responsabilitățile?

Disprețul din glasul lui profund îi indica limpede opinia despre asemenea oameni.

Aura zâmbi ironic.

— Era un bărbat de modă veche, ca Doctorul Livingstone, care considera că trebuie ca nevestele să-și urmeze soții chiar dacă asta ar însemna pentru ele mizeria sau moartea prematură.

— Păcat că nobilele lui idealuri nu i-au inclus și soția și copilul.

Deși Aura se gândise adesea la același lucru, n-avea de gând să-l asculte pe Flint terfelind memoria tatălui ei. Pe un ton prevenitor, spuse:

— Cine știe de ce se comportă ceilalți așa cum o fac? Eu, cu siguranță, nu-l judec.

— Plecarea lui nu te-a afectat? Cu excepția săptămânilor de plâns?

Întrebarea fusese rostită pe un ton nepăsător, care n-o păcăli deloc pe Aura. Ridică din umeri.

— Omul trece peste orice.

— Cât timp ai locuit la Alick Forsythe?

Spre surprinderea ei, Flint și Alick se înțeleseseră bine la petrecere; amândoi erau puternici, încrezători și aroganți. Din cine știe ce motiv, nu se așteptase să-și agreeze atât de mult compania.

Dar în întrebarea lui se simțea o tresărire de emoție care-i atrase atenția. Scrută profilul aspru, revenind cu privirea spre propriile ei mâini când își dădu seama că acesta nu trăda decât putere și autoritate disciplinată.

Răspunse pe un ton rezervat:

— Am locuit în Kerikeri doi ani, de la zece până la doisprezece.

Fuseseră cei mai fericiți ani din viața ei.

— De ce?

— Păi, după plecarea tatălui meu, am luat-o razna. Natalie nu mai putea să mă stăpânească.

Nici nu se prea străduise.

— Când s-a recăsătorit, n-am fost de acord cu bărbatul ales, continuă ea, caustică. Am făcut o serie de crize de toată frumusețea, specializate în istericale cu un înalt nivel de decibeli. M-am purtat atât de urât, încât m-au trimis la o școală cu

internat, dar a treia oară când am fugit conducerea școlii a hotărât să aveam nevoie de îngrijiri specializate și a propus să stau acasă până mi se acordau. Au ținut o consfătuire de familie și s-a stabilit să mă duc la verii mei din Kerikeri.

— Și ai fugit și de-acolo?

Aura râse.

— A, nu, asta a fost cu totul altă mâncare de pește. Eram o mică sălbatică necivilizată, dar știam ce voiam de la viață. Îl adoram pe Alick, pe părinții lui și mai ales pe bunici, care erau niște scumpi, dar foarte severi. În curând, am învățat că n-aveam să ajung nicăieri cu crizele și m-am cuminți, chiar când Alick și-a pierdut calmul cu mine.

Până atunci, îl chinuise fără milă. Izbucnirea de furie a lui Alick o speriase, dar vărul ei n-o lovise și nu folosise niciuna dintre metodele de

terorizare psihologică în care tatăl ei vitreg era expert. Acel episod marcase punctul de cotitură; de-atunci începând, Aura avusese încredere în vărul ei.

— Și n-ai vrut să te întorci acasă?

Râse aspru.

— Nu. Niciodată. Îmi plăcea enorm la Kerikeri.

— Înțeleg.

Flint tăcu un moment, înainte de a o întreba:

— Când te-ai întors la școala cu internat, n-ai mai fugit?

— Nnț. Eram un copil recuperat.

Era uluitor ce minuni puteau face iubirea necondiționată și disciplina fermă.

— Și cu tatăl tău ce s-a mai întâmplat?

— A murit acum cinci ani, în Africa. Cred că a fost fericit.

— Nu știi?

Aura ridică infim din umeri. Cu privirea drept înainte, spuse calmă:

— Nu ne-a scris, n-a mai luat legătura cu noi.

Ea îi scrisese ani de zile, dar niciodată nu primise niciun răspuns. Plecând, își eliminase din viață soția și fiica de parcă n-ar mai fi însemnat nimic pentru el. Poate că nici nu însemnaseră.

— Și tatăl tău vitreg a murit recent, nu-i așa?

În glasul lui nu se simțea nimic mai mult decât un interes oarecare, dar dacă știa despre Lionel Helswell, însemna că aflase și împrejurările morții lui.

Poate că se aștepta ca obligația de a-i spune să-i facă o oarecare plăcere. Dacă așa era, Aura avea să-l dezamăgească.

Replică ușor, cinic:

— Da. S-a încurcat într-un scandal financiar, a folosit cea mai mare parte din banii mamei și toți banii mei ca să scape, iar când s-au terminat, și-a băgat pistolul în gură. Cu mult succes. Era un zbir meschin și, la fel ca toate brutele, lași în esență. Nu-mi lipsește câtuși de puțin.

— Atâta doar că ți-a lăsat în cârcă responsabilitatea mamei tale. Când s-a întâmplat asta?

Ridică din umeri.

— Acum șase luni.

— Cu trei luni înainte de a-l fi întâlnit pe Paul.

Refuzând să reacționeze față de tonul lui tăios ca oțelul, Aura răspunse senină:

— Da, chiar înainte de a-l cunoaște pe Paul.

N-avea decât să înțeleagă ce voia. Îi spusese deja mai mult decât ar fi vrut, despre viața ei.

— Tu *ai* rude, sau ai fost scuipat pe pământ, gata sculptat în piatră? întrebă ea, iritată.

Flint râse.

— Am părinți și diverse mătuși, unchi și veri.

Vorbiră puțin despre Wairarapa; câteva dintre fetele cu care învățase la școală Aura erau de acolo, iar Flint le cunoștea familiile. Era o conversație inofensivă, fără sens. Ținându-și ochii drept înainte, Aura privea orbește drumul se străbătea suburbiile, spre oraș, pentru a se opri în cele din urmă sub spațioasa intrare pentru vehicule a unui hotel bine cunoscut, cu un restaurant foarte select la ultimul etaj.

Flint rezervase o masă lângă fereastră, cu vedere spre port, dar Aura nu vedea decât o ceață

de lumini în luciul ca de obsidian al apei, căci toată atenția îi era atrasă de bărbatul care mergea lângă ea.

Niciodată nu se mai simțise atât de absorbită, ca și cum singurul lucru cât de cât important pentru ea pe lume ar fi fost omul acela. Ar fi vrut să oprească timpul în loc, să-i rețină curgerea inexorabilă și să captureze momentul ca pe o insectă în chihlimbar, sau ca strălucirea cristalină din inima unui diamant.

Și totuși, pe sub amestecul de plăcere și durere pândea o vinovăție profundă. În sfârşit, cu furie și disperare, acceptase ideea că nu se putea mărita cu Paul. Ceea ce înainte fusese inimaginabil, devenise acum singurul mod onorabil de a se comporta.

Odată cu acest gând, se ivea și perspectiva înfricoșător de îndrăzneață a contramandării

nunții.

Ironia crudă și amară a întregii situații era că, indiferent ce-ar fi făcut, era condamnată la singurătate. Cu Flint, n-ar fi avut niciun viitor. Nu avea încredere în el, nu-l plăcea; tot ce simțea pentru el era o dorință interzisă, atât de puternică încât învingea până și dragostea.

Pentru că îl iubea pe Paul. Asta o durea cel mai mult.

Lumina lămpii scânteia în diamantul de pe deget, transformându-l într-o flacără albastră. „Paul”, își spuse ea cu tristețe, conștientă că începuse deja să se gândească la el ca la un om din trecut, „o, Paul, iubitul meu, iartă-mă”.

Ridică privirea, pentru a surprinde ochii lui Flint, sălbatici, sfredelitori, ațintiți asupra feței ei coborâte. Un fior delicios o străbătu pe șira spinării, înmuindu-i oasele.

Începu o conversție, cu ușurința sofisticată a unei femei de lume. Acel *savoir-faire* nu era decât un scut, o barieră subțire, abia opacă, în fața ochilor lui mult prea pătrunzători, dar numai acesta și mândria erau singurele ei mijloace de apărare.

Pe la jumătatea delicioasei mese, un comentariu caustic al lui Flint despre unul dintre ceilalți clienți îi smulse un hohot de râs. Flint o privi cu ochi sclipitori și gura aspră arcuită, iar Aura simți acea privire până-n vârfurile degetelor de la picioare, înfierând-o prin toată făptura cu un stigmat de neșters.

Inima i-o luă la galop, cu iuțeală febrilă. Zâmbetul i se șterse de pe buze, în timp ce o foame necurată își ascuțea ghearele pe trupul ei și era cuprinsă de o nevoie atât de acută, atât de înspăimântătoare, încât se albi la față. În viața ei

nu mai cunoscuse o asemenea pasiune, niciodată nu înțelesese cât de neputincioase erau împotriva ei rațiunea și logica.

Bunul simț îi spunea că, dacă mergea înainte și se mărita cu Paul, ar fi avut o viață fericită și împlinită. Paul o iubea, era clar că lui Flint puțin îi păsa de ea, și totuși nu voia decât să-l urmeze, în orice infern ar fi târât-o. Acel „amor tainic, neguros" din poemul lui Blake era înspăimântător, dar dacă Flint îi spunea *vino*, ar fi părăsit fără nicio privire în urmă tot ceea ce fusese atât de important pentru ea, urmându-l desculță până la capătul lumii.

Numai că el n-avea să rostească niciodată acel cuvânt. O vedea ca pe o femeie pusă pe căpătuială. A, o dorea, dar era desul de puternic ca să facă față acestui lucru. Sexualitatea n-avea să-i obstrucționeze inteligența; acel creier rece,

limpede și incisiv era complet stăpân pe hormoni.

— Ce este? o întrebă el.

Aura ridică din umeri.

— A trecut o gâscă peste mormântul meu.

Apoi, se grăbi să adauge, în legătură cu cel mai recent scandal politic:

— Deci, crezi că vom avea într-adevăr întreruperi ale curentului electric, până la primăvară, când se umplu lacurile de acumulare din sud?

— Din păcate, așa se pare.

Dacă-și dădea seama că ocolea întrebarea, prefera să n-o iscodească, trecând în schimb la o critică extrem de tranșantă a celor despre care considera că aduseseră țara în acel impas.

Adoptând rolul de avocat al diavolului, Aura îi ceru să-și justifice fiecare declarație, încercând să savureze restul mesei, acut conștientă că teama

și remușcările îi afectau cnversația, de obicei atât de spirituală. Fu ușurată când, în sfârşit, se așezară pe locurile alese de Paul pentru plăcerea ei, în sala de spectacol.

Din păcate, în timp ce pe scenă se desfășura povestea celor doi prieteni apropiați ca frații care iubeau aceeași femeie, abia dacă auzi muzica încântătoare. Cu oricare alt prilej, ar fi zâmbit la adresa naivității libretului. Acum, i se părea mult prea apropiat de realitate.

Și totuși, în pofida emoțiilor care o frământau, scufundându-i integritatea sub un val negru al dorinței, niciodată nu se mai simțise atât de dureros de vie; parcă în toți acei ani ar fi dormit într-un cocon, privind lumea dar nefăcând parte din ea.

De la vârsta de paisprezece ani, își pierduse încrederea în bărbați. Violul verbal al agresorului

ei o tulburase în moduri pe care abia acum începea să le înțeleagă, așa că se apărase înghețându-și sexualitatea incipientă. Acest lucru, precum și nefericirea unei vieți trăite împreună cu o mamă prea slabă ca s-o apere de tatăl ei vitreg hotărât să-i strivească personalitatea, duseseră la cele două logodne care-l făceau pe Flint să fie atât de suspicios. Fuseseră două tentative de evadare.

Privind în urmă, putea chiar să înțeleagă de ce îl alesese pe fiecare bărbat. Primul, când avea doar optsprezece ani, apăruse la o lună după nașterea întâiului copil al lui Alick și Laurel. Vărul ei îi fusese întotdeauna refugiu și ancoră, iar copilul semnalase irevocabil faptul că, de-acum, principala loialitate a lui Alick era acordată lui Laurel și proaspetei lor familii. Aura fusese din nou exilată la periferie.

Iar a doua logodnă fusese o încercare

zadarnică de a contrazice acuzațiile de frigiditate ale primului logodnic.

Aura le regreta pe amândouă, pentru că se folosise de cei doi bărbați și îi făcuse să sufere.

După acele eșecuri, refuzase să mai aibă relații serioase cu vreun bărbat, până când apăruse Paul, eroul ideal, cavalerul din visurile tuturor fecioarelor, oferind protecție și dragoste altruistă, lipsită de orice pericol. Paul inspira siguranță. Și o înțelegea. Când încercase să-i spună că era frigidă, râsese încetișor.

— Nicio femeie cu pasiunea ta pentru culori, parfumuri și texturi, nicio femeie care-și folosește simțurile așa ca tine, nu poate fi frigidă, spusese el. Poate ai avut unele experiențe neplăcute în trecut, dar cu bărbatul potrivit, un om în care să poți avea încredere, dragostea îți va veni de la sine.

Și o sărutase, iar ei îi plăcuse și, fiindcă era atât de demn de încredere, învățase să-l iubească.

Paul avusese dreptate. Dar cel care-i dărâmase barierele era Flint. Nu avea încredere în el nici cât negru sub unghie, dar îl dorea din toată ființa, cu simțurile dureros de ascuțite.

Flint îi spulberase pavăza de gheață, i-o topise în dogoarea personalității lui și îi lăsase personalitatea vulnerabilă și neprotejată expusă în fața masculinității lui explicite, atât de puternice.

Când sosi pauza, era încordată la limită, așa că bău prea repede paharul de vin alb pe care i-l oferi el. Din fericire, prietenii și cunoștințele îi tot puneau întrebări despre absența lui Paul, la care răspundea cu un amestec corect, spera ea, de regret pentru lipsa lui și plăcere că se afla în compania lui Flint.

Dar era aproape convinsă că toți cei care

stăteau de vorbă cu ea și o priveau îi descopereau prefăcătoria.

Partea a doua a spectacolului fu un adevărat infern. Aura încerca să se concentreze asupra reprezentației, acest lucru fiindu-i mai ușor decât să se confrunte cu nefericirea și auto-reproșurile, dar nu asimila nimic din ceea ce se întâmpla pe scenă. Prin fața ochilor ei treceau oameni în haine strălucitoare, cântând și stând în poziții teatrale, iar Aura nu vedea nimic, în timp ce creierul ei oscila febril între variante.

Nu se putea mărita cu Paul, când avea asemenea simțăminte.

Și totuși, aveau să moară; niște stări atât de intense nu puteau dura prea mult. Paul era tot ce-și dorea. Printr-o ironie seacă, în ciuda focului rebel pe care-l aprinsese Flint înăuntrul ei, nu voia să renunțe la securitatea iubirii lui Paul pentru

îndoielnicul extaz al unei aventuri cu Flint – chiar și presupunând că ar fi dorit-o. Iar incidentul cu Gemma făcea așa ceva extrem de improbabil. Probabil, își spuse ea agitată, pentru el loialitatea era mai importantă decât satisfacerea unei nevoi sexuale.

Nu i-ar fi fost deloc greu; în pauză, nu trebuise decât să arunce o privire prin foaier, ca să observe geloasă cu cât interes îl studiau numeroase femei. Combinația lui de sexualitate brută și aere de om de lume era copleșitoare.

Dinții i se înfipseră în buza de jos, frământând carnea fragedă. Epuizată, zdrobită de remușcările amarnice și o nevoie la fel de amarnică, se întreba de ce trebuise să i se întâmple tocmai ei una ca asta. Tocmai când își punea viața în ordine, când întrezărea la orizont o rază de liniște și pace, îi fusese servit un joker ca Flint

Jansen.

Dar își plângea singură de milă; de prea multe ori văzuse auto-compasiunea sleindu-i mamei sale puterile, ca să se lase pradă ei.

Flint apăruse ca o forță a naturii. Și, cumva, trebuia să-i facă față, lui și efectului pe care-l avea asupra vieții ei.

După ultima cortină, Aura se opri din aplauzele politicoase și se ridică, ieșind cu el în parcare. Era frig; se cutremură, iar Flint deschise imediat instalația de încălzire a mașinii. Șoseaua era surprinzător de aglomerată, iar pe alocuri domnea dezordinea. Aura văzu o mașină intrând drept în fața lor, fără a se simți deloc îngrijorată. Izolată de lume de către dilema ei, se străduia să rămână ascunsă după fațada bunelor maniere.

Aproape imediat, cealaltă mașină se înscrise pe banda alăturată. Flint mormăi ceva scurt și

tăios, dar mâinile îi rămaseră sigure pe volan, fără a da niciun semn vizibil de iritare.

— Cred că șoferul ăla e beat, spuse fără interes Aura.

— Cu siguranță, așa pare.

Glasul lui era dur, lipsit de grabă.

Mașina cealaltă pendula periculos prin trafic, apoi, pe neanunțate, se repezi iarăși pe banda lor. Aura își acoperi gura cu mâinile, scoțând un țipăt înăbușit. Se auzi un scrâșnet îngrozitor de frâne, centura de siguranță îi apăsă insuportabil pieptul, iar Aura își auzi propria voce strigându-l pe Flint pe nume. Când cele două autovehicule se ciocniră țâșniră scântei, într-un coșmar de zgomot și mișcare, apoi mașina din față acceleră din nou, pierzându-se în întuneric.

— Ai pățit ceva? întrebă Flint, cu un glas pe care nu i-l recunoștea.

— Nu…

Propria ei șoaptă, abia auzită, o alarmă, așa că repetă puțin mai tare:

— Nu, n-am nimic.

— Trag pe dreapta, să mă asigur că n-am suferit nicio avarie gravă la mașină.

Scrâșnind din dinți, Aura se întrebă cum Dumnezeu putea fi atât de calm, cu mâinile așa de sigure pe volan.

— I-am luat numărul, spuse ea amorțită și îl rosti, înainte de a-l uita.

— Bravo, fetițo!

Un compliment atât de mărunt, fără să însemne nimic, și totuși căldura cuvintelor lui i se infiltră în toate celulele trupului.

După ce încetiniră, pentru a opri pe acostament, Flint scoase un telefon celular și formă numărul poliției rutiere, comunicând

numărul autovehiculului în culpă, propriul său nume și adresa, și cerând imperativ ca un ofițer de la circulație să-l intercepteze pe infractor înainte ca idiotul să se sinucidă, sau să-i omoare pe alții.

Persoana de la celălalt capăt al firului întrebă ceva.

— A, da, răspunse Flint, cu un glas rece ca gheața. Voi fi martor cu toată plăcerea.

Pielea Aurei se îmbrobonă de o sudoare rece. Flint, închizând telefonul, îi ordonă:

— Stai aici!

Și deschise portiera.

În lumina felinarelor de pe marginea șoselei și a farurilor ce treceau în viteză, arăta aspru, ca un arhaic zeu al războiului, al luptei și al morții, cu trăsăturile conturate accentuat, în timp ce se uita sub capota Jaguar-ului.

Când reveni, Aura întrebă încet:

— E grav?

— Din câte văd, nu, dar miroase puternic a ulei. N-am de gând să merg mai departe, tocmai până la tine acasă, în eventualitatea că mi-a scăpat ceva. Apartamentul meu e doar la o milă de-aici, așa că mergem acolo și dau telefon după un taxi să te ducă până acasă.

— Credeam că la tine în apartament se redecorează, comentă ea, prostește.

Aruncându-i o privire scurtă, Flint porni din nou mașina.

— Nu vom sta înăuntru destul timp pentru ca mirosul de vopsea să ne deranjeze.

Locuia la ultimul etaj al unui bloc înalt de apartamente, pe coasta Muntelui Hobson, altul dintre micii vulcani răspândiți pe istmul Auckland. Acea clădire nu avea modernismul ostentativ al blocului lui Paul, iar sistemul de securitate era

discret. Portarul ridică privirea la apariția lor și îi salută din cap, dar Aura era sigură că, pe sub zâmbetul respectuos, se observa un interes frivol. În drum spre lift se înfioră din nou și, o dată ce începu să tremure, nu se mai putu opri.

— Efectul șocului, spuse scurt Flint. Fac un ceai. Tu stai jos și încearcă să te încălzești.

Neluându-i în seamă protestele, își scoase sacoul și i-l puse pe umeri. Cald și puțin cam greu, purta mirosul parfumului lui masculin aparte. Frecându-și obrazul, o secundă vinovată, de guler, Aura îl privi cum se mișca prin bucătăria luxoasă, cu o familiaritate stăpânită. În cămașa albă, părea mai înalt și mai masiv decât cu sacoul pe el.

Ochii îi stăruiră asupra umerilor lați, brațelor prelungi, privind cum i se încordau mușchii în timp ce se apleca să toarne apa fierbinte în ceainic.

Întrucât era, probabil, singura ei ocazie de a

se afla vreodată în apartamentul lui, încercă să se uite în jur, dar nu putu percepe nimic mai mult decât o impresie vagă de spațiu și eleganță spartană. După vreo două minute, renunță și se concentră să-și stăpânească tremurăturile care-i zguduiau tot trupul.

Număratul în timp ce respira regulat eșuă jalnic și tocmai începea să se întrebe ce putea face pentru a-și regăsi controlul, când Flint ieși din bucătărie cu o cană de ceai, plină numai pe jumătate.

— Încearcă asta, spuse el.

Mâna pe care o întinse tremura atât de tare, încât şi-o privi deznădăjduită.

— Ţi-o țin eu, se oferi Flint.

Aura se încordă, țeapănă, în timp ce Flint se așeza alături, pe canapea.

— Nu ţi-o pot duce la gură, dacă întorci

capul, observă el cu un amuzament care o făcu să se crispeze și mai tare.

Toate instinctele îi strigau să apuce cana cu mâinile ei, dar degetele lui prelungi o țineau strâns, iar Aura n-avea de gând să se preteze la o luptă nedemnă, care probabil n-ar fi dus decât la vărsarea poșircii ăleia nenorocite.

Cu un efort îndărătnic de voință, întoarse capul și îl lăsă să-i ridice cana la buze. Lichidul dinăuntru era fierbinte, lăptos și dezgustător de dulce.

Probabil se strâmbase, pentru că Flint spuse imediat:

— Știu că are un gust grețos, dar bea tot, îți va opri tremuratul.

Dinții începură să-i clănțăne pe porțelan.

Flint scoase un sunet de nervozitate, îi smulse cana și o puse pe masă, după care o luă pe

Aura în brațe ca pe un copil, legănând-o la pieptul lui cald.

— Nu, nu te mișca, îi spuse încet. N-ai nevoie decât de puțină încurajare.

— Mă s-simt p-p-prost… izbuti ea să bâiguie, dar nu tocmai asta voia să spună. Pe lângă slăbiciune și fragilitate, simțea și o nevoie copleșitoare de a ceda, de a se lăsa în brațele lui și în voia a tot ceea ce urma să se întâmple.

— De ce? E o reacție perfect normală la șoc, spuse el grav, luând cana. Cu răbdare, i-o ținu la buze până când bău tot ceaiul.

— Îmi p-pare rău, murmură ea. E o prostie, în mod normal nu mă pierd așa…

— Ai tu un obicei să te tamponezi mereu pe șosea?

Zâmbetul ei fu strâmb, ca o grimasă.

— N-nu…

Inspiră adânc, întretăiat, încercând să-și adune energia pentru a se ridică şi plecă.

Acum, când ceaiul fierbinte și dulce începea să-și facă efectul, Aura era mult prea conștientă de alte lucruri, mușchii încordați sub coapsele ei, tari ca oțelul, mișcările regulate ale pieptului lui sub umărul ei, un vag miros masculin, mai erotic de departe decât cel mai fin parfum. Bătăile ferme și constante ale inimii lui i se propagau prin tot trupul, ca un contrapunct primitiv la propriul ei puls, haotic și agitat. Căldura lui o învăluia, ca o mângâiere și un avertisment în același timp.

Aura continua să tremure, dar acum dintr-un alt motiv. Ace de dorință, ascuțite și nemiloase, i se înfigeau în josul stomacului, unde cine știe ce vrăjitorie misterioasă le transforma într-un foc care se trezea la viață furtunos, învăpăiat. Era asaltată de dorință, feroce, elementară, de neostoit;

momentele când văzuse cealaltă mașină lovindu-i și se întrebase dacă aveau să scape cu viață sau să moară îi ascuțiseră toate senzațiile până la un nivel pe care n-avea cum să-l mai nege.

Și totuși, asta trebuia să facă.

Spuse cu voce subțiată:

— Acum mi-am revenit, mulțumesc. Cred că ar fi timpul să suni după taxi.

— Sigur că da.

Însă, când vru să se ridice, picioarele refuzară s-o susțină și fu nevoită să se agațe de umerii lui, pentru a-și păstra echilibrul.

Surprinsă, îl privi în ochii unde se continuau flăcările ce-i pâlpâiau ei prin trup, ochi ce conțineau o făgăduială dezgolită, fierbinte, ochi care cereau și o amenințau cu voluptăți negrăite.

I se păru că șoptise un refuz dar, dacă așa era, o făcuse mult prea încet și mult prea târziu,

pentru că Flint o sărută ca și cum ar fi fost aurul de la capătul curcubeului său, încununarea tuturor ambițiilor lui.

Gura îi era crudă, nu cerea, ci lua în stăpânire, iar Aurei îi venea să moară de atâta extaz. Și totuși, sărutul o și speria, căci elibera sălbăticia pe care ani de zile încercase să şi-o stăpânească și s-o controleze, acea sălbăticie care o îndemna să cedeze, să se lase condusă mai departe de sărut, să nu scape ceea ce i se promitea.

Ispita o devora cu momeala ei îmbietoare, sfâșiind-o în bucăți. Aura trebuia să-i reziste cu ultima brumă de curaj ce-i mai rămăsese.

Încercă să-l împingă la o parte, dar când mâinile ei ajunseră la gulerul cămășii, se arcuiră împrejur, trăgându-l mai aproape. Închizând ochii în semn de capitulare, se lăsă pradă imboldului care-i mistuia voința.

După un moment, capul lui Flint se ridică. Buzele Aurei erau gingașe, înroșite și înfierbântate – și se simțeau părăsite.

Acum, își spuse ea, cu încăpățânare. Retrage-te, dă-te înapoi, capul sus, să vadă că nu mai vrei…

— Săruți ca un vis, murmură Flint încet. Dar, de fapt, știam. Gura ta e ca un trandafir strivit, enigmatică dar totuși senzuală, ascunzând secrete și dulceață. Am vrut să te sărut de când ne-am întâlnit prima oară, când te-ai uitat la mine cu ochii ăia hămesiți, surprinși dar totuși plini de speranță, ca și cum m-ai fi așteptat toată viața.

Clătinând din cap, Aura se desprinse, pentru a se retrage cu ochii ațintiți spre fața lui. Cicatricea ieșea în evidenţă, subțire și albă pe pielea bronzată.

— Nu…

Totuși, abia murmurase cuvântul.

— Ba da. Mă dorești, Aura. Recunoaște.

— Nu!

Încă un pas înapoi, încet și tainic, susținând privirea ferocelui ei răpitor cu a ei, ca să nu-i observe retragerea spre ușă și salvare. În fața unui asemenea pericol, nici nu mai gândea coerent; reacționa ca un mic animal în prezența celei mai mari fiare de pradă, făcând ceea ce o îndemna instinctul.

Într-o secundă, avea să se întoarcă și s-o ia la fugă pe ușă, spre adăpostul liftului. Flint n-avea să alerge după ea prin holul blocului, de față cu portarul. Și, o dată ajunsă afară, eliberată din vraja necugetată care-i tulbura mințile, avea să fie în siguranță.

Flint spuse, cu glas îngroșat:

— Nu te mai uita așa speriată la mine. N-am

să-ți fac niciun rău.

Părea mai indicat să nu-l contrazică. Dădu din cap, strecurându-și încă o dată piciorul înapoi.

Iute ca un șoim prăvălindu-se năprasnic din înaltul cerului, cu grația ucigătoare a unui vânător, Flint sări în picioare și, înainte ca Aura s-o poată lua la goană, o apucă de braț și o răsuci înapoi, scuturând-o ușor.

— N-ai să fugi de-aici, continuă el destul de calm, dar cu o undă de hotărâre inexorabilă în glas.

— Lasă-mă să plec! gâfâi Aura, încercând să-și smulgă brațul.

Degetele lui se încleștară, făcând-o să țipe de durere.

Înjurând, Flint slăbi strânsoarea, dar mâna cealaltă i se ridică s-o apuce de celălalt braț, într-o cătușă necruțătoare. Aura trase aer în plămânii

torturați, măsurând din ochi distanțele, măsurându-l pe el.

Ar fi trebuit să-i ardă un genunchi între picioare. Niciodată în viața ei nu lovise atât de rău pe cineva, și nu credea c-ar fi fost în stare să i-o facă nici lui, dar panica se dilata într-însa ca un balon, blocându-i gândirea logică, blocând totul în afară de conștiința faptului că acel unic sărut schimbase totul.

Foarte încet, Flint o preveni:

— Încearcă numai, Aura, și-ai s-o regreți mai mult decât ai regretat ceva vreodată.

— Flint, încercă ea, cu disperare, trebuie să plec acasă.

— Numai după ce recunoști că mă dorești.

— Du-te dracului, şopti Aura, lăsându-și genele să coboare, pentru a-i ascunde privirea înnebunită.

— Recunoaște, Aura. Vrei să te sărut – asta te sperie așa de mult. Vrei să te culci cu mine, să te întinzi cu mine într-o harababură de cearșafuri pe când ne descoperim unul altuia misterele, și apoi să ne pierdem în ele. *Mă dorești,* Aura. Spune-o.

Pulsul ei se repezea spre stratosferă, cuvintele rapide ale lui Flint invocând în adâncurile ei un răspuns incandescent, dar cu toate că fu nevoită să-și umezească buzele uscate și să înghită în sec, clătină din cap. Dacă-i recunoștea o singură dată puterea, nu-i mai rămânea niciun control asupra restului vieții ei.

Flint râse, iar Aurei i se păru că în privirea ochilor lui aurii se zărea o strălfulgerare de respect, împotriva propriei voințe. Apoi, o trase spre trupul său arzător și o sărută din nou, adânc, foarte adânc, iscodind mult dincolo de simplele bariere

fizice ale rezistenței.

Aura se încordă, dar pentru prima oară nu mai simți unda slabă de dezgust, respingerea automată pe care trebuia să şi-o controleze de fiecare dată când se relaxa. Și totuși, nu avea de gând să cedeze.

Zbătându-se, începu să-și întoarcă dintr-o parte în alta capul, încercând să-l muște cu dinții ei mici și ascuțiți. Flint râse din nou și o mușcă și el, de buze și obraz, pe sub linia fină a maxilarului și în josul gâtului cu netezimea lui dulce, mușcături mărunte, la un pas de durere, care o stimulau insuportabil.

Șocul dinților puternici pe pielea ei îi seca toată rezistența. Aura spuse ceva, cuvinte pe care nu le recunoștea i se desprinseră de pe buzele uimite, iar Flint înălță capul și o sărută din nou.

Și fu pierdută.

Capitolul 5

După asta tânjise, după această contopire intimă, explorarea cunoscătoare și feroce a gurii, impulsul brusc care dădea naștere unor fiori zguduitori de senzații. Fără voie, mâinile îi alunecară în sus, trecând peste umerii lui lați precum cerul, pentru a i se agăța în cele din urmă de gât. Flint o trase sălbatic spre trupul său deja rigid de dorință.

Aura nu mai avusese niciodată o senzație atât de firească. Se simțea ca prima femeie din lume, oferindu-i tot ceea ce era ea celui dintâi bărbat.

Flint o dorea. Nu putea ascunde acest lucru; nici măcar nu încerca. Omul acela, care-i putea

fura sufletul cu o sărutare, era la discreția ei, la fel cum și ea era la a lui. Înjunghiată de plăcere, de începutul extazului, se lipi de el, încercând disperată să se apropie cât mai mult de vigoarea și potența masculină care o chemaseră din prima clipă când îl văzuse.

Flint râse gros, din adâncul gâtlejului.

— Da, îți place, nu-i așa? Îți place asta? continuă, în timp ce-i cuprindea în căușul palmei curba plină a sânului.

Aura șovăi, dar reacția instantanee, excesivă, când degetul lui mare îi trecu peste sfârcul sensibilizat, îi opri protestul încă nenăscut.

— Văd că da, observă Flint și din nou o sărută, pecetluindu-i gura în timp de o ducea în brațe prin cameră, spre a se așeza amândoi pe canapeaua lungă, unde își îngropă fața în gâtul ei înmiresmat, cu degetele frământându-i masa grea

de păr, pentru a desface agrafele. De îndată ce valurile lucitoare se revărsară peste încheietura mâinii lui, înălță capul pentru a privi intens mătasea ce se agăța de degete ca și cum ar fi fost însuflețită.

Fascinată, Aura îl privi cum îi răsfira un val lat de păr peste gât. O privea cu o poftă feroce în adâncurile aurii scânteietoare ale ochilor.

— La început, am crezut că ți-l vopsești, spuse el, cu glasul răgușit. E ca un vin transformat în mătase, foc solidificat…

Îndepărtă ușurel șuvițele, apoi îi sărută gâtul alb printre flăcările încolăcite care-l lingeau lacome.

Cuvintele lui și mângâierea neașteptată o afectau insuportabil. Cutremurându-se, îi şopti numele, reacționând neputincioasă când contururile feței lui Flint se înăspriră și mai mult,

în linii sale dorinței care ar fi trebuit s-o înspăimânte.

Dar pentru asta se născuse: pentru ca Flint să-i descheie rochia și să-i urmărească blând cu degetele relieful sânului, smulgându-i tremurături ce întețeau arșița lăuntrică din josul trupului.

Pierdută într-o ceață senzuală, abandonând orice principii, logica și rațiunea, Aura îi atinse gâtul cu buzele, lingând locul unde i se simțeau pulsând bătăile inimii. În aceeași clipă, explorările lui lente, seducătoare, încetară.

Zgomotul aspru ce-i izbucni din adâncul pieptului o făcu pe Aura să-l privească; încremeni, dar Flint spuse, printre dinți:

— Continuă.

Cu degete întrebătoare, îi descheie cămașa și, în timp ce respirația i se oprea, găsi pielea fierbinte a pieptului. Pe sub firele de păr, era

netedă și fină ca satinul.

Răspunzând instinctiv unui puternic val de dorință, își încordă mușchii, cu spatele arcuit. Flint îi cuprinse sânul în palmă, modelându-l după forma mâinii lui, se aplecă și îl sărută, închizându-și gura peste piscul implorator.

Aura se arcui de surprindere, iar o jinduire feroce, neîmblânzită, o străbătu pornind de pe culmea dorinței îndelung reprimate ca un vârtej de furtună, purtând-o cu sine. Gemu, micul sunet gutural auzindu-se surprinzător de tare în tăcerea din cameră.

Sub limba lui Flint, sfârcurile ei își cereau drepturile cu o sensibilitate nemiloasă, pe care numai mângâierile lui ar fi putut s-o astâmpere, dar totuși fierbințeala și umezeala gurii nu reușeau decât să intensifice dorința.

Aura nu știa când îi trăsese Flint rochia în

jos, astfel încât acum nu mai avea sânii acoperiți decât de dantela subțire, știa numai că o privea cu o foame atât de violentă, încât invoca o jinduire la fel de profundă ca răspuns. Acum înțelegea de ce puteau muri oamenii din dragoste, de ce căzuseră împărății, se răsturnaseră guverne și vieți întregi fuseseră distruse de acea sălbatică plăcere.

Flint ridică fața. Din ochi i se șterse aproape orice culoare, astfel încât numai două cercuri de aur pur, arzător, îi mai înconjurau pupilele dilatate. Aprinsă de focul întunecat al privirii lui, Aura nu protestă când el îi coborî rochia în talie şi-şi desfăcu brutal cămașa. În schimb, se lăsă dornică în îmbrățișarea lui dură și finală ca însăși soarta, cu sânii striviți pe zidul tare al pieptului lui. Flint o sărută, iar ea răspunse cu aceeași tărie aprigă, unduindu-și șoldurile sub rigiditatea ce-l dădea de gol, arătând că o dorea la

fel de mult pe cât îl dorea și ea pe el.

Apăsarea îi potolea și în același timp îi exacerba nevoia. Înlănțuindu-și brațele împrejurul lui, se îndesă încă o dată, desfătându-se cu tunetele crescânde ale inimii lui, lăsându-se pradă unui abandon pe care abia dacă-l înțelegea.

Flint se întoarse, trăgând-o după el, și din aceeași mișcare îi împinse spuma de dantelă a mătăsii până jos, cu furou cu tot, astfel încât nu mai rămaseră pe ea decât portjartierul, chiloții franțuzești și ciorapii negri ce-i învăluiau picioarele lungi și suple.

Mâinile Aurei tresăriră, într-un efort instinctiv de a se acoperi.

— Nu, murmură el răgușit, cutreierându-i cu mâna suprafața ușor curbată a abdomenului. Degetul lui arătător se îndesă încet în mica adâncitură a ombilicului și, spre uimirea ei, găsi și

acolo un punct al plăcerii; atingerea îi lansă prin tot trupul unde de excitație.

— Credeai că se putea întâmpla asta? o întrebă Flint, cu același glas îngroșat. Te-ai îmbrăcat anume pentru mine astă seară, Aura?

Tremurând înfiorată, încercă să-și adune o brumă de indignare când clătină din cap, dar zâmbetul lui îi arăta că n-o lua în serios, iar degetele acelea tandre, iscoditoare, inexorabile, se strecurară sub materialul chiloților de mătase și o atinseră în locul unde era umedă, lunecoasă și fierbinte, ca o capitulare deplină, chemarea a ceva ce nu i se mai întâmplase niciodată.

Aura se cutremură, cu spatele arcuindu-i-se neajutorat în timp ce închidea ochii, incapabilă să-i vadă triumful nestăpânit de pe chip, satisfacția întru totul masculină ce se reflecta în privirea ochilor cu pleoape grele.

O străbăteau valuri-valuri de senzații; era neputincioasă sub dibăcia lină a degetelor lui, incapabilă să reziste, să dorească să reziste.

— Flint, spuse ea cu voce slabă, trăgând aer în piept. O, Doamne, Flint…

— Ce vrei?

Glasul lui răsuna ca un mârâit gros, cu cuvintele aproape nedesluşite.

— Spune-mi ce vrei, Aura, şi-ţi voi da, îţi dau orice…

Focul atingerii lui începea să se întețească, s-o tragă în jos printre flăcări şi tunete, să…

— Spune-mi acum că-l iubeşti pe Paul, spuse el feroce, ridicându-se în picioare.

Paul. O, Doamne, *Paul!*

Mâna Aurei sări în sus, acoperindu-i gura. Ghemuindu-se în adâncul pernelor moi de pe canapea, întoarse capul în direcția opusă privirii

lui neînduplecate.

Paul. Uitase de Paul, uitase de toate, sub vraja dragostei lui Flint. Și crezuse, prostește, că dacă ea era vrăjită, însemna că și el era.

Dar acea întrezărire fugară a feței lui, cu trăsăturile aspre crispate disprețuitor, îi arăta cât de amarnic se înșelase. Furia, neomenia cruntă a trădării, se învolbură ca apa neagră a unei mlaștini.

Patima frenetică a dragostei lui și reacțiile ei tăiaseră lanțurile făurite de-a lungul anilor, prin eforturi de voință, împrejurul nucleului furtunos al personalității ei, astfel încât Aura fu cea care replică, pe un ton plin de furie crescândă:

— Îl iubesc, lua-te-ar dracu' să te *ia*, porc arogant ce ești. Asta nu înseamnă nimic! *Nimic!*

Se lăsă tăcerea. Apoi…

— Mi-aș dori să nu te cred, spuse Flint, cu glas onctuos.

Ochii lui îi lăsau pe obraji dâre de gheață. Aura trase aer în piept, printre suspine dureroase, şi-şi regăsi cât de cât controlul. Spuse, cu voce letargică:

— Nu mă aștept să înțelegi.

Se întoarse cu spatele și începu să-și îmbrace hainele la loc. Râsul lui, cu o aspră lipsă de haz, o făcu să întoarcă scurt capul.

— Tu însăți te înțelegi, Aura, sau parazita aia de maică-ta ți-a spălat creierul așa de bine încât nu mai ești în stare să vezi mai departe de propria siguranță?

— Îl iubesc!

Flint râse fals, cu o turbare pe care Aura o înțelegea prea bine, pentru că ardea și înăuntrul ei. Degetele lui lungi, pe umăr, o întoarseră cu fața spre el.

— Dacă-l iubești, de ce respiri așa de

precipitat?

Degetul său mare îi urmări linia gurii, blând dar inexorabil. O străbătu un junghi arzător.

— De ce te uiți la mine cu disperarea asta înfometată? îi sărută Flint pleoapele, peste ochii închiși. De ce pulsul ăsta înnebunitor de mărunt bate atât repede încât nu-i pot ține socoteala, în coloana de fildeș a gâtului tău? Mă dorești, Aura.

— Asta nu-i iubire, spuse ea furioasă, ținându-și cu ghearele facultățile mintale.

— Cine-a vorbit de iubire? Dar, dacă asta simți pentru mine, ce fel de căsnicie ai avea cu Paul?

Cuvintele lui o loveau asemenea unor pietre. Dacă-l lăsa să vadă că era învinsă, avea să fie pierdută. Spuse pe un ton acid:

— O căsnicie la fel de fericită cum aș avea cu oricine.

— Chiar crezi că s-ar mulțumi cu genul tău de iubire? E bărbat, Aura, un bărbat cu nevoi bărbătești, iar afecțiunea diluată pe care i-ai oferi-o tu nu i le poate satisface. Când te va duce în dormitorul nupțial, în luna de miere, n-o să accepte resemnarea umilă; va dori o femei care să-i răspundă cu ardoare și pasiune la toate avansurile. Dacă zaci pe spate, supusă, o să se înfurie; va dori să-l atingi și să-l săruți, să i te deschizi și să-i explorezi trupul cu aceeași dorință pe care mi-ai arătat-o mie, aceeași dorință pe care o va manifesta și el.

O privea de sus în jos, cu chipul împietrit de dispreț și de încă ceva, o altă stare.

— L-am văzut sărutându-te, nu uita, spuse el neînduplecat, v-am văzut dansând împreună, și se vede cu ochiul liber că, deși el gâfâie de patimă, tu nu ești afectată deloc. L-ai întărâtat așa de tare cu

aerele tale virginale de intangibilitate, încât crede că noaptea va fi totul în regulă, dar nu va fi, decât dacă ești o actriță mult mai bună decât ai dat până acum semne că ai fi. Fiindcă va dori un răspuns ca ăsta pe care mi l-ai dat mie. Va trebui să joci teatru și să-l minți, la fel cum l-ai mințit tot timpul.

Acoperindu-și fața cu mâinile, Aura își înfruntă greața și imaginile care o îngrozeau; imagini nu ale lui Paul, ci ale ei însăși, culcată în pat cu bărbatul care acum îi vorbea atât de crud, ale trupului zvelt pregătit s-o cotropească și s-o invadeze, ale contrastului dintre mâinile ei palide și pielea lui bronzată, în timp ce descoperea cu subtilitate drăgăstoasă toate diferențele multiple dintre bărbat și femeie.

Puternice și seducătoare, imaginile îi frângeau inima, îi străpungeau tot trupul cu junghiuri fierbinți, și totuși Flint nu-i oferise

nimic, nici căsătoria, nici măcar o relație amoroasă.

— Halal prieten mai ești, comentă ea, pe un ton caustic.

Dinții lui se dezveliră într-un zâmbet acru.

— Mda, așa e. Dar până la urmă, o să-mi mulțumească.

— Și mama mea îmi spunea același lucru, și nici pe ea n-am crezut-o. Ai tupeu, să-i anulezi dreptul de a hotărî singur.

Râzând, Flint îi atinse obrazul, cu degetele sale prelungi blânde, dar și poruncitoare. Aura se opuse, dar el, fără brutalitate, îi întoarse fața astfel încât să fie silită să-i înfrunte strălucirea aurie arzătoare a privirii. Chiar în timp ce închidea ochii, Aura știu că era prea târziu; Flint îi recunoscuse capitularea.

— Știi bine că nu vrei să te măriți cu el,

spuse, răspicat. Cavalerii în armură strălucitoare nu-s pentru tine, Aura. Tu n-ai nevoie de salvarea nimănui.

— Ești crud, murmură ea înfundat, sfâșiată în două de ură și dorință.

Flint râse din nou, iar degetul lui îi atinse gura, strecurându-se printre buze până i le întredeschise.

— Numai cu diamantul poți tăia un alt diamant, comentă el, mângâindu-i carnea extrem de sensibilă a buzei de sus, dulce-aţâţător, după care își trecu degetul peste muchia tăioasă a dinților ei din față. Ești crudă, crudă, poruncitoare și vibrantă, plină de viață, cu gura ta roșie și senzuală și ochii ăștia de vrăjitoare, verzi ca jadul spuzit cu aur. Vrei cu mult mai mult decât îți poate oferi el, vrei tot ceea ce are de dăruit viața. Și de la Paul, n-ai să capeți așa ceva.

Își vârî degetul în gură, pentru a-i simți gustul, privind cu ochii lucitori și îngustați cum îi șuiera respirația printre buze, cum i se coborau pe neașteptate genele într-o reacție involuntară față de acel mic gest primitiv.

— N-ai de unde ști asta, replică Aura, cu un dispreț biciuitor, pentru că ajunsese prea aproape de capitulare.

Flint ridică din umeri.

— Îl cunosc pe Paul mult mai bine decât tine. E un om convențional și cam de modă veche. Uită-te la maică-sa: genul ăsta de viață ți-l rezervă și ție. O să te țină legată în lanțurile iubirii lui, până când totul se va transforma în insatisfacție și deznădejde, apoi în ură…

— În niciun caz Paul, nu se lăsă ea.

— Nu ești decât o lipitoare, mârâi Flint, înfuriindu-se dintr-odată. La început, am crezut că

banii erau motivul, dar nu e numai atât, nu-i așa, deși au și banii importanța lor.

Albă la față, cu ochii lucind de lacrimi abia stăpânite, Aura se răsti:

— Nu mă mărit cu Paul pentru bani!

Spre surprinderea ei, Flint dădu din cap, fără a o slăbi un moment din privire. Și el pălise, iar cicatricea îi ieșea în evidenţă pe obraz, lividă, încheiată printr-un cârlig drăcesc de-a lungul liniei neînduplecate a maxilarului.

— Nu numai pentru bani, poate. Vrei puterea și stabilitatea lui, vrei să-l folosești ca pe un adăpost contra lumii, să-l faci să ia locul tatălui și al vărului tău. Relații plăcute, sigure, amândouă, atâta doar că tatăl tău te-a părăsit, și Alick la fel, deși într-un alt mod. S-a însurat. N-ai mai avut pe cine să te bazezi, așa că ai pornit în căutarea cuiva care să aibă grijă de tine.

— Nu-i adevărat!

— Ba-i adevărat. Tatăl tău vitreg s-a sinucis – alt bărbat care te-a părăsit, dar de data asta lăsându-te pe cap cu o mamă proastă, bună de nimic, doar să flirteze cu toți bărbații.

— Să-ți fie rușine! strigă Aura, pierzându-și complet controlul. N-am „pornit în căutarea” nimănui! îi maimuțări ea tonul, cu ochii scăpărând de furie și gura răsfrântă disprețuitor.

Zâmbetul lui era rece și enervant.

— Nu te condamn, nu întru totul. Mama ta își găsea bărbați pe care se putea bizui, așa că i-ai urmat exemplul și, într-un stil foarte comod, te-ai îndrăgostit de Paul. Desigur, și Paul vrea să depinzi de el, fiindcă așa își poate închipui că e mai puternic. Dar nu de o putere ca asta ai tu nevoie. Dacă te măriți cu el, peste cinci ani vei simți că te tâmpești de plictiseală și-ai să-i faci

viața un iad.

— Pe când tu, vai ce puternic ești! îl zeflemisi ea.

— Sunt puternic, încuviință Flint, cu simplitatea declarativă a omului care se cunoaște atât de bine pe sine încât nici nu mai are nevoie să se laude. Dar să nu crezi că vei schimba un sprijin cu altul. Eu nu-ți ofer nimic, Aura, niciun umăr de care să te rezemi, nicio manta de vreme rea, absolut nimic. Nu vei putea spune că te-am sedus. Când vei veni la mine, ai să fii liberă și vei înțelege perfect ce faci.

Vorbea cu o detașare nemiloasă, care-i spulbera Aurei ultimele urme ale stăpânirii de sine.

— Vreau să mă duc acasă! scrâșni ea cu vocea întretăiată, în tăcerea dureroasă ce se lăsase.

— Cred că taxiul a ajuns, de-acum. Ține

minte doar un lucru, se înăspri glasul lui Flint, devenind necruțător și crud. Mai devreme sau mai târziu, indiferent dacă ai să te măriți cu Paul sau nu, tu și cu mine vom face dragoste. Întreabă-te care din două îl va durea mai rău.

Nu era o amenințare, ci de-a dreptul o certitudine. Cu cuvintele lui implacabile răsunându-i în urechi, reverberându-i prin suflet, Aura se răsuci pe călcâie.

— Și toate astea, spuse ea, pe cel mai trufaș ton de care era în stare, fiindcă refuz să mă culc cu tine.

În clipa când cuvintele îi ieșiră pe gură, le și văzu nimerindu-și ținta. Zâmbetul lui Flint era diavolesc, ochii nemiloși i se luminară dinăuntru, parcă aprinși de flăcările infernului, în timp ce, cu o încetineală calculată, o trăgea spre el, astfel încât să simtă forța dezgolită și necruțătoare a

senzualității lui și agresiviatea care o însoțea.

Se împotrivi, dar Flint era prea puternic. Deși nu-i făcea niciun rău; o lăsa, cu o ușurință umilitoare, să se epuizeze singură. Era excitat, dar în locul crispării involuntare pe care o simțise în brațele lui Paul, acum era aproape sufocată de o exultare feroce.

Acest lucru o făcu să se hotărască. Își ridică spre el fața înroșită de patimă, scrâșnind printre dinți:

— Dacă mai faci o singură mișcare, te dau în judecată pentru molestare și tentativă de viol.

Flint râse, cu respirația ușoară și fierbinte mângâindu-i gura incredibil de gingașă.

— Și-am să te dau și eu, o ironiză. Nu te poți mărita cu el, Aura.

Știa, dar dacă o spunea, nu-i mai rămânea nicio pavăză contra dorinței care pulsa printr-însa,

copleșind-o, distrugând tot ceea ce învățase vreodată în viață, lăsând-o în derivă pe o mare necunoscută și mai primejdioasă decât oricare alta.

Închizând ochii ca să nu mai vadă porunca din privirea lui, strânse fălcile, cu gura crispată într-o linie îndărătnică.

— Am să fac ce-mi folosește mie mai mult, spuse ea pe un ton sec. Nu sunt o muiere proastă, să mă las scoasă din minți de seducția ta.

— Într-adevăr, nu ești. Frumusețea asta coaptă ascunde o aventurieră cu pielea tăbăcită, hotărâtă să-și continue viața pe un drum despre care știi sigur că duce la a-l înșela pe Paul, chiar dacă nu va afla niciodată că nu-l iubești.

— Ba îl iubesc! exclamă ea.

— Deci, ai de gând să mergi până la capăt?

Smulgându-se din brațele lui, vorbi cât putea de calm și sigur:

— Nu te privește, Flint. Mă duc acasă. *Acum.*

Chipul lui rămase neclintit, fără nicio altă emoție decât resturile pasiunii ce-i licăreau în adâncurile ochilor, dar Aura simți totuși că în acel moment se afla într-un pericol mai mare decât oricând în viața ei.

Apoi, spre uimirea ei, Flint izbucni în râs.

— Bine, consimți el.

Și o conduse până în fața blocului, unde o ajută să se urce în taxi, adăugând cu un amuzament sardonic:

— Îți mulțmesc pentru seara atât de interesantă, Aura.

Furia se războia cu tristețea și o durere atât de adâncă încât refuza s-o recunoască. Privind drept înainte, spuse fără nicio intonație:

— Noapte bună.

Când ajunse acasă, însă, mânia i se risipise, iar frenezia ardorii fusese înecată de rușine; în gură îi rămăsese un gust amar, de fiere.

Toate argumentațiile ei raționale se dezvăluiau așa cum erau de fapt: fățarnice și egoiste. Flint avea dreptate. Ceea ce simțea pentru Paul nu avea nimic în comun cu senzația de firesc, de inevitabil, pe care o avusese în brațele lui Flint.

Și, din această cauză, nu se putea mărita cu Paul, deși îl iubea. Merse încet pe aleea din fața casei, învârtind pe deget diamantul de la Paul, privind cum scânteia în adâncurile lui lumina palidă a lunii. Florile de iasomie, ca niște stele roz și albe, luceau în întuneric, răspândindu-și dulce mirosul puternic prin văzduhul răcoros.

Aura își frecă brațele înfrigurate, în timp ce asculta o sirenă care se tânguia pe șosea, împrăștiind teamă și tristețe. O ambulanță;

învrednici cu un gând pacientul pe care-l ducea, sau spre care se îndrepta.

Nu voia să se afle acolo. Voia să fie undeva la țară, unde singurele zgomote nocturne erau cele rurale, plăcute și pașnice, câini urlându-și cântecul de leagăn spre lună, porci spinoși grohăind nostalgic din desișuri, șipotul blând al unui pârâu curgând prin curțile caselor.

Era lașitate curată, desigur. Nu voia decât să fugă de încurcătura apărută dintr-odată în viața ei. Numai că nu avea pe nimeni care să i-o rezolve. Era problema ei și trebuia să şi-o descurce cât de bine se pricepea.

La întoarcerea lui Paul din Samoa, trebuia să-i spună că nu se putea mărita cu el. După aceea, avea să vină rândul lui Natalie. Trebuia să-i anunțe pe toți invitații la nuntă, ca și pe florar, pe furnizorul de alimente și pe încă vreo duzină.

Cadourile urmau să fie trimise înapoi. Și ea trebuia să le facă pe toate, fiindcă Natalie n-ar fi fost în stare.

I se frângea inima. Avea să fie îngrozitor, iar anii următori aveau să fie și ei îngrozitori, cu mama ei acuzând-o încontinuu că dăduse cu piciorul siguranței amândurora, pentru un capriciu. Natalie n-ar fi făcut niciodată așa ceva. Iar Aura nu putea să spună nimănui, și cu atât mai puțin lui Paul, ce anume o făcuse să se răzgândească.

Flint îi dăduse clar de înțeles că nu le prevedea niciun viitor împreună. Nu-l putea face pe Paul să sufere și mai mult, spunându-i că se aprinsese de patimă după cel mai bun prieten al lui.

Fiindcă numai atât era. În privința asta, nu-și făcea iluzii. Iubirea implica interese comune, angajamente împărtășite. Cu Paul, avusese parte

de ele. Această dorință copleșitoare care o prinsese în vraja ei era superficială, o stare euforică și orbitoare fără nicio substanță. Ea și Flint nu aveau în comun altceva decât o atracție înflăcărată care avea să se stingă în timp. Într-un timp nu prea îndelungat, din partea ei.

Aura considerase întotdeauna că bărbații erau în primul rând cei capabili să-și fragmenteze viețile emoționale, iubind într-un compartiment, poftind în altul, fără nicio comunicare între cele două. Poate că era ceva în neregulă cu ea.

Sau poate, își mai zise Aura, descuind ușa, nu era decât un ghinion, ca un cutremur sau un val tsunami. Flint avusese același efect ca o catastrofnă naturală asupra vieții ei.

Când se trezi din somn, după încă o noapte aproape nedormită, auzi de-afară glasul lui Alick.

Peste un moment, răsună un ciocănit în fereastră.

— Te-ai trezit? o întrebă el.

— Adineaori, gemu Aura. Stai o clipă.

Când deschise ușa, Laurel stătea în prag, pe când Alick părea să examineze legătura cablului de curent electric cu casa.

— I se pare că arată cam șubredă, îi explică Laurel.

Aura o plăcea foarte mult pe soția lui Alick, dar în acel moment nu dorea să-i privească ochii căprui-aurii, mult prea pătrunzători.

— Ne-am gândit că poate ai dori să petrecem o zi liniștită împreună, continuă Laurel, privind-o exact cu expresia perspicace de care se temea Aura. Mai bine zis, cu Alick. Eu voi merge la mama mea, dar Alick a spus că de luni de zile n-a mai stat de vorbă cu tine ca între veri.

O urmă pe Aura în cameră și închise ușa în urma ei, mărturisindu-i, cu o licărire în ochi:

— Cred că e cam gelos. Întotdeauna a avut sentimente deosebite pentru tine, iar acum, când urmează să te măriți… da' ce-i, ce s-a-ntâmplat?

Aura clătină din cap, dar silueta zveltă a lui Laurel se unduia prin lacrimile din ochii ei. Laurel o cuprinse cu brațele.

— Nu cunosc alt om în care să poți avea mai multă încredere decât în Alick, spuse ea, îmbrățișând-o cu blândețe.

După ce-și trase neelegant nasul, Aura spuse, cu un tremur în voce:

— Nu, nici eu.

Laurel o mai strânse o dată, apoi îi dădu drumul, împingând-o ușurel spre dormitor.

— Du-te și ia ceva pe tine.

Ascultătoare, Aura se îmbrăcă, intră să-i

spună mamei sale ce urma să facă și plecă.

Fiind o vizită de scurtă durată, copiii, doi băieți și o fetiță de trei ani, fermecătoare și plină de sine, numită Muriel, care era fina Aurei, fuseseră lăsați la Kerikeri. Apartamentul părea pustiu fără vocile lor, ca niște ciripituri de păsărele, răsunând din toate camerele. După câteva minute de la sosire, Laurel plecă.

Era o zi superbă, albastră, verde și aurie, atât de proaspătă și limpede încât avea un gust ca al vinului pe limbă.

— Hai să ieșim pe terasă, propuse Aura. Cum e vremea la Kerikeri? Aici a fost groaznic, ploaie, ploaie și iar ploaie, și vânturi din toate punctele cardinale, dar mai ales de la sud și vest, și un frig de crăpau pietrele.

Soarele o învăluia într-un val de căldură. Continuând să îndruge verzi și uscate despre

vreme, Aura se prăbuși într-un fotoliu.

— În regulă, tânără Aura, o întrerupse calm Alick, ce te frământă?

Buzele îi tremurau. I-ar fi fost mult prea ușor să se arunce în brațele lui, așa cum obișnuia la vârsta de șaisprezece ani, dar aceasta era o situație în care nici cel mai înțelegător dintre veri n-ar fi putut s-o ajute. Ținându-și cu hotărâre fața întoarsă în altă parte, clătină din cap.

— Uneori, continuă el, fără patimă, prinde bine să discuți deschis cu un observator mai mult sau mai puțin imparțial.

Aura îi mărturisise atât de mult timp toate necazurile și temerile ei, încât acesta devenise un obicei, de care încercase să se dezbare. Oare Flint avea dreptate? Luase năravul de a căuta mereu sprijinul altora?

— Haide, Aura, insistă Alick. Dă pe gură.

Se lăsă păgubașă.

— Nu mă pot mărita cu Paul, spuse ea, cu voce plată.

Alick dădu din cap.

— Flint, așa-i?

— Nu se vede? izbucni Aura.

Oare și Paul și-ar fi dat seama cine era cauza?

— Pentru alții, cred că nu, dar eu te cunosc de mai mult timp decât majoritatea oamenilor.

Aura își mușcă buzele, înfruntându-și năvala lacrimilor. Vărul ei o aștepta tăcut, până își regăsi calmul îndeajuns ca să vorbească.

— Cel mai îngrozitor e că nu-l iubesc pe Flint. Vreau să spun – nu-l cunosc. Pe Paul îl iubesc, da, atât de mult, este tot ce-mi pot dori de la un bărbat și nu suport gândul de a-l răni, dar…

Strânse pumnii, silindu-se să rostească

pentru prima oară cuvintele fatale:

— …dar nu vreau să mă culc cu el.

— Iar cu Flint, vrei.

În glasul lui nu se simțea niciun reproș, însă Aura dădu din cap rușinată, şoptind:

— Da.

— O mai ții minte pe Jenna? Când am cunoscut-o pe Laurel, eram logodit cu ea.

Aura uitase. Alick și soția lui formau o pereche atât de ideală, încât fata pe care o alesese el prima dată se estompase undeva în trecut.

— Jenna… repetă ea, după un moment. Da, mi-o amintesc. Era drăguță, dar foarte tânără.

— Pe-atunci, era tot ceea ce credeam că mi-aș fi dorit. Dar, în clipa când am întâlnit-o pe Laurel, am știut că n-avea să meargă.

— Da, dar Laurel te iubea, spuse ea obosită. Îmi aduc aminte; s-a văzut clar, din primul

moment. Flint nu mă iubește câtuși de puțin. Mi-a spus-o limpede.

— Serios? Asta nu contează cu adevărat. Ceea ce contează e că nu te poți mărita cu Paul Meălpine, când simți ceea ce simți pentru Jansen.

Părea atât de simplu, enunțat de glasul calm al lui Alick. Aura dădu din cap a încuviințare, înghițind în sec.

— Știu.

— Și ce-ai de gând?

Zdrobită, Aura oftă.

— Va trebui să-i spun lui Paul. E plecat în Samoa și nu se întoace până marți. Apoi, va veni rândul lui Natalie.

— Pe ea poți s-o lași în seama mea, spuse Alick, cinic.

Aura rămase cu capul plecat, frământându-și pliurile fustei între degetele tremurătoare.

— Nu-i așa de simplu, murmură ea. Paul i-a cumpărat mamei un apartament – o să se supere, o să fie foarte necăjită.

— Haide, Aura, doar știi și tu atâta lucru! Mama ta și-a făcut singură viața praf. Nu e nevoie să-ți bați și tu joc de viața ta, numai ca s-o ții în puf.

— Paul o să sufere.

Fără pic de remușcare, Alick replică:

— Și Jenna a suferit când am rupt-o cu ea. Nu știu ce-o să se întâmple între tine și Flint, indiferent dacă nu e decât o scuză, fiindcă știi în adâncul inimii că ai greși măritându-te cu Paul, dar problema e că nu vrei să te căsătorești cu el, și gata.

Dinții Aurei se înfipseră atât de adânc în carnea buzelor, încât simți gustul de sânge.

— Dar vreau, se tângui ea.

— Zău? Atunci, ce-i toată aiureala asta?

— Of, la *dracu'!*

— Privește adevărul în față, Aura.

— Nu suport oamenii care-mi spun să privesc adevărul în față! strigă ea, bătând cu pumnul în brațul fotoliului.

— Parc-ar vorbi Natalie, nu tu. Nu va fi deloc amuzant, recunoscu el, făcând haz de necaz, dar Laurel și cu mine te vom ajuta oricum putem.

Un moment, Aura fu ispitită să accepte.

— Ba nu, spuse ea totuși, cu voce răgușită, singură m-am băgat în încurcătura asta, singură am s-o rezolv.

Soarele asfințea, fumuriu și dramatic, după un strat de nori, când Aura ajunse înapoi acasă, într-o stare de spirit mult mai stabilă. Din păcate, nu-i era dat s-o țină mult.

Când intră pe ușă, mama ei sări în picioare,

surprinsă, scăpând din mână o foaie de hârtie.

— O iau eu, spuse Aura, aplecându-se mașinal s-o ridice.

— Nu nu, nu-i nimic.

Vocea lui Natalie era și mai suspectă decât iuțeala cu care smulse hârtia.

Aura, însă, recunoscuse antetul. Cu o voce severă, întrebă:

— Cât datorezi pe cartea de credit?

Mâna mamei sale tremura.

— Doar câteva mii, spuse ea, nesigură.

— Câteva mii?

Aura profită de stupoarea femeii pentru a-i smulge contul. Privi cifrele și simți cum i se ștergea culoarea din piele, lăsând-o înghețată și dezorientată.

— Aici nu-s doar câteva mii de dolari.

— Da, bine, cum crezi că m-am putut ține

pe picioare?

Natalie se înfuriase, tactica ei obișnuită când era vorba de probleme bănești.

„Urmează lacrimile”, își spuse Aura, înfruntându-și senzația stranie a ruperii de realitate.

Evident, ochii mamei sale se încețoșară delicat.

— Nu face nimic, spuse ea, pe un ton împăciuitor. Voi putea plăti imediat ce te măriți.

— Cum adică?

Vocea Aurei era spartă, cu emoția atât de strict înfrânată încât suna aspru.

— Păi, când mă mut în noua locuință, o voi putea vinde pe asta și-am să plătesc nota.

Aura se așează, țeapănă, în timp ce se chinuia să absoarbă noua lovitură.

Dacă nu se mărita cu Paul, nici ea și nici

mama ei nu mai aveau vreo șansă de a achita datoriile.

Cu voce surdă, întrebă:

— Pe ce naiba i-ai cheltuit?

— După moartea lui Lionel, am rămas cu datorii – de vreun an refuza să-mi mai dea bani. A trebuit să plătesc înmormântarea, și pe urmă… a trebuit să-mi fac o rochie pentru nuntă. Doar nu pot lua pe mine orice vechitură, nu…? gesticulă vag Natalie, înainte de a începe să plângă de-a binelea.

— E-n regulă, o liniști Aura, fără intonație. Nu plânge. O să ne descurcăm noi.

— Sigur c-o să ne descurcăm, confirmă Natalie, tamponându-și ochii cu o batistă mică de dantelă. Întinse mâna după factură şi-şi petrecu restul serii ignorând-o cu hotărâre, ca și pe fiica ei.

Aura era sfâșiată de un tumult interior pe

care nu i-l putea dezvălui mamei sale. Inactivitatea îi făcea nervii ferfeniță – căci, desigur, nu putea face nimic până nu vorbea cu Paul. Incapabilă să mai adoarmă în noaptea aceea, întâmpină cu resemnare începutul săptămânii. De-a lungul tuturor greutăților prin care trecuse, se ținuse cu îndârjire de granatele bunicii sale, dar acum trebuia să renunțe la ele. Și cu toate că erau cele mai rare și mai scumpe pietre prețioase verzi, n-aveau să-i aducă nici pe departe suma datorată de Natalie.

O vizită la firma de bijutieri care-i vânduse bunicului ei granatele, cu atâția ani în urmă, îi confirmă temerile. Cu ochii uscați, le înmână, primi cecul și îl transferă în contul cărții de credit a lui Natalie.

În drum spre casă, stătu prăbușită pe un scaun din autobuz, încercând să găsească soluții

pentru a obține și restul de bani. Instalația ei de computer nu valora mult, dar ar fi ajutat-o să mai câştige timp. Trebuia să ipotecheze apartamentul. „Mai bine să mă asigur”, își spuse ea abătută, „că mama nu mi-a luat-o înainte”.

Când ajunse acasă, o găsi pe Natalie uitându-se la un morman de cadouri care fuseseră aduse de un curier. O privi pieziș pe Aura, după care spuse grăbită:

— A, bine că te-ai întors la timp.

— La timp pentru ce?

Mama ei râse.

— Păi, la timp ca să le duci pe astea acasă la Paul.

— Le duc mai târziu, răspunse vag Aura. Mâine.

— Of, du-le acum. Știi bine că încarcă prea mult chichineața asta. Ia un taxi, ca o fată

ascultătoare, și du de-aici toată grămada. Am văzut cumva încă un aviz de colet în cutia poștală?

— Da.

— Atunci fă bine și ridică-l, da?

Aura n-avea cum să care toate cutiile până la cea mai apropiată stație de autobuz. Ce naiba, își spuse ea, amorțită. Mai avea doar atâția bani cât să plătească taxiul. Comandă unul prin telefon și, când sosi, îngrămădi cadourile înăuntru și ceru s-o ducă la oficiul poștal. Luă pachetul și îl puse în mașină, când deodată îi veni o idee.

— Stai o clipă, spuse ea, şi se repezi spre cabina telefonică. Formă numărul lui Paul, apoi rămase cu degetele albite de încordare, așteptând să răspundă cineva.

Nu răspunse nimeni, ceea ce însemna că Flint nu era acasă. Bineînțeles, se afla la serviciu. Dacă îi mai rămăsese o brumă de bun simț, își

spuse ea cu înverșunare, în timp ce revenea în taxi și dădea adresa lui Paul, se mutase înapoi în propriul lui apartament.

Dar prezența lui era întipărită prin toată casa. Ziarul de dimineață stătea împăturit pe o masă, o cană de cafea clătită se usca pe bufet, cu gura în jos, iar o cravată de mătase care nu era a lui Paul stătea perecută pe spătarul canapelei.

Simți un gol în stomac. Cu gura strânsă într-o linie subțire, duse pachetele în camera de oaspeți, rezervată pentru cadouri.

După ce le puse bine, contemplă un moment toate cutiile. Printre ele se găseau câteva obiecte fermecătoare, alese cu grijă și drag, lucruri pe care abia așteptase să le vadă în casa ei. Dintr-odată, lacrimile începură să-i ardă ochii, insuportabil de usturător.

Aproape ajunsese la ușă, când aceasta se

deschise. Sângele i se scurse din obraji, când intră silueta înaltă a lui Flint.

Amuțită, se opri brusc. Ochii lui îi sfredeliră chipul palid, se opriră un moment, tulburător, asupra gurii, apoi reveniră spre privirea ei copleșită.

— Arăți ca moartea, observă el.

— Mulțumesc. Ce cauți aici?

Aproape absent, Flint răspunse:

— Mă pregătesc să mă mut înapoi la mine.

Aura își mușcă buza. Tăcerea era atât de apăsătoare, încât bâigui:

— Am pus niște daruri de nuntă în… în cameră.

Gura lui Flint se înăspri. După o clipă de liniște încordată, spuse sec:

— Înțeleg. Deci, lăcomia a învins integritatea. Dar poate că oricum nu aveai prea

multă.

Pe sub șoc și durere, se învăpăie un val de furie profundă, înviorătoare. Se pripea mult prea tare să tragă concluzii.

— Orice-aș face, nu te privește! se răsti ea. Vezi-ți de treburile tale, bine?

— Spune-mi doar atât, plănuiești să mergi până la capăt?

Aura înălță capul, arogantă.

— Ți-am mai spus ce am de gând să fac. Voi face ceea ce mă aranjează pe mine.

Flint scrâșni ceva printre dinți, un mormăit pe care Aura se bucură că nu-l înțelegea, apoi mârâi:

— Ba pe dracu'! Ce te-a apucat? Ți-a cântat Natalie o poveste tristă despre cât de greu e să fii sărac, poate? Sau ai ajuns la concluzia că, de-a lungul secolelor, atâtea femei au strâns din dinți și

și-au numărat în minte banii ori de câte ori le atingeau bărbații lor, încât trebuie să fie destul de ușor?

— Mi se face greață când te-aud, replică ea cu o voce de gheață, răsucindu-se să pornească spre ușă.

O apucă de braț.

— Asta-i nimic pe lângă ce simt eu, Aura…

— Dă-mi drumul!

Flint își folosi forța. Nu atâta cât s-o doară, dar mai mult decât suficient pentru a o trage inexorabil spre el.

— Ia-ți mâinile de pe mine, lașule, îi ordonă Aura, împietrită.

Ochii lui se îngustaseră ca două fante aurii, dar la auzul acestor cuvinte se deschiseră, ca două guri de iad.

— Curios că folosești cuvântul ăsta, replică

el agresiv, răsfirându-i cu respirația șuvițele de păr de pe frunte. Ești o javră mincinoasă și escroacă, o curviștină fără scrupule care a pus ochii pe marea șansă, și mai ai obraz să mă faci pe mine…

Atinsă, oricât de furioasă era, Aura se răsti:

— Și cu toate astea, mă dorești! Deci, ce spune asta despre tine, Flint?

— Că sunt un prost, răspunse el, abia mișcându-și buzele. Ridică mâna liberă şi-şi plimbă degetul prelung dintr-o parte în alta a maxilarului ei, ridicându-i fața pentru a-i susține privirea nemiloasă.

Parcă ar fi împuns-o cu un fier înroșit; un șoc electric violent o pârjoli prin toată ființa. Aura încercă să se smulgă, dar mâna lui pe braț o ținea în loc. Ceva hidos și brutal se mișca în adâncurile scânteietoare dinapoia acelor gene dese și drepte.

— Da, continuă Flint, cuprinzându-i bărbia,

cu un gest mângâietor spre ureche, pentru a se juca ușurel cu lobul mic și sensibil.

Aurei i se opri respirația în gât. Niciodată nu se gândise la ureche ca la o zonă erogenă, nu-și dăduse seama că-i putea propaga mesaje erotice atât de intense prin tot trupul. Stătea cu ochii larg deschiși, tulburați, în timp ce micile mângâieri îi mistuiau toate inhibițiile și lanțurile fragile ale onoarei.

— Uluitor aer de inocență mai ai, de parcă tot ce facem ar fi proaspăt și nou pentru tine, comentă el încet, privind-o cu un zâmbet rece care abia dacă-i arcuia gura aspră. Te surprinde că-ți plac mângâierile unui bărbat, Aura? Niciun altul nu te-a mai pus așa pe jăratic?

Gâtlejul i se uscase; n-ar fi putut vorbi nici chiar dacă-și găsea cuvintele. Degetul lui înantă, se strecură în adâncurile sensibile ale urechii,

făcând-o să se înfioare, să-l implore mut să înceteze, s-o lase în pace.

— Mă întreb de ce, continuă Flint, cu glasul său voalat. Oare fiindcă îi alegi pentru bani?

Încercând să se ascundă de vraja electrizantă a privirii lui, să se elibereze din letargia care-i înmuia oasele, topind-o toată la atingerea lui, Aura își închise pleoapele îngreunate.

Brusc, Flint îi dădu drumul.

— Vrei să i-o spun eu?

Un moment, fu ispitită să accepte, dar aproape imediat clătină din cap. Nu putea alege calea lașității.

— Să-i spui imediat ce ajunge acasă, ordonă el, uitându-se la ceas. De nu, am s-o fac eu în locul tău.

Aura îl privi cu uimire și furie în suflet. O manipulase, încă o dată. Slavă Domnului că nu-l

iubea, își spuse ea, sfidătoare. Dar, Doamne, când o atingea, trupul ei își cunoștea stăpânul.

În clipa următoare, din ușă se auzi glasul lui Paul:

— Ce naiba se întâmplă aici?

Rușinea o năpădi pe Aura în valuri reci ca gheața, făcând să-i fugă pământul de sub picioare. Întoarse capul spre ușă, cu gura căscată de stupoare, obrajii împurpurați și ochii tulburi dând-o de gol.

Nu găsi niciun răspuns, nu avea nimic de spus, nu putea decât să se holbeze la omul acela despre care nici măcar nu știuse vreodată că exista. Paul al ei cel blând dispăruse, iar în locul lui stătea un străin cu chipul crunt.

Știa, își spuse ea, cuprinsă de panică, dându-și seama că o văzuse în brațele lui Flint.

— Tu ce crezi? întrebă acesta aspru,

privindu-și prietenul cu o răceală speculativă.

— Se pare că ar fi fost cazul să-mi protejez interesele.

Glasul plăcut al lui Paul era înghețat.

— De când ați început?

— N-am început nimic, răspunse repede Aura, dar expresia și tonul o dădeau de gol.

— Nu mă minți, spuse el, plictisit. Pentru numele lui Dumnezeu, Aura, nu minți! Ceea ce-am văzut acum o clipă nu era…

Închise ochii o secundă, apoi își impuse să-i deschidă din nou. Se uita numai la ea, nu și la bărbatul care stătea alături, cu răbdarea atentă, încordată, a unui tigru gata să se repeadă.

— Nu e vorba de ceea ce-a spus Flint, nici de felul cum te-a atins, ci despre… De când durează?

Aura trase adânc aer în piept, cu ochii

umplându-i-se de lacrimi zadarnice, în timp ce-i studiau chipul drag.

— De când am văzut-o prima oară, răspunse Flint, implacabil.

— Nu, şopti fără speranță Aura.

Flint o privi cu dispreț.

— Ba da.

— V-ați culcat împreună?

Întrebarea fusese rostită rapid și fără intonație. Aura îl privi pe bărbatul cu care încă mai era logodită și-i văzu pumnii încleștându-se.

— Nu! îi izbucni ei răspunsul de pe buze, dar glasul abraziv al lui Flint i-l acoperi.

— Tu ce crezi? întrebă el din nou. De astă dată, în întrebare se simțea o notă de insolență, ca și cum ar fi vrut să-l provoace pe Paul.

Furia, și o înverșunare acidă, întunecară chipul lui Paul.

— Nu lași niciodată prietenia să-ți stea în calea spre o femeie pe care o dorești, așa e, Flint? spuse el, cu albeața din jurul buzelor contrazicându-i calmul aparent. Ieșiți afară, amândoi!

— Paul…

Semnalul imperativ al unui pager o întrerupse, dar Aura abia îl auzi. Când îi rosti din nou numele, Paul nici măcar n-o privi, repetând doar, indiferent:

— Ieșiți afară.

În mod uluitor, Flint întinse mâna și ridică receptorul telefonului, începând să formeze un număr. La fel de surprinzător, Paul nu încercă să-l oprească.

Aura se întoarse, cu toate visele spulberându-i-se pe podeaua din fața ei. Sunetul vocii lui Flint lătrând ordine în receptor fu ultimul

lucru pe care-l mai auzi, în timp ce închidea ușa în urma ei și ieșea, luându-și adio de la viața fericită la care jinduise atât de mult, într-un întuneric friguros nici pe departe la fel de negru ca pustietatea din inima ei.

Ploua, dar nu observă, hotărâtă numai să ajungă la adăpostul casei ei. Nu se gândea la scena prin care trecuse; dacă începea, nu s-ar mai fi putut controla și ar fi fost prea umilitor să parcurgă cei cinci kilometri până acasă plângând.

În cele din urmă, asta făcu, ploaia amestecându-se cu lacrimile și spălându-i-le într-un torent rece. Noroc că Natalie nu era de față. Încă ofensată, se hotărâse să ia cina cu niște prieteni, la mică distanță de oraș; dacă vremea se înrăutățea, intenționa să rămână acolo peste noapte. Aura se ruga s-o facă.

După ce făcu un duș și luă pe ea o pereche

de blugi vechi și un pulover, se așeză cu carnețelul în fața ei și începu să le telefoneze metodic tuturor invitaților, tuturor firmelor, pentru a anunța că nunta se contramandase.

Peste două ore, închise telefonul, obosită, având senzația că fusese bătută cu bățul. Lacrimile îi șiroiau pe obraji; lăsându-și capul în piept, începu să plângă pentru toate cele la care renunțase din cauza legăturii cu un bărbat care n-o iubea, un bărbat pe care nu-l iubea.

Ciocănitul în ușă o făcu să încremenească de groază; nu putea lăsa pe nimeni s-o vadă, în halul în care era. Pe când încerca să-și stăpânească suspinele ce încercau să izbucnească, se ghemui în fotoliu ca o sălbăticiune încolțită.

— Știu că ești acasă, se auzi glasul lui Flint, poruncitor și repezit. Deschide-mi, Aura!

O mică flacără de speranță, pâlpâind în

vântul incertitudinii, se trezi la viață într-însa. Ștergându-se la ochi, merse să deschidă ușa.

Era înalt, plin de viață, încordat pradă unei tensiuni greu de definit, cu stropi de ploaie sclipind pe conturul aspru al feței și în părul brunet. Mâna pe care Aura şi-o ținea peste inimă se încleștă strâns, când își îngădui să-și amintească valul de dorință dulce ca mierea pe care i-o trezea atingerea lui.

— Plângi?

Privirea îi coborî dinspre ochii ei înroșiți către buzele tremurătoare. O emoție rapid ascunsă îi întunecă adâncurile de aur dinapoia genelor.

— Îți pierzi vremea. În niciun caz nu pare să-ți folosească la ceva.

— Ești prea bun, replică ea, înghițind în sec, pentru a vorbi cu o voce mai sigură. Ce dorești?

— Vreau să-mi promiți că, orice s-ar

întâmpla, chiar dacă te roagă el, n-ai să te întâlneşti cu Paul de una singură.

Capitolul 6

Aura îl privi tăcută, în timp ce firava licărire de speranță se stingea.

Nervos, Flint adăugă:

— N-a reacționat prea bine la toată situația asta.

— Și te așteptai s-o facă? îl întrebă ea, cu o ostilitate adresată propriei sale nechibzuințe.

— Nu asta contează. Nu trebuie să-l mai vezi decât împreună cu Natalie sau altcineva, ai înțeles?

Aura deschise gura pentru a-l trimite la toți dracii, când pagerul piui din nou. Flint mormăi o

înjurătură, apoi întrebă:

— Pot da un telefon de la tine?

— Da, desigur.

Nu că ar mai fi avut de ce să-i dea permisiunea; ajunsese deja la jumătatea camerei.

Convserația fu scurtă. Flint spuse doar atât:

— Da…Da…Da. Bine, ai grijă numai să nu se-apropie nimeni, că de nu, vor avea de-a face cu mine…De unde naiba să știu, tu ești acolo! Du-i cu prețul cât poți, până ajung.

Și închise.

— Trebuie să plec, spuse el, întorcându-se pentru a-i privi ochii uimiți. Mă duc direct la aeroport. Aura, promite-mi doar, te rog.

— Bine, îți promit. Unde pleci?

O învălmășeală de emoții îi alunga din voce orice expresie. Trecerea peste acceptarea posomorâtă a plecării lui părea un neașteptat semn

rău prevestitor.

Trăsăturile lui Flint se contractară.

— N-are importanță.

Presimțirea se transforma în frică. Îl privea cu ochi care absorbeau totul, trăsăturile frapante, conturul arogant al gurii, cicatricea, ca o mărturie mută a unei situații din care nu putuse ieși nevătămat. Deși faptul că supravieţuise însemna, probabil, că până la urmă o rezolvase cu succes.

— Să ai grijă, spuse ea, abia reușind să articuleze cuvintele.

Flint ezită, apoi se întoarse spre ea și o sărută de parcă ar fi fost tot ceea ce-și dorise în viața lui, ca și cum ar fi fost hămesit după ea și n-ar fi avut nicio altă ocazie s-o mai sărute.

Aura se lăsă complet în voia lui, potrivindu-se pe formele suple ale trupului masiv și robust.

— La revedere, spuse el cu glas răgușit și plecă, îndepărtându-se prin ploaie spre o mașină albastră lungă care îl aștepta. Imediat ce portiera se închise în urma lui, autovehiculul porni, pentru a se pierde în înserarea ce se lăsa.

Aura se duse la bucătărie și puse ibricul pe foc, cu gesturi automate. Când termină de făcut ceaiul, se așeză, încercând să se gândească la un plan.

Dar mintea îi tot revenea la scena din apartamentul lui Paul. Ce ciudat, că apăruse tocmai în acel moment, când era vorba să vină abia a doua zi. Ciudățenia o îngrijora, până când o bănuială vagă dar sâcâitoare, din fragmente și crâmpeie de informații pe care i le reaminteau niște mecanisme abia înțelese, se consolidă în convingerea că Flint știuse de revenirea lui Paul mai devreme. De-asta sosise și el. Nu ca să-și ia

lucrurile și să se întoarcă la el acasă; nu, venise anume pentru a forța situația.

De unde știuse că urma să fie și ea acolo?

Nimic mai simplu. Natalie, bineînțeles. Aproape că o împinsese pe ușă afară, cu pachetele alea. Ce poveste născocise Flint, pentru a o convinge să ia măsuri ca Aura să ajungă acolo la o anumită oră?

În apartament, Flint se uitase la ceas ca și cum s-ar fi întrebat cât timp avea să mai întârzie Paul.

Da, era tipic pentru Flint. Se obișnuise să fie stăpân pe situație, omul care lua lucrurile sub control și le rezolva. Îi stătea în fire să aranjeze o asemenea confruntare.

Odată cu această convingere, o cuprinse o furie dură și rece, înlăturându-i disperarea surdă. Bându-și ceaiul, începu să întocmească liste. Dacă

avea o ocupație, își putea ține la distanță câteva zile durerea și remușcările, deși în cele din urmă trebuia să le facă față și acestora.

Dar mâinile îi tremurau ușor și avea pielea rece, umedă.

— Din cauza frigului, spuse ea cu voce tare, ridicându-se.

Penuria de curent electric o determinase să folosească radiatorul cât mai puțin posibil și, de cele mai multe ori, nu-l băga în priză decât după ce se înnopta, dar norii negri erau împinși pe cer de un vânt puternic dinspre sud-vest, iar temperatura scăzuse.

Doamne, își zise ea istovită, n-avea să se mai sfârșească niciodată iarna aceea?

Zilele următoare fură iadul pe pământ.

În primul rând, trebuia s-o suporte pe

Natalie, care turuia întruna, plângând și acuzând-o furioasă că-i ruinase viața. Întrebările, care degeneraseră rapid într-un meci de răcnete, dezvăluiseră că mama ei, așa cum se temuse Aura, ipotecase într-adevăr casă, pentru a răscumpăra o parte din mobila ei veche pentru noul apartament. Cu o splendidă desconsiderare față de valoarea reală, luase legătura cu noii proprietari și le oferise oricât cereau pentru a-i convinge să vândă.

Mobila mai avea de așteptat; organizarea vânzării cerea timp și eforturi pe care Aura nu și le putea permite și, întrucât trebuia să se facă la licitație, nu venea niciun ban care s-o ajute la achitarea ipotecii.

Astfel stând lucrurile, agentul cu care trata îi spuse că nu avea șanse să obțină mult peste jumătate din suma pe care o plătise mama ei. Natalie nu-i era de niciun ajutor; se retrase din nou

în pat, refuzând să mănânce sau să se scoale.

Tot ceea ce avea de făcut pentru a contramanda nunta o extenua. Alick și Laurel o ajutau, dar Aura insista să suporte ea însăși greul eforturilor.

— Vrei să te pedepsești singură, observă Laurel, perspicace.

Aura ridică din umeri.

— Mă mai scapă de gânduri.

Nu primise nicio veste de la Paul, cu excepția unui mesaj impersonal prin care o informa că inelul de logodnă ajunsese cu bine. Mama lui îi dădu un singur telefon, vorbindu-i înțepată. Laurel, binecuvântată să fie, se întâlnise cu doamna Meălpine și se înțeleseseră să se ocupe ea de cadourile primite din partea familiei lor.

— Paul ce face? o întrebă Aura, nesigură, pe mama lui.

— E distrus. Ce te așteptai să facă?

Aura știuse dintotdeauna că doamna Meălpine n-o simpatiza, dar fu șocată de veninul ce se simțea în cuvintele ei tăioase.

— Îmi pare rău, spuse ea.

— Fii sigură c-o să-ți pară, când îți vei da seama ce-ai făcut. La fel cum și eu sunt sigură că Paul își va băga mințile-n cap şi-o să-nțeleagă cât de dezastruoasă ar fi fost o căsnicie între voi doi.

— Nu mă îndoiesc că-și va da seama, spuse încet Aura, moment în care amândoi îmi veți fi, poate, cât de cât recunoscători. La urma urmei, desfacerea unei logodne e destul de neplăcută, dar nici nu se compară cu o căsnicie destrămată. La revedere, doamnă Meălpine. Vă mulțumesc pentru tot ce-ați făcut pentru mine.

Și Jessica o ajuta mult, ori de câte ori putea să scape de la agenție. Ea fu aceea care îi spuse

Aurei că Paul plecase în străinătate.

— La vânătoare în Africa, presupun, comentă Aura, sarcastică.

Putea fi sigură că orice bărbat dădea bir cu fugiții, lăsând femeile să rezolve totul.

Jessica nu prinse aluzia.

— Nu, s-a dus la alpinism, în Nepal, așa i-a spus doamna Meălpine mamei mele. Parcă-l și văd pe Paul cățărându-se pe munte, oarecum, ce zici? Printre ghețari, trebuie să se simtă la largul lui. Tu cum o mai duci?

La fel ca toți ceilalți, Jessica ardea de curiozitate să afle cine rupsese logodna și de ce, dar, tot ca toți ceilalți, n-o întreba direct.

— Bine, minți Aura, așezându-se frântă pe canapea.

Zilele treceau, fără nicio veste de la Flint. Nu că s-ar fi așteptat s-o caute, dar acea

confirmare indiferentă a cât de puțin însemna pentru el o durea.

Se îndreptă de spate.

— Am făcut tot ceea ce era de făcut. Sper. Acum, nu mai vreau decât să mă târăsc undeva și să mor.

— În niciun caz tu, ești prea plină de viață pentru așa ceva. Mama ta ce face?

Aura aruncă o privire terorizată spre ușa dormitorului.

— Nu prea bine, recunoscu ea.

Jessica se strâmbă, apoi o întrebă:

— Și ce-ai de gând să faci?

— Să-mi găsesc o slujbă.

— Ce anume?

Ridică din umeri.

— Orice, numai să câştig cât mai mulți bani.

Spre groaza ei, lacrimile pe care și le putuse

stăpâni până atunci îi podidiră ochii. Își trase nasul, dar nu se potoliră.

— Acum ce-a mai făcut? întrebă Jessica indignată, îmbrățișând-o strâns, în timp ce-i îndesa în mână un ghemotoc de șervețele.

În cât mai puține cuvinte posibil, Aura îi explică.

Copleșită, Jessica murmură:

— Granatele străbunicii tale? O, Aura…

— Da, dar n-au fost de ajuns. Nici pe departe.

— Deci ai nevoie de bani – și cât mai repede. Nu poți lua cu împrumut, garantând cu contravaloarea locuinței? Doar temporar? Pentru că programul ăla software la care lucrezi îți va aduce o avere, când îl termini.

— Dacă-l mai termin. A trebuit să-mi vând și computerul. Și casa nu-mi folosește la nimic. E

ipotecată.

Jessica o privi cu oroare.

— Cum o s-o achite?

— Nu poate.

Aura trase aer în piept, tremurător, apoi făcu un efort să vorbească mai ferm:

— Și nici eu nu pot. Dacă aș obține o perioadă de două, trei luni fără întrerupere, aș putea termina programul de cercetare în marketing. Desigur, ar trebui să închiriez un computer.

— Și, evident, nu poți nici să obții trei luni neîntrerupte.

— Nu, și chiar dacă aș putea, nu mi-ar aduce banii în mână imediat, iar eu de așa ceva am nevoie, Jess. Fiindcă, dacă nu fac rost de ei, nu pot plăti dobânda, necum vreo rată din împrumut. Și știi ce înseamnă asta. Casa se va vinde trecându-se

peste voința noastră.

Jessica pufni.

— Chiar dacă obții niște bani sau o slujbă, cum rămâne cu mama ta? O să facă față, sau îți vei ipoteca propria viață ca s-o scapi mereu pe cauțiune, la nesfârșit?

Gura Aurei se crispă.

— Nu-i va rămâne decât să se-nvețe să trăiască din ce câştigă. Ce naiba, Jess, nu se poate spune că ar fi săracă-lipită. Are un mic venit – nenorocitul de Lionel nu și-a putut băga labele alea lipicioase și-n contul ei personal. Bunicul meu l-a asigurat prea bine. Singurul motiv pentru care l-a tocat pe al meu a fost fiindcă ea și tata erau mandatari, iar Natalie i-a predat lui Lionel toate drepturile, când s-a măritat cu el. Ar trebui să se descurce!

— Da, dar până acum n-a trebuit niciodată

să țină socoteala cât cheltuiește.

— Of, lua-l-ar dracu' și pe bunicu-meu!

— Nu poți da toată vina numai pe el, îi atrase atenția Jessica, a cărei exasperare încerca să învingă imboldul de a fi dreaptă. Poate că a învățat-o rău, dar a avut și ea la dispoziție niște ani în care să se maturizeze. Nu era *obligată* să-i dea lui Lionel pe mână tot ce vă aparținea amândorura. Putea să se mai intereseze și ea cât de cât de propriile ei afaceri.

Aura oftă, după care își masă fruntea, încruntându-se.

— Știu. N-are decât să învețe cum să facă față vieții.

Jessica o privi atentă.

— Ar cam fi timpul. Prea mult timp ai făcut-o pe sora de caritate. Ascultă, poate reușesc să te ajut și eu cu ceva. Nu-ți promit nimic…

— Sunt prea scundă ca să fiu model, o întrerupse Aura, suflându-și cu vigoare nasul, ceea ce o făcu să se simtă, în chip ciudat, mai bine.

— Da, dar ai niște picioare, o față și mâini fabuloase, o piele și un păr minunat, așa că ar trebui să te descurci onorabil, iar Dumnezeu e martor că ești perfect fotogenică. Mai ții minte, în fotografiile de la școală noi, celelalte, arătam toate ca niște ciume, dar tu erai întotdeauna superbă. Tuturor ne venea rău. Întâmplător, există o mare firmă de cosmetice care se pregătește să se lanseze pe piața din Pacific și au nevoie de un model local, cineva de-aici sau din Australia, dar să fie o femeie cu înfățișare exotică, potrivită și pentru piața din Asia.

— Nu știu să pozez.

— Hai lasă-mă, cum să nu știi? Nu trebuie decât să se trambalezi de colo-colo arătând cât mai

strălucitor, iar tu pe-asta o faci din instinct. Vei da lovitura, cu siguranță, dacă trag concluzia că de tine au nevoie. Sunt destul de pedanți, dar tu arăți interesant și ești nouă, amănunt la care țin destul de mult, și e clar că le-ai face reclamă bună produselor. Ai ochii ăștia minunați, doi obraji perfecți și o gură care parc-ar fi fost făcută anume pentru publicitatea la rujuri.

— Jess, știu că ai intenții bune, dar…

— Încă nu spune nu. Ascultă, n-o să dureze prea mult timp. Vei munci pe brânci șase luni sau cam așa ceva, pe tot litoralul Pacificului, dar pe urmă totul va fi gata. La anul, ți-ai putea trimite C.V.-ul în lume, ca să cauți o slujbă ca lumea. Asta te-ar ajuta să pleci din Noua Zeelandă până mai trece căldura și, cu siguranță, ți-ar redresa balanța financiară.

Părea seducător, dar Aura încă nu putea lua

nicio hotărâre. Răspunse vag:

— Mai văd eu.

— Tu ai nevoie, declară cu fermitate Jessica, de o recreere.

Aura zâmbi sardonic.

— Mi-e teamă că n-avem nicio șansă.

Dar, în aceeași seară, veniră Laurel și Alick, oferindu-i tocmai acest lucru: să stea cât voia ea de mult la Kerikeri, sau oriunde dorea.

Aura zâmbi. Devenise foarte pricepută să-și ascundă emoțiile sub o mască.

— Sunteți prea buni, spuse ea, dar v-ați supăra foarte tare dacă vă refuz? Cinstit vă spun, nu sunt într-o dispoziție foarte sociabilă, în momentul de față.

Alick dădu să răspundă ceva, dar Laurel interveni categorică:

— Sigur că înțelegem, dar tu, Natalie, îi dai

voie să vină, nu-i așa? De mult n-a mai trecut pe-acolo și are mare nevoie să mai schimbe peisajul.

Natalie oftă, plânse puțintel și, fără s-o privească spre Aura, confirmă că o scurtă vacanță era exact lucrul de care avea nevoie, deși evident că adora tropicele în perioada aceea a anului, iar prețurile din Fiji erau atât de scăzute momentan…

Când nici Laurel și nici Alick nu reacționară față de această tentativă sfruntată de manipulare, abandonă cu eleganță.

Aura avu senzația că i se luase o piatră de pe inimă. Când Laurel și Alick plecară, îi îmbrățișă pe amândoi, mulțumindu-le în șoaptă.

— Nu e prea târziu ca să te răzgândești, spuse Alick, răspunzându-i la îmbrățișare. Am dori mult să vii, iar copiii o adoră pe verișoara lor Aura.

Aura clătină din cap

— Și eu îi ador, dar… nu acum.

Ora zece a dimineții următoare o găsi făcându-le cu mâna, în timp ce plecau cu mașina cea încăpătoare a lui Alick. În timp ce se întorcea spre casă, simți un miros slab, dulceag. Era o mică narcisă aurie, în formă de jupon miniatural, înflorită în stratul pe care-l plivise de buruieni cu doar două săptămâni în urmă. Cu două săptămâni în urmă, când crezuse că urma să devină soția lui Paul.

Poate că era un mic semn, o promisiune că, oricât de mohorâte îi erau zilele, speranța nu pierea niciodată.

Dar, în zilele care urmară, speranța ei păru să intre într-o dezorientare totală. Îi era dor de Paul. Un dor alarmant, dor de temperamentul lui plăcut, de umorul lui, de considerația fără greș.

Însă îi lipsea și Flint, stârnindu-i o jinduire ce-o rodea până-n măduva oaselor, o dorință aproape fizică în intensitatea ei, care-i nuanța zilele și-i întuneca nopțile cu o omniprezentă durere a singurătății.

Nu-l iubea, nu așa cum îl iubea pe Paul, dar o parte din ea îi ducea dorul.

Poftă. Un cuvânt hidos, desemnând o emoție hâdă – dacă se putea numi emoție. Îl dorea pe Flint, tânjea după plăcerile senzuale pe care i le putea dărui el și se disprețuia pe sine însăși pentru această obsesie, fiindcă nu-l plăcea. Îi putea respecta puterea, îi recunoștea calitățile, îi admira intelectul rece și aspru, dar omul însuși nu însemna nimic pentru ea.

În ziua când ar fi trebuit să aibă loc nunta, rămase acasă. Jessica încercă s-o convingă să vină în weekend la ea și Sam, dar Aura refuză, la fel

cum refuzase și rugămințile lui Laurel, la telefon, de a merge la Kerikeri. Golindu-și cu deliberare mintea de orice gânduri, își văzu de activitățile gospodărești sfâșiată de regrete, remușcări și dezgust de sine.

În timpul acelui weekend, luă hotărârea de a acorda o șansă planului propus de Jessica. Încântată, Jessica se apucă imediat de treabă; îi dădu adresa unui fotograf și i-o prezentă partenerei sale, o femeie alarmant de frumoasă, de vreo treizeci și cinci de ani, pe care Aura o mai întâlnise de câteva ori.

Aceasta păru să fie de acord. La opt zile după ce-și înaintase portofoliul, Aura îl sună pe Alick ca să-i ceară numele avocatului său.

— De ce ai nevoie de un avocat? o întrebă el, după ce i-l comunică.

— Tu vezi-ți de treburile tale, răspunse

mașinal Aura.

— Faci parte și tu dintre ele, de vreo douăzeci de ani.

Aura își regretă imediat cuvintele.

— Iartă-mă.

Când termină cu explicațiile, îl auzi murmurând:

— Hm. Ești sigură că vrei s-o faci? Îți pot împrumuta eu banii de care ai nevoie, să știi.

— Știu, dar e timpul să nu mă mai bazez pe tine.

— Mă rog, nu-ți lăsa mândria să stea în calea rațiunii. Apropo, Natalie a venit pe-aici în prospectare și, dacă nu cumva am înțeles eu greșit, își face planuri de viitor.

— Un bărbat, presupun, comentă sec Aura, pentru a-și ascunde nota de speranță din voce.

Alick râse.

— Da, un canadian drăguț și bogat, care o găsește minunată.

O, numai de s-ar fi adeverit! Cu un sentiment de vinovăție, Aura spuse:

— Sper că știe ce face.

— Cred că știe. Nu te îngrijora pentru el, Aura, și nici pentru ea. O să cadă în picioare și de data asta.

Dintr-odată, viața devenea mult mai simplă și incomparabil mai complicată. Compania și agenția începeau să-i ocupe tot programul. Se întâlnea cu directori, se obișnuia să fie privită și discutată ca o marfă, participa la un curs de modeling și descoperea că ședințele fotografice presupuneau multă muncă și plictiseală.

Cel puțin, nu mai trebuia să-și facă griji pentru datoriile lui Natalie. Banii pe care îi primise ca avans le acoperiseră pe toate și, urmând sfatul

lui Alick de a nu-și lăsa mândria să-i stea în drum, împrumută de la el suficient pentru a se ține pe picioare până la următorul termen de plată.

Peste două luni, se afla în Caims, pozând pe fundalul unei piscine, sub un soare atât de strălucitor încât se bucura că-i fotografiau numai picioarele, nu și fața. Se realizau reclame foto pentru loțiuni de hidratare a pielii și protecție contra soarelui și treaba mergea bine, la fel ca întreaga campanie publicitară.

Încă se mai mira că ea, banala Aura Forsythe, arăta în fotografii ca o hurie. Inițial, slujba fusese doar un mijloc pentru îndeplinirea unui scop, dar acum era hotărâtă să se achite pentru sumele fabuloase care i se plăteau. La început, fusese îngrijorată dacă era sau nu în stare de acea meserie și simțise o imensă ușurare când aflase că patronii erau încântați de fotografiile

făcute până atunci.

Continua să găsească plicticoasă munca propriu-zisă, dar noroc că obiectivul aparatului îi transforma plictiseala într-o senzație de glorie extrem de seducătoare. Îi plăcea să călătorească și agrea echipa cu care lucra.

Ar fi trebuit să fie fericită. Mai ales acolo, în nordul tropical al Australiei, un loc pe care dorise dintotdeauna să-l viziteze.

La sfârşitul primei zile de muncă, se odihnea câteva momente în holul răcoros al hotelului. Tocmai își rezemase capul de spătarul fotoliului din bambus alb, când îi auzi glasul:

— Mulțumesc, asta-i tot.

Avea halucinații auditive, desigur, dacă se putea spune astfel. Nu i se întâmpla pentru prima oară; de multe ori îl „văzuse” pe Flint, numai pentru a descoperi că respectivii bărbați nu

semănau deloc cu el, decât la statură, constituție și colorație.

Din fericire pentru integritatea facultăților ei mintale, puțini oameni erau atât de înalți ca Flint, sau aveau umerii la fel de lați că ai lui. Puțini aveau părul exact în acea nuanță de castaniu la limita arămiului; puțini se mișcau cu grația lui ucigătoare, plină de forță reținută, și chiar mai puțini aveau aerul său autoritar-destins.

Așa că deschise ochii, pentru a-și dovedi sieși că se înșela, și îl văzu, predând cheia camerei la recepție. Niciun alt bărbat nu avea un profil atât de impresionant, sau o cicatrice arcuită atât de sinistru pe obrazul bronzat. Îi domina pe toți ceilalți oameni din hol, reducându-i la insignifianță, cu masculinitatea aspră abia atenuată de subțirimea costumului tropical pe care-l purta.

Aurei i se opri inima în loc. Nu mai respira,

nu mai putea să se miște; venise, o găsise!

Când Flint se întoarse, cutreierând nepăsător holul cu privirea, Aura aproape că se frânse de durere, fiind clar că nu știuse despre prezența ei acolo. Un moment, în ochii lui aurii străfulgeră uimirea, până când își regăsi controlul și privirea îi redeveni limpede și de o adâncime insondabilă.

N-avea să se piardă cu firea, să se facă de râs. Avu nevoie de toată voința ei, până la ultima scânteie, pentru a-și impune să dea din cap în semn de salut, întinzându-și buzele într-un surâs, pe când Flint venea spre ea.

— Aura, spuse el, cu tonul la fel de stăpânit ca și ochii.

Sunetul numelui ei pe buzele lui îi făcu mai multă plăcere decât o sută din complimentele aruncate de fotograf. Își înclină spre el chipul senin, calm. Cele două luni de expresii studiate în

fața aparatului de fotografiat îi măreau mult încrederea în propria-i capacitate de a-și ascunde gândurile.

— Bună, Flint. Ce faci în Caims?

— Treburi, răspunse el scurt, rămânând cu ochii ațintiți asupra ei, pe sub pleoapele lăsate.

Pe alături trecu un grup de femei, pălăvrăgind vesele, cu privirile săgetând de la unul la altul, pentru a zăbovi asupra trăsăturilor lui impresionante. Aura fu nevoită să-și învingă dorința de a le expedia cu câteva cuvinte usturătoare.

— S-a întâmplat vreo neregulă în activitățile de-aici ale firmei Robertson să se interesă ea indiferentă, întrebându-se dacă Flint îi percepea intensitatea emoției dinapoia cuvintelor.

— Da, dar acum e-n ordine, răspunse el, în timp ce se așeza în fața ei. Tu ce faci?

Ridicând din umeri, îi spuse.

— Modeling? nu încercă Flint să-și ascundă surpriza. Ai fața potrivită, dar credeam că trebuie să fii înaltă de șase picioare și cu o constituție de ogar.

— Pozez pentru o linie de produse cosmetice. N-au nevoie decât de față, picioare și piele, îi explică ea, într-o doară.

Flint își arcui sprâncenele.

— Și-ți place?

— E o pâine cinstită.

— Presupun că ai foarte mult talent, comentă el, pe un ton deloc laudativ.

Zâmbetul ei de răspuns fu ironic.

— Mulțumesc, îi răspunse suav.

Nu se schimbase nimic. Continua s-o creadă doar ahtiată după bani, o oportunistă meschină, hotărâtă să pună mâna pe tot ce apuca. Fără

îndoială, considera modelingul un alt mod de a se vinde.

— Pentru cât timp te afli aici? o întrebă.

— Mai stau o zi. Tu?

— Plec mâine dimineață.

Surâse, iar ochii îi luciră, în timp ce-i studiau încet fața.

— Ia cina cu mine, diseară, îi propuse el.

Evident, ar fi trebuit să refuze – și, la fel de evident, nu refuză. Nu l-o fi iubit, nu așa cum îl iubea pe Paul, dar în loc ca despărțirea s-o fi făcut să scadă, acea fascinație fizică stranie care îi cuprindea pe amândoi în mrejele ei nevăzute se întărise într-o vrăjitorie păgână. Îi simțea gustul pe limbă, o simțea pulsându-i prin toate celulele trupului.

— Ne întâlnim în bar, la șapte, mai spuse Flint, ridicându-se în picioare dintr-o singură

mișcare fluentă.

Deși era convinsă că era posibil să fi făcut cea mai mare greșeală din viața ei, Aura dădu din cap.

În cameră, se privi în oglindă și oftă. Ochii-i erau strălucitori și enormi pe față, cu pupilele dilatate sălbatic. Până și buzele păreau să i se fi schimbat, sensibilizate și tumefiate de poftă.

Învățase mai multe moduri de a se farda, astfel încât să-și accentueze dramatic calitățile fizice și, după ce făcu un duș, le puse în aplicare, conturându-și ochii cu o precizie subtilă și colorându-și atentă buzele. Își strânse părul în vârful capului, pentru a mai câştiga puțin în înălțime; luând o floare de frangipani din bolul unde pluteau pe apă, în baie, şi-o înfipse în cununa de șuvițe din creștet, mulțumită că petalele satinate, cu gât auriu, contrastau expresiv cu

sclipirile părului ei.

Alese o rochie simplă de exact aceeași culoare cu ochii ei, lăsându-i faldurile drapate larg să desăvârșească de la sine efectul. Când fu gata, își cercetă imaginea în oglindă. Arăta ca o cu totul altă femeie decât cea care fusese logodită cu Paul; arăta… strălucitor, își spuse ea, cu un ușor surâs. Aproape decadent.

Hotelul era mic, profitând elegant de avantajele poziției sale pe malul unei lagune tropicale, cu o mare parte din zona accesibilă publicului deschisă să primească aerul cald, înmiresmat. Înainte de a ajunge la ascensor, se opri și privi prin ferestrele spațioase spre grădina fermecătoare, plină cu palmieri. Pafrumuri necunoscute, senzuale, pluteau prin aerul torid. În sufletul ei se învolbură emoția, acută și pătrunzătoare.

Nu era atât de naivă încât să creadă că ei doi aveau vreun viitor. Flint n-o iubea, la fel cum nici ea nu-l iubea. Dar amândoi erau stăpâni pe propriile lor hotărâri.

O aștepta în bar, însă tot acolo, din păcate, se aflau și ceilalți membri ai echipei cu care lucra ea. Îi făcură cu mâna; Aura zâmbi, răspunzându-le cu același gest, dar își continuă drumul drept spre Flint.

Ridicându-se în picioare, Flint o privi cu ochii îngustați, fără să zâmbească.

— Vrei să mergem la prietenii tăi? o întrebă.

— Dacă dorești să-i cunoști, n-am nimic împotrivă.

— Nu țin neapărat.

Glasul îi era de o indiferență frizând grosolănia. O aștepta să se așeze, înainte de a se interesa:

— Ce-ai vrea să bei?

— Un vin alb sec, te rog.

— Aici n-ai să găsești soiuri albe din Noua Zeelandă, dar dacă ai încredere în mine, ți-aș putea alege unul care să-ți placă.

— Da, sigur că am încredere în tine.

Suna ciudat de asemănător cu un jurământ, o promisiune. Flint îi dădu comanda ospătarului care apăruse în clipa când ridicase privirea – avea acest efect asupra chelnerilor – apoi se rezemă se spătar, măsurând-o din ochi.

— Te-ai schimbat, comentă el, cu scrâșnetul glasului și mai sonor. E uluitor, dar ești și mai frumoasă decât ultima dată când te-am văzut.

Obrajii Aurei se înroșiră într-un început de îmbujorare.

— Trucurile meseriei, spuse ea, chipurile indiferentă. E uluitor ce poți face cu câteva

cosmetice.

— Atunci, cred că ar trebui să fiu flatat că ți-ai sacrificat timpul ca să le folosești, dar îmi amintesc că te-am văzut fără niciun machiaj și erai la fel de răpitoare.

Bujorii se înfierbântară, aproape sângerii. Flint râse calm și, când sosiră băuturile, schimbă subiectul, trecând cu o dezinvoltură cizelată la o imitație aproximativă de taifas amiabil între vechi prieteni. Luându-și paharul, Aura observă că și pentru el comandase același soi de vin și sorbi cu interes din lichidul cu aromă delicată.

— De când ești aici? îl întrebă.

Avusese dreptate în legătură cu vinul – era delicios; dar, în fond, oenologia era în mod clar hobby-ul și viitorul lui.

— Am ajuns azi-dimineață, în zori.

Aura ridică genele.

— Nu te menajezi.

Vocea calmă nu-i era tulburată de nicio undă de tristețe sau revoltă pentru că n-o căutase, nici urmă din durerea cauzată de trădarea lui.

Un moment, se distinse ceva din impunătoarea lui siguranță de sine.

— Face parte din meserie. În cazul de față, cineva a intrat în panică de pomană, așa că am avut foarte puțin de făcut. Tu de când te afli aici?

— De-o zi.

— Și unde pleci când termini în Caims? Înapoi la Auckland?

— În Bali, răspunse ea. Cred că va trebui să pozez tolănită peste un bivol de baltă, iar apoi să mă bălăcesc prin vreo orezărie sau două.

— Să fii atentă cu bivolii de baltă, nu le place mirosul occidentalilor, îi zâmbi el ironic, strălucitor. Acolo există niște orezării cu adevăra

impresionante. Coline întregi, munți aproape, cu terase lucrate de cine știe câți oameni, de-a lungul secolelor.

Aura, care călătorise foarte puțin, îi invidia experiența, deși nu-l invidia pentru cinismul ce-i înăsprea ochii, își spuse ea, și-i săpase ridurile dintr-o parte și alta a gurii. Nu că i-ar fi redus cu ceva atracția; într-un mod ciudat, i-o intensificau.

Flint nu vorbi deloc despre munca lui, conversația despre peisaj trecând la politică, iar Aura își dădu seama că era informat despre subtilitățile multor țări, la un nivel care nu putea proveni decât din experiența directă.

Nu stătuseră niciodată astfel, de vorbă, neluând în seamă atracția arzătoare a simțurilor. Aurei îi plăcea enorm. Paul rareori discutase cu ea politică; spunea că-și petrecea toată ziua gândind, iar când venea acasă dorea să-și relaxeze creierul.

Găsise absolut firesc acest lucru. Până acum, nu-și dăduse seama cât de mult îi lipsise dinamica relației verbale, înviorarea duelului între spirite la fel de ascuțite.

Când vinul se termină în sfârşit, Flint spuse:

— Mă gândeam că poate ți-ar plăcea să mergem la un restaurant din pădurea tropicală, la câteva mile de-aici. Mâncarea e delicioasă, iar localul în sine, foarte interesant.

— Pare încântător.

Luară un taxi, care îi duse până în fața unei clădiri cu etajul susținut pe coloane masive de lemn. Lângă trepte erau instalate urne mari, unele cu plante înflorite, majoritatea goale, formele și culorile lor elegante armonizându-se cu clădirea și decorul. Plante agățătoare festonau pereții, arătându-și florile multicolore într-o gamă bogată de forme și nuanțe. Exemplare cu frunziș

monstruos, frunze enorme tăiate și conturate în miriade de chipuri, sporeau ambianța tropicală, aerul unei alte lumi. În jur se strângeau compact copacii pădurii luxuriante.

— E ca o ascunzătoare în junglă! exclamă încântată Aura.

— Cred că impresia asta au vrut și proprietarii s-o creeze.

Până în acel moment, Flint n-o atinsese, dar în timp ce urcau treptele o luă de cot, iar contactul cu acele degetele suple îi trimise un tremur febril prin braț, drept până-n inimă.

Aura îi aruncă o privire piezișă, rapidă. Cum ar fi fost să trăiască împreună cu el, să împartă aspectele prozaice ale vieții, baia, micul dejun, îngrijirea grădinii, spălatul vaselor? Un paradis, își spuse ea, fără nădejde. Ar fi fost ca-n rai.

Restaurantul era mic, cu mesele din lemn

geluit aspru, dar scaune extrem de confortabile, iar mâncarea, cu minunata ei combinație de arome sud-est-asiatice și europene, delicioasă.

În timpul mesei discutară de toate, cărți, filme, gusturi artistice. Cu toate că era halucinant de fericită, aproape în delir, Aura tânjea după subiecte mai personale; voia să afle atât de multe lucruri despre el, lucruri pe care Flint nu avea intenția să le dezvăluie.

Înăbușindu-și dorința nostalgică și fără rost, se hotărî să savureze seara, fiindcă mai mult nu putea căpăta vreodată din partea lui: o cină în acel restaurant, o conversație și efectul ascuns dar persistent al atracției ce părea s-o cuprindă tot mai strâns, tot mai inexorabil, în cătușele sale.

— De unde ai cicatricea asta? îl întrebă ea la cafea, pentru a prelungi conversația.

Flint îi aruncă o privire sardonică.

— La cincisprezece ani, duceam un colac de sârmă ghimpată printr-o curte de păsări. O făzăniță și-a luat zborul de la picioarele mele. M-am împiedicat, și un ghimpe al sârmei mi-a intrat în obraz.

Aura zâmbi, cu o lucire răutăcioasă în ochi. Flint râse și el, amuzat-răutăcios.

— Te face să arăți ca un pirat, comentă ea.

Poate din cauza vinului, sau numai dintr-a vrăjii din atmosferă, se simți destul de îndrăzneață pentru a urmări cu vârful degetului linia subțire, de pe obraz până la unghiul ascuțit al maxilarului. În timp ce degetul îi cobora iscoditor, simți furnicături la contactul cu ușoara asprime a țepilor bărbii și fierbințeala pielii.

Cu ochii strălucitori, Flint o așteptă să ajungă până la capăt, apoi îi apăsă mâna cu a lui și o sărută în palmă, urmărindu-i cu limba mica

adâncitură a liniei vieții.

Fără cuvinte, îi puse o întrebare. Obrajii Aurei se încinseră, înroșiți. Tot fără cuvine, îi răspunse. El își coborî mâna și privi prin salon, în căutarea ospătarului.

În timp ce taxiul îi ducea spre hotel, prin întunericul dulce al nopții, Aura stătu lângă el tăcută. Îl așteptă să plătească taxiul, intră cu el în holul hotelului, îl urmă spre lifturi. În cabină mai erau doi oameni, așa că nu scoaseră o vorbă până ajunseră pe culoar.

— Am un apartament. Cred că ne vom simți mai comod acolo, spuse Flint.

Aura încremeni. Un moment, creierul i se răzvrăti, fulgerat de crâmpeie de gânduri.

„O, vreau să… O să mă creadă o stricată… Deja crede c-am vrut să mă mărit cu Paul pentru bani…”

— Da, bine, spuse ea, stăpânită.

Nimic, reflectă Aura, cu un umor negru care o surprinse, nu putea fi la fel de minunat cum își imagina că ar fi fost să facă dragoste cu Flint, ceea ce înseamnă că realitatea avea s-o dezamăgească neapărat. Și apoi, poate, urma să-și vadă de viața ei și să-și găsească un bărbat pe care să-l iubească și să-l și dorească.

Cu chipul nepăsător, Flint descuie ușa și făcu un pas înapoi, lăsând-o să intre.

Aura își regreta deja decizia, dar motivele pentru care o luase rămâneau în picioare. Se săturase să stea legată pe masa de tortură a propriilor ei dorințe. Voia să și le astâmpere și, scăpând de ele, să fie din nou liberă.

Camera lui Flint era mai mare decât a ei. Și mai ordonată. Cu excepția unei serviete puse lângă birou, nu se vedea niciun semn al prezenței lui.

Prin ușa întredeschisă din partea opusă se vedea un pat enorm.

— Vrei să bei ceva? o întrebă el.

Aura clătină din cap. Bobocul de frangipani din părul ei căzu pe jos, și se aplecă să-l ridice, ținând floarea caldă în căușul palmei.

— De fapt, nu vreau să beau, murmură ea, printre dinți.

— Atunci, ce vrei?

Glasul lui era la fel de scăzut.

Degetele Aurei se strânseră brusc, iar floarea fu strivită, dar mireasma ei îi rămase impregnată în piele. Întorcându-se, o aruncă într-un coș de hârtii.

— Trebuie să spun cuvânt cu cuvânt? întrebă ea, cu voce scăzută.

— Nu.

Flint veni în spatele ei și-i cuprinse umerii în mâini, trăgând-o la pieptul său. Draperiile nu erau

închise, astfel încât Aura văzu imaginea lor reflecată în geam – ea, mică și palidă, în contrast cu umerii lați ai bărbatului care o îmbrățișa, cu chipul tenebros-concentrat întors spre fereastră, la fel ca al ei.

Mișcarea lentă a degetelor lui mari peste oasele subțiri ale umărului, căldura blândă a respirației sale fremătându-i prin șuvițele de păr, fierbințeala și făgăduiala de forță ce emana din trupul suplu și grațios din spatele ei – toate se contopeau pentru a o străbate cu o pulsație de valuri stranii.

— De ce? întrebă el, cu glasul inexpresiv.

Umerii ei se ridicară într-o mișcare infimă.

— De ce mă întrebi? Are vreo importanță?

— Nu, cred că n-are. Știam amândoi că rămăseserăm cu o problemă nerezolvată.

O răsuci în loc, privindu-i fața cu o

admirație nedisimulată și ochii numai flăcări.

Se simți sfredelită de dogoarea acelei priviri, astfel încât vechea Aura, femeia care nu înțelesese că pasiunea putea fi o forță vie, se desprinse ca o piele uscată, zgârcindu-se și mistuindu-se în trecutul mort. Niciodată nu mai simțise că participa atât de intens la un moment, atât de viu, de febril conștientă de situație, de spațiu, de acel bărbat.

— Ești atât de frumoasă, murmură el calm. Îmi smulgi inima din piept, știai? Mă uit la tine și mă simt neputincios, un cerșetor la poarta frumuseții tale. Mă lași să intru, Aura?

Cuvintele lui o afectau atât de puternic, încât nu putea vorbi. Nu exista nimic personal în acea dorință, doar o simplă poftă de frumusețe, masculină, detașată, nevoia de a-și însuși acea frumusețe, de a deveni stăpân pe ea și, astfel, de

a-i reduce impactul.

Dar același lucru îl dorea și ea. De-asta se afla acolo. Declarația lui de pasiune, simplă, nesofisticată, o zguduia mai tare decât ar fi putut-o face cele mai înflorite tirade. Copleșită și surescitată în egală măsură de sinceritatea lui, dădu din cap. Satisfăcându-i dorința, și pe a sa proprie, putea cel puțin să-i dăruiască ceva, deși n-ar fi fost singurul lucru pe care voia să i-l dea. Flint nu avea nevoie de iubirea ei.

Căci, desigur, acea atracție pasională pe care Aura o disprețuise atât de mult nu se mărginea numai la poftă. Era dragoste. Îl iubea cum niciodată nu-l iubise pe Paul. Paul fusese răspunsul pe care îl căutase copilul singuratic și uitat de lume dinlăuntrul ei, omul care i-ar fi fost loial și niciodată n-ar fi părăsit-o, niciodată n-ar fi lăsat-o să se mai simtă nesigură și abandonată.

Ceea ce simțea pentru Flint depășea cu mult acea nevoie de a fi protejată, încât cele două dorințe nu aveau nimic în comun.

— Da, răspunse, ridicând brațele pentru a-i trage chipul în jos spre ea, pentru a-i atinge gura cu a ei.

Un moment, Flint rămase nemișcat, timp suficient pentru ca Aura să se întrebe dacă nu cumva firea lui dominatoare simțea nevoia să aibă inițiativa întotdeauna. Apoi, brațele lui o cuprinseră strâns și știu că se înșelase. O sărută cu o foame incandescentă, stihinică, profitând imediat de exclamația ei mută pentru a se repezi adânc și senzual în ascunzișurile dulci pe care le găsise în cale.

Genunchii Aurei cedară, iar Flint, cu gura încă lipită de a ei, o luă în brațe și o duse spre pat, desprinzându-și buzele numai pentru a-și îngropa

un moment chipul în gâtul ei. Ochii lui îi susținură privirea în timp ce o lăsa să alunece în jos, pentru a-și dezvălui excitația mai limpede decât în oricare alt fel.

Aura exclamă din nou, iar gura lui dură se înclină pieziș.

— Mă scoți din minți, îi spuse, cu glas răgușit. Nicio altă femeie nu m-a mai putut face să mă excit doar privindu-mă. Am și eu efectul ăsta asupra ta, Aura, cu părul tău ca o flacără și ochii verzi, verzi ca două smaralde montate între genele tale negre?

Degetele lui găsiră fermoarul ascuns al rochiei și îl coborâră.

— Ți se încordează trupul, te doare respirația în plămâni și-ți bate inima ca o tobă în urechi?

Rochia se descheie; i-o scoase peste cap și

privi comoara neprețuită ce i se dezvăluise, curbele de ivoriu neted ale sânilor, taliei și șoldurilor, suprafața netedă a abdomenului cu gropița ei seducătoare, chiloții de mătase decoltați ce stânjeneau continuarea explorărilor.

Ochii aceia intenși, înredeschiși, o studiau cu o meticulozitate intimă, stăruind asupra areolelor de culoarea caisei până când sfârcurile se întăriră ca doi muguri obraznici, provocatori. Un foc dezlănțuit o străbătea în zigzag, adunându-se în furca picioarelor. Niciodată nu se mai simțise atât de expusă, atât de vulnerabilă, niciodată nu-și dăduse seama că se putea bucura de o asemenea experiență.

— Dezbracă-mă, îi cerul ei, cu glasul îngroșat.

Fără îndoială, ar fi fost mai cuviincios ca degetele ei de fecioară să tremure, incapabile de

a-i desface nasturii mici ai cămășii, dar nu se întâmplă așa. Cu iuțeală și îndemânare, coborâră în josul materialului alb apretat, încălzit de trupul lui, apoi îi împinseră mânecile înapoi peste umeri, trăgându-le în jos până când cămașa căzu pe podea.

Cu gura uscată, îl privi. Pentru prima oară, o undă de panică îi întunecă ochii. Era copleșitor, masculul de pradă întruchipat, cu umerii bronzați largi și pieptul unde părul se inela în forme sugestive peste mușchii netezi, insinuând tulburătoarea putere primordială ascunsă dedesubt. Și totuși, avea și ceva extrem de incitant. Aura își desfăcu mâna pentru a-i prinde în palmă bătăile puternice ale inimii.

Pielea lui era ca mătasea uleiată, caldă și ușor lipicioasă sub vârfurile sensibile ale degetelor, netedă, lucioasă, tonifiată. Aura se

aplecă, apăsând cu vârful limbii locul pe care-l atinsese. Simți sub mână bătăile inimii lui accelerându-se; pieptul i se umflă, cu plămânii umplându-se de aer. Un surâs arcui buzele Aurei. Ca o pisicuță, îi linse mușchiul în lung, gustând izul sărat, de mosc, al masculului excitat – al lui Flint.

Se așteptase să spună ceva, s-o oprească, dar Flint nu se mișcă, ținut în loc de un efort pe care Aura abia îl percepea.

— Ai gust… de paradis, şopti ea.

Râzând din adâncul gâtlejului, Flint răspunse:

— Și tu ce gust oi fi având, mă întreb?

O ridică în brațe și îi scoase chiloții de mătase lucioasă, apoi își lepădă și el hainele. Ochii Aurei se dilatară. Înghiți în sec și făcu un mare efort de voință pentru a-și stăpâni strigătul

involuntar. Era atât de mare și atât de…

Știa că era posibil, dar nu-și dădea seama cum avea să se poată întâmpla.

Probabil Flint înțelesese care era pricina tăcerii ei descumpănite și neașteptate, căci îi spuse încet, lăsându-se ușor lângă ea:

— O s-o luăm cu binișorul.

Și, înainte de a apuca să-i răspundă, își coborî capul și-i sărută curba superioară gingașă a sânului. Gura îi stărui asupra acelui loc, ca și cum gustul pielii l-ar fi surescitat la fel de mult ca pe ea.

— Da, ai gust de esență a feminității, spuse el, cu buzele lipite de pielea ei. Mai dulce decât violetele și mai tare decât brandy-ul. Mă îmbeți.

Aura respira sacadat și intens, printre buzele deja înroșite de sărutări. Mai presus de orice, dorea să cunoască din nou extazul momentelor din

apartamentul lui, când o atinsese, o sărutase și toată ființa i se înălțase în întâmpinarea lui.

Capitolul 7

Flint, însă, nu se grăbea. Se stăpânea, ținându-și ferm sub control stările și acțiunile, cu mâinile mișcându-i-se încet și chinuitor peste pielea ei.

Afară, dinspre lagună, se auzi chemarea unei păsări – necunoscută, străină. Aura se înfioră, atât cu un sentiment de osândă, de drum fără întoarcere, cât și pradă plăcerii dezlănțuite ce-i străbătea toată ființa.

— Ai o gură făcută să fie sărutată, făcută să fie strivită, făcută anume pentru mine, spuse el încet, susținându-i în palmă greutatea unui sân; îl

privea uimit și posesiv, ca un om care cuprinde în mână o valoare neprețuită. Și o piele ca satinul de ivoriu.

Țintuită de lumina mocnită a ochilor lui, Aura își ținea respirația. Flint vorbea cu cuvintele unui om îndrăgostit, și totuși nu erau rostite pe ton drăgăstos, iar expresia lui nu era deloc tandră.

Ochii Aurei se dilatară, neliniștiți; apoi gâfâi, când Flint îi sărută un sfârc mic, încordat și întărit, și luându-l în cavitatea caldă a gurii lui, începu să sugă cu sete.

O străbătu un junghi de senzații, iute și fierbinte ca focul, lin și dulce ca mierea. Închise ochii, neputând face față sentimentelor pe care i le stârnea, incapabilă să-i privească gura făurindu-și descântecele ancestrale, neputincioasă să suporte contrastul dintre unghiurile dure ale chipului neguros și curbele palide, blânde, ale propriului ei

trup.

Complet pustiită de nevoie, îi oftă numele.

— Atinge-mă, şopti el, cu gura pe arcul sânului ei, luându-i mâna pentru a şi-o pune peste inimă.

Începu să-l exploreze la fel cum o explora și el pe ea, uimită din nou de relieful șlefuit al mușchilor care se încordau ca reacție sub mâinile ei nesigure. Fiecare atingere, fiecare mângâiere, fiecare pas nou pe calea descoperirii se adăuga celor dinainte, le prelungea, până când, în cele din urmă, degetele lui alunecară cu grijă în jos, pentru a-i descoperi nucleul tainic, dornic și închis, așteptându-l.

Genele Aurei tresăriră. Privirea lui cu pleoape grele îi fixa fața cu o intensitate în care se recunoștea toată pânda dinainte. Dacă tresărea, dacă se încorda, Flint avea să se întrebe de ce – și,

poate, să ghicească.

Iar acesta ar fi fost sfârşitul. Nu-și dorea o fecioară, voia o femeie cu experiență, o femeie pe măsura priceperii lui. Aura nu-i putea dărui așa ceva, dar avea să-i dea un lucru la care nu putea renunța decât o singură dată în viața ei.

Întoarse capul la pieptul lui și, gingaș, mușcă mugurul încordat pe care-l găsi acolo. O respirație adâncă dilată pieptul lui Flint, apoi mâna i se strecură puțin mai adânc, pătrunzând-o cu fiori de voluptate. Degetul mare începu să i se miște, găsi centrul plăcerii, iar Aura se cutremură.

— Da, mă dorești, spuse el încet. Cât de mult mă dorești, Aura?

Ridicând pleoapele îngreunate, Aura răspunse pe adierea unui oftat:

— Mai mult decât orice pe lume.

— Mai mult decât orice? râse el, întorcând

capul.

Un moment, îngrozită, crezu că o alunga, la fel ca înainte. Chiar în timp ce în minte i se contura acest gând, înțelese ce făcea. Din acea împerechere nu avea să se nască niciun copil nedorit.

Peste câteva secunde, dintr-o mișcare sigură, ajunse complet peste ea, cu trupul său puternic, splendid în masculinitatea sa neînduplecată, pregătit, adunându-și forțele, până când spuse cu glas aspru:

— *Da…*

O penetră dintr-o singură mișcare, puternică și lină, până la capăt.

Mai târziu, Aura avea să-și spună că acea primă clipă a posesiunii o schimbase la un nivel fundamental; dar, pe moment, era atât de neliniștită ca Flint să nu descopere vreo dovadă a

virginității ei, încât nici nu apucă să aprecieze cu adevărat ceea ce se întâmplase. După acel moment al contopirii, însă, Flint se opri, aproape ca și cum ar fi așteptat-o să facă ceva.

În timp ce ochii ei, dilatați, languroși și întrebători, aproape înspăimântați, îi observau maxilarele încleștate și structura oaselor feței, Aura înțelese două lucruri: Flint făcea eforturi să-și păstreze controlul, iar în teaca mătăsoasă care-l cuprindea nu se simțea niciun obstacol care s-o trădeze. Se putu destinde, iar reacțiile pe care anxietatea i le blocase ieșiră tumultuos la suprafață.

Un sentiment de împlinire, de întregire, fu întărit de revenirea covârșitoarei emoții pe care Flint i-o ațâțase prin manipularea abilă a trupului ei. Se întinse alene, acut conștientă de reacția lui imediată, pe loc dezlănțuită. O dorință de a-i arăta

că nu putea fi complet stăpân o îndemnă să-și miște experimental șoldurile.

— Nu, scrâșni el.

— De ce?

În camera tăcută, vocea îi era scăzută, adâncă și senzuală.

— Nu-ți place?

Flint scoase un geamăt ciudat.

— Îmi place prea mult. Nu, fir-ai a dracu', nu-mi place! Dacă vrei să mai fiu bun de ceva, stai la un loc!

Încercă – dar, în timp ce Flint se mișca, stabilind un ritm lent al înaintărilor și al retragerilor, pe când mirosul dragostei lor, iscusința lui și voluptatea tactilă a contactului dintre piele și piele ațâțau flăcările pasiunii, într-însa începu să se răzvrătească o tulburare furtunoasă, purtând-o spre o regiune necunoscută,

unde nu mai conta decât să ajungă la un țel de neatins.

Răvășită de o febrilă nevoie de a cunoaște, o foame atot-devoratoare, cuprinsă se un sentiment mai măreț decât tot ceea ce cunoscuse în viața ei, Aurei nu-i mai păsa decât de valul necugetat, dulce ca zahărul, al plăcerii ce o străbătea, al greutății lui dragi apăsându-i pântecele și al pătrunderii lente în cea mai lăuntrică dintre tainele ei.

Până în acel moment, niciodată nu se mai considerase pătimașă; crezuse că fața ei senzuală și trupul zvelt îi contraziceau în mod straniu firea. Dar acum, încleștată în acea îmbrățișare, cea mai elementară din toate, dăruindu-se cu tot trupul și sufletul și primind întru totul la fel de dornică, era nevoită să accepte că acele momente de frenezie, când focul întunecat se întețea tot mai aprig, când

fiecare simț îi era stimulat până la o acuitate aproape dureroasă, erau scopul pentru care se născuse.

Ridică privirea spre omul de deasupra ei și dinăuntru-i, scoțând un strigăt de plăcere, când văzu că nu era singura prinsă în flăcările acelei dogori stihinice, devoratoare.

Pielea lui Flint stătea întinsă peste osatura feței, fruntea i se îmbrobonase de sudoare; gura îi era crudă, aproape rânjită, în timp ce mârâia:

— Aura, nu pot… Doamne sfinte…

Mișcările lente, aproape sâcâitoare, ale trupului său se transformară dintr-odată în impulsuri teribile. Capul lui Flint se smuci înapoi și, în timp ce îl privea, cu plăcerea întețintă peste măsură de a lui, undeva într-însa tensiunea cedă, azvârlind-o prin valuri de extaz până într-un prezent halucinant fără început și fără sfârşit,

într-un loc unde era dezgolită până la chintesența ei, unde acea senzație violentă și primordială era singura care mai conta.

Flint îi rosti numele, într-un geamăt, trupul i se încordă, iar Aura fu străpunsă de uimire când undele propriului ei orgasm se răsfrânseră înapoi valuri-valuri, în întâmpinarea și îmbrățișarea alor lui.

Își auzi propria voce, zguduită de bătăile inimii, și crezu că avea să moară de plăcere. Iar apoi se prăbuși, cu tensiunea din mușchii prelungi risipită și trupul mândru potolit în fine, sătul.

Rămase în brațele lui, ținându-l la rândul ei ca pe o povară neprețuită. Foarte încet, atât de încet încât niciun exista vreun moment în care să fi început a-și da seama, descoperi că nu avea nici cea mai mică importanță că acel om care-i zăcea în brațe respirând adânc, cu inima bubuindu-i peste a

ei, care o posedase într-un mod ce-l transcendea pe cel fizic… că omul acela era pentru ea mai periculos decât ar fi putut fi vreodată tigrul pe care-l întrezărea într-însul. Niciodată n-avea să se poată încrede în loialitatea lui, n-avea să poată spera că îi stătea alături. Și, cu toate acestea, îl iubea.

Luptase vitejește împotriva acelei iubiri, agățându-se de nevoia de stabilitate pe care o cunoștea încă din copilărie, jinduind să fie ocrotită și îngrijită, tânjind după un tată. Era ciudat, cum sălbăticia dintr-însa știuse mai bine decât ea de ce anume avea nevoie. Ceva din caracterul nelegiuit al lui Flint se potrivise cu al ei.

Un surâs mic, de satisfacție, îi apăru pe buzele tumefiate de sărutările lui. Aura fu copleșită de un extaz care avea foarte puțin de-a face cu sațietatea fizică a cărei plăcere îi învăluia

atât de letargic trupul. Prin urmare, își spuse ea cu uimire, așa era să fii iubită, să fii neputincioasă sub puterea dragostei.

Era o stare la fel de îndepărtată de afecțiunea pe care o simțise pentru Paul ca o pajură de o vrabie. Magnifică, era totuși și lumească; dorea să trăiască împreună cu Flint, să-l vadă dimineața, când era neras și răgușeala sexy a glasului său era transformată în scrâșnet de tăcerea din timpul nopții, să râdă cu el pentru diverse mărunțișuri neînsemnate, dar importante totuși, fiindcă făceau parte din viața lor în comun. Voia să se certe cu el, să-l iubească și să-i poarte de grijă, și să fie la rândul ei îngrijită de el.

Nici măcar nu părea să mai conteze că el nu simțea pentru ea nimic de acest gen.

Întoarse capul, cu inima topindu-i-se la vederea ochilor lui închiși, a chipului cu contururi

relaxate. Era efectul ei asupra lui.

Genele prelungi tresăriră și, încet, se ridicară, pentru adezvălui doi ochi aurii, la fel de reci și enigmatici ca inima străvezie a unui cristal.

— Probabil cântăresc o tonă, spuse el, întorcându-se pe spate.

Aurei îi veni să strige, dar un braț puternic o cuprinse și o ținu strâns, în vremea ce ea își rezema obrazul pe pieptul lui, încercuindu-l cu un braț pe după mijloc.

În întunericul parfumat de-afară licăreau lumini. Învăluită într-o mulțmire atât de profundă încât părea însăși Nirvana, Aura rămase rezemată de bărbatul pentru care aflase prea târziu că și-ar fi dat viața, lăsându-și gândurile în voia lor.

Nu peste mult, adormi.

Se trezi cu câtva timp înaintea zorilor, dar

nu cerul ce se lumina o deșteptă, nici cântecele păsărilor pe care nu le mai auzise niciodată, ci atingerea blândă a mâinii lui Flint pe sân și sunetul respirației lui accelerate în tăcerea din cameră.

Murmură buimacă:

— Flint?

— Cine credeai că e? Nu, nu-mi spune.

Glasul lui era răgușit, iar mângâierea deveni o declarație de posesiune. Aproape înainte de a avea timp să reacționeze, capul lui Flint se aplecă, răpindu-i de pe buze răspunsul cu o sărutare.

— Arăți atât de prețioasă, rară și superbă, în patul meu, spuse el, cu buzele lipite de ale ei.

Înfruntându-și spasmul imediat al sângelui, Aura ridică ochii. Conturul lui Flint abia se distingea în camera întunecoasă, panta umerilor acoperind aproape complet lumina slabă ce pătrundea prin plasa contra țânțarilor care îi izola

de lume. Din nou fu uimită de mărimea lui, apoi însuflețită de amintiri, căci în seara trecută se potriviseră perfect, îngustimea ei cuprinzându-l și învăluindu-l ca și cum ar fi fost făuriți unul pentru celălalt.

N-avea să se mai repete; îi simțea hotărârea cu toată pielea, cu receptorii infinitezimali care se folosiseră cândva, demult, pe vremea când oamenii nu aveau darul vorbirii.

— Aura? murmură el.

Trase aer în piept, întretăiat, răspunzând:

— Da.

Era singurul răspuns necesar.

Graba pătimașă, aproape frenetică, din seara trecută n-avea să se mai repete. De astă dată, o atinse cu încredere, iar înaintarea lentă a mâinilor lui peste piele expedie mesaje poruncitoare spre centrul în curs de topire al pasiunii ei. Era altfel,

întrucât știa ce-i putea face, știa ce urma și, în loc de a-i toci așteptările, cunoașterea urmărilor nu făcea decât să le întețească.

De astă dată, încurajată de amintire, fu mai îndrăzneață, descoperind cu o emoție leneșă, somnoroasă, că pielea lui Flint se întindea încordată sub mângâierile ei cercetătoare, că atunci când îl mușca ușurel de umeri, el se înfiora.

Natalie considera că pe bărbați îi interesa incomparabil mai mult sexul decât femeile; spunea că acesta era unul dintre lucrurile cu care femeile trebuie să se împace, în schimbul securității și al companiei. Fiică a epocii sale, Aura citise reviste și cărți și știa, cu partea logică a minții, că nu era așa, că dragostea trebuia să fie la fel de plăcută pentru ambele sexe.

Dar fusese nevoie ca pasiunea lui Flint să-i doboare toate stavilele, pentru a o convinge și pe

plan emoțional. Acum, când știa că era adevărat, se pregătea să se lase în voia simțurilor, să-i exploreze și să-i savureze trupul la fel cum făcea și el, atât de limpede, cu al ei. Cercetându-l cu o candoare detașată, îi cutreiera pielea netedă și se delecta cu toate deosebirile.

Simți că nu era obișnuit să fie atins într-un mod atât de familiar, iar degetele i se opriră.

— Nu, o îndemnă el, nu te opri.

— Ești atât de frumos, murmură, întorcându-se cu fața pe abdomenul lui plat.

Acesta se umflă, scuturat de râs.

— E prima oară când îmi atribuie cineva calitatea asta.

Aura îi gustă pielea, mușcând-o mărunt în lungul unei coaste, până când Flint îi dădu gura la o parte, ridicând-o spre el ca s-o sărute.

— Ba tu, spuse încet, cu buzele lipite de ale

ei, *tu* ești frumoasă, dar pe-asta o știi, nu-i așa? Ți-au spus-o și alții, destul de des. Ți-au spus vreodată că atunci când zâmbești ți se luminează ochii, și ai un stil înnebunitor de a-ți coborî genele?

— Nu, răspunse ea, în timp ce gura lui îi cutreiera pielea netedă a gâtului.

— Nimeni? Ce adunătură jalnică. Ești făcută pentru dragoste, Aura. Sânii tăi se potrivesc în mâinile unui bărbat ca și cum anume pentru el ar fi fost plămădiți, și ori de câte ori mă uit la picioarele astea uluitoare mi le imaginez încolăcite împrejurul meu, ținându-mă strâns, de mi se încleștează tot trupul. Dar realitatea e cu mult mai spectaculoasă decât toate plăsmuirile imaginației mele.

Pentru prima oară de la paisprezece ani încoace, nu se crispa cuprinsă de o greață rece la

gândul că făcea parte din fanteziile unui bărbat. Sunetul glasului voalat al lui Flint îi lansa inima la galop, izgonind pentru totdeauna mizeria cu care perversitatea unui singur om îi întinase subconștientul.

— Palmele tale arată inocente, neprotejate, murmură el, la fel ca părțile interioare ale coatelor. Cât despre locul ăla chinuitor unde gâtul întâlneşte umerii, și mica adâncitură de la baza gâtului, și…

Săruta fiecare loc pe care-l pomenea, îi mângâia încet cu degetele pielea încinsă, o sâcâia cu contrastul dintre asprimea glasului și delicatețea atingerilor, dintre sexualitatea sa inflamată și stăpânirea intensă cu care şi-o înfrâna.

Dorința îi ardea în ochi cu un luciu metalic, îi cuprinsese gura, strângând-o într-o linie dreaptă. Deși continua s-o îmbete cu vorbele tenebroase ale pasiunii, buzele abia i se mai mișcau. Mâinile,

însă, îi tremurau.

Iar când îl sărută, când îl atinse la rândul ei, îi văzu pe piele urma secretă și involuntară a degetelor ei, a gurii, în fierbințeala tot mai arzătoare ce-i pârjolea pe amândoi.

Într-un târziu, Flint gemu:

— Te doresc, Aura – te vreau *acum*.

Iar ea se grăbi să se supună… ba nu, nu era nici urmă de supunere în felul cum se mișca, incitându-l, torturându-l, mișcându-se peste el astfel încât zăcea sub ea ca victima unei jertfe, cu o ușoară rouă de sudoare lucindu-i pe pielea bronzată, pentru ca în curând să se amestece cu a ei.

— Acum? îl întrebă și, fără a-i lăsa timp să răspundă, trecu deasupra lui, luându-l într-însa.

N-o duru, dar o secundă încremeni, cu ochii dilatați și tot trupul vibrându-i ca o coardă de

chitară, în senzații atât de acute încât crezu că avea să leșine.

— Aura…

Nu putea sta nemișcată. Focul din sângele ei o împingea pe un drum al erotismului nestânjenit; își coborî fața să-i sărute gura aspră, cu părul roșu revărsându-i-se ca o cortină de mătase în jurul feței lui, și cu o dibăcie nouă și neîncercată, se dărui unei carnalități gingașe, inocente.

Când termină, își spuse ca prin ceață că în veci nu s-ar fi așteptat să fie așa. Oamenii încercau să descrie acel lucru, dar nu exista niciun cuvânt, niciun mod…

Căscă, iar Flint râse.

— Dormi, spuse el, cu glas profund.

Aura nu credea că ar mai fi putut să adoarmă, dar reuși, în timp ce, afară, cerul zorilor se lumina în căldura iernii tropicale, iar bărbatul

de sub ea zăcea cu brațele în jurul făpturii ei zvelte și ochii larg deschiși, privind în tavan.

Visul începu pe nesimțite. Îi râdea lui Paul, cu inelul scânteind pe deget, în timp ce dansau pe un vals de Strauss. „Dunărea albastră”.

— Sigur că nu-i albastră, îi spuse Paul, zâmbind. De fapt, Dunărea e de un brun noroios.

În clipa următoare se împiedică, iar Aura observă că în podea apăruse o gaură, o gaură care se făcea tot mai mare, cu Paul clătinându-se pe marginea ei, o gaură ce mânca podelele, pentru a deveni un hău negru unde fojgăiau fel de fel de jivine, în așteptare.

Chipul lui Paul era transfigurat de groază; o striga pe nume, iar ea se agăța de el, încercând să-l țină să nu cadă în groapă. În fundal, orchestra continua să cânte și toți ceilalți dansau somnoroși pe margini, fără să observe groapa, grozăviile care

pândeau acolo și zbaterile lui Paul, deși acesta tremura pe margine, gata să cadă.

Aura nu putea să țipe; scâncind, încerca să-l tragă de-acolo, dar el îi aluneca printre degete, inexorabil, spre întuneric. Începu să-l strige cu disperare:

— Paul, nu te du… Paul, ține-te… Paul, Paul, Paul, Paul…

Dar cineva o zgâlțâia, cineva o trăgea înapoi și, în timp ce ea se zbătea, Paul dispăru în beznă, fixând-o deznădăjduit cu privirea, iar Aura izbucni în suspine sfâșietoare.

— Trezește-te! Aura, termină, ai un coșmar!

Deschise ochii, disperată. După un moment de groază, se ațintiră spre chipul lui Flint. Auzi numele lui Paul stingându-i-se pe buze, răsunând în tăcerea din cameră.

— Nu-i nimic, spuse Flint, încercând s-o ia

în brațe, dar Aura se ghemui cu fața în pernă, stând țeapănă.

În adâncurile ochilor lui tresări o licărire sumbră, dar spuse calm:

— N-a fost decât un vis, Aura. Un coșmar. Îți aduc puțină apă.

Cutremurându-se, Aura încercă să alunge impresia stăruitoare a coșmarului. Când Flint reveni din baie, cu un pahar de apă, aproape reușise. Își împinse părul încâlcit la o parte din față, strângând paharul în mâna cealaltă. Dinții îi clănțăneau, dar reuși să bea apa fără s-o verse.

Flint luă paharul, dădu la o parte plasa de tifon și se așeză pe marginea patului. Acum, când era prea târziu, Aura ar fi vrut s-o țină în brațe, s-o convingă că nu avea de ce se teme, dar nu putea face ea prima mișcare. Flint era distant, închis într-o lume numai a lui, unde ea n-avea cum să

pătrundă.

— Ți-ai revenit? o întrebă el.

Fără a se încrede în propria-i voce, Aura dădu din cap.

— Ți se întâmplă des?

— Nu.

Era un horcăit, dar măcar se înțelegea. Ezită, adăugând apoi:

— Acum mi s-a întâmplat prima oară.

— Și nu oferi premii cui ghicește care-a fost cauza.

Aura își mușcă buza, știind prea bine ce anume i-l cauzase. Subconștientul o acuza de trădarea săvârșită. Dragostea făcută cu cel mai bun prieten al lui Paul fusese picătura care umplea paharul.

— N-am nimic, spuse ea, cu privirea spre cearșaf, ținându-și ochii îndreptați într-acolo

printr-un efort de voință, pentru că n-ar fi suportat să vadă expresia calmă și rezonabilă a lui Flint.

— Nu mi-am dar seama că erai atât de grav afectată de… despărțire.

Glasul lui era sigur, lipsit de inflexiuni. Aura clătină din cap.

— Acum nu mai contează. A trecut.

— E clar că pentru tine încă n-a trecut, spuse el, pe același ton impersonal.

Rămase tăcută, în timp ce Flint se ridica în picioare și mergea spre fereastră. Dintr-o mișcare scurtă, furioasă, a mâinii sale bronzate și puternice, dădu la o parte perdelele subțiri. Mâna aceea, precum și amintirile celor pe care le făcuse în timpul nopții, înroșiră obrajii Aurei, alungând cât de cât nefericirea visului. Acum, însă, dragostea lor părea la fel de ireală ca imaginile pe care mintea ei le invocase din tainița celor mai

ascunse spaime.

Pentru Flint nu însemnase decât astâmpărarea unei pofte; îi spusese că era frumoasă, îi spusese ce efect avea frumusețea ei asupra lui, dar inima ei era plină de o goliciune cenușie, o deziluzie la fel de grea și apăsătoare ca norul de furtună cel mai negru.

— Mai bine m-aș duce în camera mea, spuse abătută, ridicându-se în picioare pentru a începe să-și caute hainele.

— Și ce-ai să faci?

În glasul lui nu se simțea decât o curiozitate indiferentă.

Aura abia aștepta să iasă. În timp ce-și lua hainele pe ea, spuse grăbită:

— Mă duc în Bali, iar de-acolo, acasă.

— Te vei vedea cu Paul?

Degetele ei încremeniră pe încheietoarea

sutienului. Privi spre Flint, care stătea uitându-se pe fereastră. Conturul arogant al profilului său se desena pe peretele albastru deschis; soarele îi așternea pe păr luciri de cupru. Părea o statuie luminoasă în zorii zilei tropicale, cu tot atâta căldură ca a unei statui.

— Nu, răspunse ea, cu un fior.

— Probabil e mai bine așa.

Disperată să scape, își trase rochia peste cap şi-şi îndesă ciorapii în poșetă, în timp ce se încălța cu sandalele direct pe picioarele goale.

— La revedere, spuse ea mâhnită, pornind spre ușă.

Abia atunci, Flint o privi. Preț de-un moment, Aura îi studie cu speranță trăsăturile neînduplecate, apoi se întoarse, primind cu brațele deschise resemnarea amorțită ce-i înlocuia singurătatea dureroasă, Pe chipul lui, în ochi, nu se

vedea decât o detașare reținută, ca și cum s-ar fi așteptat la o scenă din partea ei.

Cu spatele rigid de mândrie, zâmbi vag.

— Aura…

Surâsul îngheță, dar nu se șterse.

— A fost plăcut. Hai să rămână așa, spuse el deschizând ușa, pentru o închide apoi în urma ei cu un țăcănit sonor, final.

Din fericire, pe culoar nu mai era nimeni. În camera ei, Aura făcu un duș, însă chiar în timp ce apa îi spăla de pe trup mirosul lui, iar pasta de dinți îi alunga gustul din gură, Aura știa că cele întâmplate în timpul nopții erau irevocabile. Pentru el, o fi fost doar o aventură de-o noapte, dar pentru ea însemna un angajament. În cel mai elementar mod, simțea că Flint îi aparținea, la fel cum și ea îi aparținea de-acum lui.

Prosopul alb i se lipea de trup într-un mod

deloc neplăcut. „Cel puțin”, își spuse ea obosită, „nu am de ce să-mi fac griji că am rămas gravidă”.

Flint se ocupase de asta cu ambele ocazii.

În Bali era cald, iar bivolul de baltă nici nu voia s-o vadă în ochi, cedând doar cu multă greutate în fața îndârjirii stăpânului său. Orezăriile de smarald erau adevărate monumente închinate îndemânării unor generații întregi de oameni.

În oricare alt moment, Aurei i-ar fi plăcut. Așa, însă, executa mișcările învăluită în ceața cenușie a deznădejdii, care din fericire se transpunea pe film sub forma unei aparențe de senzualitate exotică.

Când ajunse înapoi la Auckland, ploua din nou și era clar că de-o bună bucată de vreme în casă nu intrase nimeni. Oftând, pentru că Natalie plecase mult prea des la Kerikeri în ultimele luni,

îl sună pe Alick la telefon.

Răspunse Laurel, vocea ei rece încălzindu-se când auzi salutul Aurei.

— Cum a fost în Caims? o întrebă.

— N-a plouat nici măcar o dată, cât am stat eu acolo.

— Și-n Bali?

— O aversă, două. Nu ca aici.

Soția lui Alick râse.

— Haide, că nici la noi nu plouă chiar tot timpul.

— Nu, se pare doar. Natalie e la voi?

Tonul lui Laurel se schimbă subtil, deși rămase cald:

— Da. Are niște noutăți pentru tine. Mă duc s-o chem.

Natalie avea vocea catifelată de satisfacție.

— Iubito, mă mărit, anunță ea, veselă.

— Chiar așa? Cu canadianul?

— E un scump, ai să mori după el. A venit aici să organizeze o fermă pe care a cumpărat-o, la jumătatea distanței dintre Whangarei și coastă.

— Natalie, ești sigură?

— Da, sunt sigură. Foarte sigură. Vom avea o nuntă mică și discretă aici, în Kerikeri – se ocupă Laurel de toate, Dumnezeu s-o binecuvânteze…

Iar Alick le plătește pe toate, completă cinică Aura în sinea ei.

— …și pe urmă vom pleca într-o călătorie în jurul lumii. Vei putea veni să ne vezi, iubito. Joe locuiește foarte aproape de Calgary.

Aura era gata să parieze că mama ei nu auzise niciodată de Calgary înainte de a-l cunoaște pe Joe, dar acum vorbea de parcă acel oraș ar fi fost buricul Pământului.

Sperând din toată inima ca atât Natalie cât și Joe să știe ce făceau, se duse la Kerikeri cu două zile înainte de nuntă și, în curând, își dădu seama că Joe Donaldson era perfect conștient în ce se băgase. Mai descoperi, spre uimirea ei, că Natalie era îndrăgostită.

— Uluitor, nu-i așa? îi mărturisi mama ei, arătând mai tânără și mai extravagant de frumoasă ca oricând. Credeam că, după tatăl tău…

— L-ai iubit, măcar?

Aura își pusese adesea această întrebare.

— A, da.

Natalie își netezi o șuviță de păr, privindu-și imaginea reflectată în oglindă cu niște ochi care vedeau până în trecut.

— Și am fost fericiți, până când el a ajuns la concluzia că Africa era mai importantă decât familia lui. Știa că n-aș fi rezistat niciodată acolo,

dar a insistat să-l însoțim. Uneori, există situații când n-ar reuși niciun fel de compromis. El avea o vocație. Nu l-am urmat, dar l-am iubit, și m-a iubit și el pe mine.

— Atunci, de ce Dumnezeu te-ai măritat cu Lionel Helswell?

Natalie ridică din umeri.

— Mi-a… ăă, mi-a promis că urma să aibă grijă de mine și, deși știu că după părerea generației voastre nu e cazul ca o femeie să-și dorească asta, eu așa ceva am fost crescută să aștept de la o căsnicie. Așa sunt eu. E prea târziu ca să mă mai schimb acum, Aura.

— Da, cred că ai dreptate, zâmbi Aura.

— Joe nu e ca Lionel, să știi.

Într-adevăr, petrolistul și crescătorul de vite slab, șiret și vesel nici nu se compara cu tatăl ei vitreg. Inima lui bună sărea în ochi de fiecare dată

când deschidea gura să vorbească. Aura bănuia că, de data asta, mama ei făcuse o alegere inspirată.

— Sper să fiți fericiți, îi ură ea.

— Eu, una, voi fi. Dar tu?

Aura zâmbi sigură pe sine.

— O duc minunat.

Natalie era Natalie. Fiind fericită, presupunea că la fel erau toți ceilalți.

— Mă rog, totul e bine când se sfârșește cu bine. Promite-mi că vom păstra legătura.

— Bineînțeles.

— Vei putea veni în vizită la noi oricând vrei. Iar dacă se întâmplă ceva, îi ai pe Alick și Laurel. Laurel ține foarte mult la tine.

— M-am făcut mare, de-acum, zâmbi chinuit Aura.

Mama ei râse și pulverizã parfum prin aer, trecând prin el, ca să se prindă de ea ca o ceață

subtilă, înmiresmantă.

— O, ce frumoasă-i viața, spuse, fericită.

În Auckland, Aura organiză vânzarea casei, apoi se mută într-o vilă mare și veche în stil Kauri, din Mt. Eden, cu încă cinci femei, și pentru prima oară de când ieșise din internat avu de suportat viața în comun. Îi plăcea compania și camaraderia dezinvoltă, iar conversațiile și activitățile o împiedicau să se simtă prea singură.

Campania de publicitate fu lansată în ziare și reviste, iar Aura, spre propria ei surprindere, deveni o mică celebritate, dându-le interviuri reporterilor și primind oferte de serviciu pe care nu le dorea și oricum nu le-ar fi putut accepta, întrucât contractul ei era încheiat în exclusivitate.

— Ochii sunt cauza, îi spuse veselă Jessica, în timp ce frunzărea filele cu șraifuri.

Extraordinar de fotogenici, răutăcioși și senzual-insinuanți. Ideea cu lentilele de contact colorate a fost excelentă. Nu știu cum reușești să arăți atât de inocentă în maro, și de sinceră în albastru, dar îți iese.

— Camera minte, replică scurt Aura. Începu să se plimbe prin cabinetul lui Jessica, privind pe fereastră. Peste Portul Waitemata jucau razele soarelui, conturând drăgăstos curbele insulei, ale peninsulei și ale golfului, scoțând în relief acoperișurile din fier ondulat ale caselor de pe malul nordic. O fregată stătea în docul bazei navale, iar cei doi mici vulcani verzi din Devonport se înălțau ca niște exotice budinci de Crăciun deasupra navei suple, cenușii.

— Nu minte, îți iubește fața numai, și mâinile, și picioarele. De fapt, pe tine toată te iubește. Dacă erai mai înaltă cu patru degete și mai

ușoară cu șapte livre, ai fi făcut avere.

— Nu vreau avere. Și nu-mi doresc nicio altă ofertă, după ce asta va expira. Vreau să-mi fac meseria pe care am învățat-o.

Aura știa că vorbea cam repezit, dar o ajungea disperarea. O durere chinuitoare îi rodea inima.

Mai presus de orice, dorea să-și poată înfige dinții într-o muncă grea, acel gen de exercițiu mintal care ar fi silit-o să se smulgă din acea mocirlă a auto-compasiunii în care părea să se fi împotmolit definitiv. Își cumpărase un computer nou și petrecea cât de mult timp putea lucrând, dar interesul și pasiunea păreau să se fi estompat în aceeași ceață cenușie care-i inunda toată viața.

— Cred că ai înnebunit, spuse binevoitoare Jessica. Deși, nici nu mă mir. Întotdeauna ai fost încăpățânată. Cum merge treaba?

Aura știa la ce se referea.

— Supraviețuiesc, răspunse ea, indiferentă.

— L-am văzut pe Paul la o lansare de carte, alaltăieri seară.

— Cum arăta?

— Posomorât. La fel de abătut ca tine, când crezi că nu te vede nimeni.

Sprâncenele Aurei se îmbinară.

— Nu te încrunta, spuse Jessica. Îți prinde bine dacă vorbești, să știi.

— Te-am plictisit destul.

— Nu fi proastă. Ține minte numai, eu îți stau la dispoziție oricând. A, în ultimul număr din *Wine and Food* a apărut un articol despre Flint Jansen. Se pare că în curând va trece la fapte și va începe să producă vinuri, pe coastă, lângă Warkworth. Dacă va avea succes sau nu, opiniile par să fie împărțite în proporție egală.

Aura simți sângele adunându-i-se din tot trupul în inimă. Noroc să stătea cu spatele spre Jessica. Avu nevoie de un moment, pentru a putea răspunde cu un calm aparent:

— Așa?

— Mhm. Omul ăsta arată ca un vis, în poze. Știi, mă-ntreb dacă l-aș putea convinge să se înscrie în cartoteca noastră. Avem nevoie de bărbați maturi arătoși, care să nu fie drăgălași, dulcișori și bucălați, dar nici fals-mohorâți sau cu aere de gospodari. Când îl vezi, îți dai seama că e viu. Mă întreb dacă voi avea vreodată curajul să i-o cer.

Aura reuși să râdă, schimbând subiectul, dar în drum spre casă se opri la o librărie și cumpără revista. Își impuse să aștepte până ajunse în pat, pentru a o deschide.

Chipul lui Flint îi făcu stomacul să se dea

peste cap. Zâmbea, nu în obiectiv, ci spre un bărbat mai scund, vizibil francez, de lângă el. În spatele lor se întindeau șiruri de vii, gătite cu verdele primăverii. Alte șiruri de vii formau modele regulate pe panta din fundal. La capătul fiecărui rând, câte o tufă de trandafiri scotea primii boboci roșii. Coline albastre se înălțau până departe; la o distanță nu prea mare, scânteiau apele oceanului.

Flint zâmbea. Dar, în fond, de ce n-ar fi făcut-o? El nu avea inima frântă, ca să rămână apăsat de un întuneric continuu. Privirea Aurei îi cutreieră lacomă chipul, amintindu-și senzațiile din momentele când o sărutase, fierbințeala gurii lui pe sânii ei, cât de mult îl iubise…

O, Doamne, era excitată de o fotografie! îşi impuse să citească articolul și, pe măsură ce înainta, o cuprinse dorul de a vedea locul ales de

Flint ca să se instaleze. Warkworth se afla la o oră de mers cu mașina din Auckland, un oraș frumos lângă estuarul unui râu, iar paradisul Shangri-La al lui Flint era la nici cincisprezece minute distanță de Warkworth. Putea să închirieze o mașină pentru o zi și să se ducă. Mâine, eventual…?

Ca și cum condițiile meteorologice ar fi fost de acord cu decizia ei, a doua zi fu însorită, una dintre acele delicioase dimineți de primăvară când cerul e de un albastru atât de viu, încât te dor ochii privindu-l. Aerul proaspăt și răcoros, cu doar o undă din viitoarea căldură a verii, atâta cât să nu fie rece, era destul de limpede pentru a distinge fiecare copac de pe culmea lanțului de coline ce se întindeau la orizontul apusean și nordic.

Pe nesimțite, Aurei începu să i se ridice moralul. Imediat după Matakana, o localitate atât de mică încât abia dacă se putea numi sat, coti spre

răsărit, urmând șoseaua din lungul coastei, printre pășuni verzi unde zburdau și se jucau la soare viței mici, albi cu negru. Avea să treacă prin fața porții și nimic mai mult.

La capătul drumului văzu o poartă, iar dincolo de ea, o clădire cu aer mediteranean care era în mod clar vinăria. Aura întoarse mașina în dreptul porții și se înapoie până la o oarecare distanță, unde opri și coborî. O adiere caldă cocheta cu cele câteva șuvițe de păr ce-i scăpau de sub batic. Potrivindu-și mai bine ochelarii de soare pe nas, privi în jur.

Nu se auzea niciun sunet, numai behăitul unui miel agitat risipea tăcerea. Proprietatea era întocmai așa cum o descrisese Flint. Un râu cu estuar larg înconjura pe trei laturi podgoria sădită cu grijă. Marea era la reflux, așa că malurile mocirloase se prelungeau în tentacule șerpuitoare

pe ambele laturi ale estuarului. Prin mâlul umed umblau păsări și, din înalturi, cântecul curat al unei ciocârlii era întrerupt de țipetele lenețe, ca niște hohote de râs, ale pescărușilor.

Meandrele râului continuau printre colinele albastre, până la câțiva kilometri distanță; în drum spre mare, albia despărțea viile de o limbă prelungă de nisip, unde se aflau un dig și câteva parcări. Cu ani în urmă, Aura se îmbarcase de-acolo pe un mic bac care travera până la Insula Kawau. Acum, la începutul sezonului, fiind prea devreme pentru traficul de vacanță, parcările de mașini erau aproape goale.

Aura inspiră liniștită și privi peste râu și capul nisipos, în susul unei coline acoperite cu tufișuri, unde fuseseră construite case elegante, destul de departe pentru a nu bătea la ochi și a nu risipi aerul de pace al priveliștii.

Era un loc minunat, un cămin ideal pentru războinicul care renunțase la bătăliile tăcute ale profesiunii lui. Aura stătu astfel un lung răstimp, până când zgomotul unei mașini care se apropia pe drum o făcu să încremenească.

„Doamne dă să nu fie Flint”, se rugă ea.

Rămase întoarsă cu fața în direcția opusă și neliniștea cristalizându-i-se într-o panică ce-i înghețа stomacul, când mașina încetini, apoi se opri.

Un glas cu accent franțuzesc distinct întrebă:

— V-ați rătăcit, *în selle?*

Încet, fără tragere de inimă, Aura se întoarse. În mașină nu se afla decât un singur om. Ușurarea îi readuse sângele în obraji.

— Nu, admiram doar priveliștea.

Era asociatul francez al lui Flint. Deși o privea cu o admirație tipic galică, Aura nu găsea

nimic ofensiv în candoarea expresiei lui.

— Și eu admir priveliștea, spuse el, cu un licăr poznaș în ochi, făcând-o să râdă.

Briza îi făcu baticul să fluture. Reuși să-l apuce înainte de a i se desprinde de pe cap, dar francezul comentă totuși:

— E o crimă să ascunzi un asemenea păr.

Zâmbind, Aura răspunse:

— Azi, vântul e cam agitat. La revedere, *monsieur*.

Îl simpatiza, își spuse ea, în drum spre casă. Ar fi putut să fie foarte fericită acolo, pe malul râului, cu viile crescând în jurul ei. Și orașul Warkworth îi plăcea.

Of, pe cine încerca să prostească? Dacă Flint i-ar fi cerut-o, ar fi trăit cu el în vârful Muntelui Cook, cel mai înalt din Noua Zeelandă, pe care băștinașii maori îl numeau Aoraki,

străpungătorul-cerului.

În noaptea aceea, plânse puțintel înainte de a adormi, dar vizita îi alungase cumva o durere din inimă. A doua zi, luă un avion până la Fala îşi, unde avea o nouă ședință fotografică.

Fala îşi era o insulă din Pacific, ca o nestemată verde montată într-o mare atât de albastră încât era dureroasă la vedere. Echipa rezervase camere pentru obișnuita săptămână de muncă febrilă și, în ultima seară, chiar înaintea cinei, pe Aura o deranjă un telefon din Noua Zeelandă.

— Aura?

Era vocea lui Jessica, metalică și îndepărtată.

— Jess? Ce s-a întâmplat?

Telefonul părea să aibă paraziți pe fir, un stol întreg, iar printre trosnete și păcănituri vocea

prietenei sale scădea și creștea la loc, astfel încât nu se distingeau decât cuvinte disparate:

— …întrebat unde… sigur că nu i-am… dar… așa că am vrut să fiu sigură…

— Jess, nu-nțeleg o vorbă din ce spui! O fi din cauza petelor solare, sau, cine știe. Ascultă, mai bine dă-mi un fax!

— Un ce?

— Un fax! *F-A-X!*

— A, bine. Nu, stai…

Inexorabil, vocea lui Jessica se pierdu definitiv printre pârâieli.

Aura oftă, căută pe lista tipărită pentru clienții hotelului, găsi numărul de fax și îl citi cu voce tare, clar și precis, de trei ori.

— O.K., răspunse deslușit Jessica înainte ca un nou val de interferențe electronice să întrerupă legătura.

Aura închise telefonul, masându-și încet punctul dintre sprâncene, în timp ce-și spunea cu toată fermitatea să nu se încrunte. Înainte, nu avusese asemenea griji, se simțise liberă să facă tot ce voia cu fața ei, dar modelingul tindea s-o facă să fie conștientă de aceste lucruri. În multe privințe, era un mod narcisist de a-și câştiga existența. Admira creativitatea necesară și curajul modelelelor, și avea să fie recunoscătoare toată viața pentru banii pe care-i câştiga, dar abia aștepta să-l abandoneze.

Luând un prosop, coborî pe plajă.

La întoarcere, se aștepta să găsească faxul, dar află că nu sosise niciunul. Probabil Jessica ajunsese la concluzia că nu merita osteneala, își spuse ea, resemnată. La urma urmei, urma să revină la Auckland peste treizeci și șase de ore.

Luă cina împreună cu restul echipei, refuză o invitație la o petrecere de noapte și se duse la culcare. Trecuseră trei luni și n-avea niciun motiv să simtă în continuare lipsa lui Flint, cu fiecare respirație, cu fiecare bătaie a inimii, ca și cum cineva i-ar fi smuls din trup un organ vital.

Poate să fi fost doar din cauza felului cum reacționa trupul ei la clima tropicală. Deși Fala îşi nu prea semăna cu Australia, lăsând la o parte similitudinile superficiale constând în căldură, palmieri și mările calde. Valurile de-aici îi răsunau în urechi, spărgându-se prelung pe recifele ce protejau plajele albe, iar în aer se simțea un slab iz tropical, de flori cu miresme dulci, nuci de cocos și sare, mirosul umed și bogat al fertilității și al vieții.

Aura stinse lumina și se lungi pe-o parte, privind spre fereastră. Numai dacă Flint n-ar fi fost

atât de distant, în acea dimineață când se văzuseră ultima oară. În acele momente, știuse că totul luase sfârşit. Dacă s-ar fi certat, ar fi putut profita de emoție ca să comunice cu el, dar nu avea nicio armă împotriva acelei bunăvoințe calme și indiferente, împotriva acelei armuri a stăpânirii de sine.

În colțul ochiului i se formă o lacrimă, care picură pe pernă. Dar n-avea să plângă. Trebuia ca acea suferință să se sfârșească, mai devreme sau mai târziu.

Restul echipei plecă în zori, cu primul avion, dar Aura, care hotărâse să mai rămână o zi, plănuia să lenevească în pat până târziu. Totuși, răsăritul soarelui o găsi trează, așa că se sculă, luă pe ea un șort și un maiou și porni prin hotelul tăcut, salutându-se cu puținii oameni care circulau, apoi peste nisipul sclipitor, cu privirea spre

insulița de pe recif unde fusese fotografiată în ajun.

O siluetă înaltă, în capătul opus al plajei, o făcu să se strâmbe; nu mai avea chef de zâmbete false. Hotărî să se întoarcă din drum, pornind în direcția opusă. Până una alta, își impuse să savureze prospețimea aerului deja cald, dar purtând mirosul pădurilor de pe munții înalți din interiorul insulei, și sunetul blând al valurilor ce se rostogoleau leneșe pe nisipul de coral, alb și aspru. Când un val peste măsură de mare se sparse de recif, stropii scânteiară în soare și, o secundă, prin văzduhul de cristal pluti suspendat un curcubeu.

Deodată, curcubeul fu prelungit de lacrimi. Aura își trase nasul. Aici, era întotdeauna vară. Acasă, în ciuda bogăției de frezii cu deliciosul lor, anul abia își aduna forțele pentru lenta și maiestuoasa trecere la vară.

O podidea dorul de casă. Greșise, rămânând încă o zi. Dacă ar fi plecat cu echipa, acum ar fi fost în Auckland. Se întoarse brusc și porni spre hotel cât putea de repede.

O atingere pe umăr o făcu să tresară, răsucindu-se în loc.

— De ce plângi? o întrebă scurt Flint, în timp ce Aura îl privea aproape cu groază.

— Tu erai pe plajă? întrebă ea, prostește.

Flint dădu din cap. Arăta neschimbat, impenetrabil ca întotdeauna, lucru pentru care îl detesta. Murise încetul cu încetul înăuntrul ei, iar el își văzuse de drum fără a simți nimic. Fără îndoială, nici nu se putea gândi la ea altfel decât cu o undă de dispreț. Sau o considera, totuși, acceptabilă pentru o aventură de-o noapte?

Pentru că, indiferent ce alte păreri avea despre ea, pe aceasta nu putea s-o nege. Și lui îi

plăcuse la fel de mult ca ei.

Dacă stătea să se gândească, era o ironie amuzantă. Își dăruise virginitatea unui bărbat care o găsea doar cu puțin mai presus decât o târfă.

Și avea sentimentul că niciodată n-avea să poată găsi un alt bărbat care să se ridice la înălțimea lui.

Capitolul 8

— Ce faci aici? întrebă Aura cu voce sacadată, ferindu-și fața. Sau e doar o coincidență, ca data trecută când m-ai găsit într-un hotel?

— Nu, răspunse Flint, pe un ton mecanic, care o făcu să se închidă și mai mult în sine. De data asta, am venit anume să te caut.

— Cum ai aflat unde sunt? gemu ea, dând glas primei întrebări prostești care-i trecu prin

minte, din moment ce pe cele mai importante nu putea să i le pună.

— Am sunat-o pe Jessica. Ea mi-a spus.

— Nu se poate. N-ar fi spus nimănui unde eram.

Desigur, despre asta fusese vorba în convorbirea telefonică din ajun. Jessica încercase s-o prevină.

Flint zâmbi antipatic.

— A, când i-am spus de ce voiam să te găsesc, mi-a dat adresa.

— De ce? întrebă ea, obosită.

— De ce te-am căutat?

Flint vârî mâna în buzunarul pantalonilor și scoase un mic râu de foc verde.

— Ca să ți le înapoiez pe-astea.

Aura făcu ochii mari, dar nu schiță niciun gest de a lua pietrele.

— Unde le-ai găsit? întrebă ea. A doua zi după ce semnase contractul, se dusese la bijutier să le răscumpere, dar se vânduseră deja.

— Le-am cumpărat.

Înghiți un nod.

— De ce?

— Ei, zâmbi cu auto-ironie Flint, să zicem că din sentimentalism.

Încruntându-se, Aura îl întrebă:

— De unde-ai știut că le vândusem?

— Într-o zi, m-am întâlnit cu vărul tău, Alick, în Auckland. Tocmai ieșise de la bijutier, cu mâinile goale. Se pare că Natalie se dusese la el cu lacrimi în ochi, întrebându-l dacă nu putea să le răscumpere.

Aura se lumină la față.

— Dragul de Alick, comentă ea, cu tandrețe.

Flint își petrecu printre degete lanțul de

flăcări verzi, privind pietrele cu ochii îngustați.

— Din păcate, dragul de Alick n-a avut succes, iar a doua zi urma să plece la Frankfurt. Bijutierul nu i-a putut spune cine le cumpărase – trecuseră pe la vreo doi stăpâni, de când le vânduse el, devenind tot mai valoroase pe parcurs – dar auzise un zvon că urmau să plece în America.

— Și-atunci, cum au ajuns aici? întrebă Aura, nesigură.

Flint o privi în față.

— M-am oferit să le iau urma, ceea ce am și făcut. Pe urmă, i-am oferit cumpărătorului o sumă pe care n-a putut-o refuza.

— Pentru Alick?

— Nu, răspunse el, cu un zâmbet nesuferit, pentru mine.

— Dar de ce? întrebă ea, amorțită.

Râse încetișor.

— Am spus că din motive sentimentale. Le purtai în seara când te-am sărutat prima dată, mai ții minte? Când am fost la operă. Am sperat tot timpul că va veni noaptea când vom face dragoste fără ca tu să ai pe pielea ta fermecătoare altceva decât pietrele astea.

Aruncă spre ea colierul. Granatele străluciră scăpărător în aerul torid. Aura le prinse, simțindu-le greutatea și netezimea încălzită de trupul lui, privindu-le jocul culorilor.

— De ce le-ai adus aici? şopti ea.

După un moment de ezitare, Flint răspunse:

— Pentru că și tu ai venit la Matakana.

Aura închise ochii. Fusese undeva în apropiere, observând-o? Simți în gât un nod de umilință, pe când pielea i se învăluia într-o răceală umedă.

— De unde-ai știut?

— Mi-a spus Jean-Pierre.

— Nu mă cunoaște.

Pe buzele lui Flint se așternu un zâmbet rece.

— Într-adevăr, dar când mi-a descris extaziat o femeie cu părul de culoarea celui mai ales vin de Bordeaux, ochi mari și verzi, atât de triști încât ți-ar fi venit să te omori pentru ei, și o gură făcut să vorbească franceza, nu greoaia limbă engleză, am știut pe cine văzuse.

Aura nu spuse nimic; era prea ocupată să se blesteme în sinea ei pentru că cedase acelei nevoi irezistibile de a vedea via.

— Aici nu putem discuta, continuă Flint. Vino în apartamentul meu.

Vorbea atât de firesc, încât Aura nu putu găsi nicio obiecție și, în câteva minute, se pomeni

stând într-un salon opulent, cu atât de multe întrebări luându-se la întrecere în mintea ei încât n-o putea formula pe niciuna dintre ele.

Nehotărâtă, îi privea imaginea reflectată în oglindă, în timp ce lua receptorul telefonului și comanda micul dejun de la room-service. Umeri lați, șolduri înguste, o grație felină și dezinvoltă care-i propaga fiori prin tot trupul; întruchiparea arogantă a forței și a puterii.

După ce puse receptorul în furcă, Flint se întoarse spre Aura, care ezita lângă canapeaua de piele, și-i ordonă:

— Stai jos. N-am să te mănânc.

Nu încă, cel puțin, făgăduiau zâmbetul și privirile lui, repezi și prădalnice.

Aura se așeză și, de astă dată, îl putu întreba:

— De ce ți-ai dat atâta osteneală?

— Nu ghicești, Aura?

Încet, clătină din cap.

— Nu.

— Ce-ai făcut de când te-am văzut ultima oară?

— Am lucrat.

— Tot modeling?

Dezgustul din glasul lui îi făcu părul să se zbârlească, dar răspunse ferm și fără emoție:

— Da.

— De ce te-ai apucat de munca asta?

Vorbea într-o doară, dar Aura îl cunoștea mult prea bine. Interesul lui nu avea nimic indiferent.

Ridică din umeri.

— Știi bine de ce. Din același motiv pentru care am vândut granatele. Aveam nevoie de bani.

— Mama ta tocmai s-a măritat cu posesorul unei mari averi. După toate semnele, e pe cât de

bogat, pe-atâta de generos și se vede clar că s-a îndrăgostit de Natalie până peste cap. Nu mai e nevoie să muncești. Ai fi putut duce o viață idilică, alături de ei.

Tot fără să-l privească, Aura răspunse rece:

— Niciodată.

În viața ei n-ar fi acceptat bani de la un bărbat.

Sprâncenele lui negre se înălțară, dar continuă totuși:

— Înțeleg că ai destul succes. Plănuiești ca asta să fie cariera ta?

— Nu. La începutul anului viitor, am să-mi caut altă sujbă.

Din cine știe ce motiv, acest lucru îl amuză.

— Serios? Ce anume?

— Am licența în sisteme informatice și marketing, spuse ea, pe un ton caustic. Nu cred

că-mi va fi foarte greu să găsesc de lucru.

De astă dată, reușise să-l surprindă. Ridică și mai sus sprâncenele, destul de descumpănit.

— Înțeleg…

Ceva o determină să adauge:

— Paul nu ți-a spus?

— Paul și cu mine n-am discutat nimic despre tine, replică el scurt.

Aura își înălță batjocoritor sprâncenele delicate.

— Și dosarul ăla pe care-l adunaseși?

— Era schematic, zâmbi ironic Flint, adunat mai mult din bârfe. Ți-am vorbit despre el ca să-ți observ reacția. Am crezut, teamă mi-e, că diploma ta era obișnuita și banala *Bachelor of Arts*. Poate că Paul a încercat să-mi spună, dar i-o retezam ori de câte ori încerca să vorbească despre tine. Unde ți-ai luat licența?

Nu strica să-i spună.

— La o politehnică din vestul orașului Auckland.

— Și de ce ți-ai ales tocmai materiile astea?

Aura îi aruncă o privire suspicioasă, dar în trăsăturile lui aspre nu se distingea decât un interes moderat.

— Inițial, mă hotărâsem să fac contabilitate, se strâmbă acru gura ei. Părea o idee bună, iar matematicile și contabilitatea au fost două dintre materiile mele favorite în școală.

O bătaie înceată în ușă anunță sosirea ospătarului, cu micul dejun pe cărucior. După ce acesta termină de pus masa și plecă, Flint o întrebă:

— Vrei să torni cafeaua?

Deși mâncarea avea o aromă divină, cum numai șunca și cafeaua pot să emane, nu se așeză.

Nici nu-i mai puse alte întrebări despre studiile ei.

În schimb, se interesă distant:

— În ultima vreme l-ai mai văzut pe Paul?

Aura tresări.

— Nu.

— Nici eu, dar am auzit că-și revine.

— Bine. Mă bucur.

Flint se îndreptă spre fereastră, unde se opri cu privirea posomorâtă spre plaja însorită de-afară. Cineva măturа nisipul, cântând cu glas de bas una dintre melodiile vesele care păreau nelipsite din partea locului.

Aura sorbi puțină cafea, apoi puse ceașca la loc. Privi mâncarea, dar foamea îi pierise.

— Nu de-asta te-am căutat, reluă el în cele din urmă. De ce-ai venit la Matakana?

Inima Aurei începu să bată cu putere, în piept, în adâncitura de la baza gâtului, cu ecoul

răsunându-i în urechi. Își privi cafeaua, observând cum pluteau aburii peste lichidul dens din ceașca de porțelan subțire ca foița.

— Am citit un articol într-o revistă, recunoscu ea, fără tragere de inimă. Voiam să văd și eu cum arată via.

— Și ți-a plăcut?

— A, da. E foarte frumoasă.

Din nou tăcere. Apoi:

— Te-am urmărit, spuse Flint, pe un ton calculat, fiindcă am descoperit că nu pot trăi fără tine.

Cafeaua se revărsă peste buza ceștii. Aura reuși să îndrepte farfurioara înainte de a se scurge și de-acolo, dar mâinile îi tremurau prea tare pentru a o ține nemișcată, așa că fu nevoită s-o pună pe masă, cu un mic clinchet ce răsună mult prea tare în tăcerea din cameră. Rămase cu capul

în piept, incapabilă să-și mute privirea, atentă numai la cuvintele care tocmai îi scrâșniseră pe la urechi.

— M-ai auzit? întrebă el.

— Da te-am auzit.

Vocea îi era rece și sigură.

— Și, continuă el cu aceeași deliberare, fiindcă am presupus că, dacă ți-ai dat osteneala să vii până la Matakana, înseamnă că ai reușit în sfârşit să lași în urmă despărțirea de Paul.

— Din necesitate, replică ea, împietrită.

— Îl mai visezi?

Clătină din cap. Continuând să nu-l privească, spuse:

— Nu mi s-a întâmplat decât atunci. Flint, n-o să meargă.

— De ce?

— Fiindcă cu un…

— Știu că ai făcut tot posibilul pentru a te convinge să mă urăști, dar au existat momente când m-ai plăcut, Aura. Când nu ne certăm, ne înțelegem bine. Iar acum, nu mai avem niciun motiv să ne certăm.

Întreruperea lui insistentă îi atrase atenția cum nimic altceva n-ar fi reușit.

Ridică ochii. Flint întorsese capul și o privea. Chipul de pirat era crispat într-un autocontrol rigid.

— Flint… începu ea, epuizată.

Cu iuțeala unui animal încolțit, Flint veni de la fereastră. Înainte ca Aura să poată continua, o ridică de pe canapea, luând-o în brațe, pentru a o ține strâns peste duritatea masculină și disciplinată a trupului său.

— Dacă altă cale nu este, continuă el, cu un glas ce o străbătea dureros, un glas în care se

contopeau cinismul și o dorință tenebroasă, te pot cuceri așa.

Gura lui îi înăbuși protestele, reducându-le la simple funcții în creier, la umbre, apoi la neființă. Sărutul era aproape disperat, ca și cum ar fi fost lihnit, ar fi pândit nopți întregi, devorat de nevoia de ea.

O secundă, Aura se împotrivi, până când focul și pasiunea reciprocă îi copleșiră autocontrolul. Jinduirea nesfârșită și neașteptatul asalt masculin îi înlătura toate barierele de apărare. Se cufundă în uitare, desfătându-se cu capitularea, vag conștientă, undeva într-o regiune îndepărtată a creierului, că abandonul era format din fibrele complicate ale cuceririi și înfrângerii, țesute laolaltă pentru a forma o urzeală a egalității.

În cele din urmă, Flint își retrase capul, pentru a murmura:

— Dacă pentru tine nu e decât atât, atunci merge, deocamdată. Mă scoți din minți, te-ai instalat cu reședința în inima mea, în mintea și sufletul meu, și nu pot face nimic ca să scap de tine. Niciodată n-am mai avut nevoie de o femeie, n-am dorit nicio femeie fără de care să nu pot trăi, dar tu ai intrat în inima mea ca o furtună, i-ai dărâmat toți pereții și ai ocupat-o, și de când te-am văzut pentru prima oară, nu mai exist decât pe jumătate.

Cu un mare efort, Aura începu să vorbească:

— Nu e…

— Nu, o întrerupse el. Nu spune „nu”, nu încă. Lasă-mă să mai visez puțin.

— Flint…

Restul frazei fu înăbușit de încă o sărutare. Oftând, Aura se lăsă în voia extazului, răspunzându-i cu toată pasiunea.

— Mă dorești, spuse el într-un târziu, când o văzu tremurând, cu răsuflarea tăiată, privind-o cu o patimă atât de dezgolită în ochii lui aurii, încât îi seca toată rezistența.

Aura zâmbi cu tristețe.

— Sigur că te doresc.

În surâsul lui se amestecau triumful și durerea.

— Nu știu cum să fac față în situația asta. Am crezut că avea să-mi fie ușor, că puteam folosi atracția violentă dintre noi ca să te atrag în patul meu, iar apoi să-ți penetrez carapacea atât de abil încât, până să te dezmeticești, te îndrăgosteai de mine. Dar sunt lacom; vreau totul – și vreau acum.

— Ce dorești?

Nu-i răspunse, privind-o doar cu ochii întredeschiși, atenți.

— Ce vrei de la mine? insistă Aura.

Flint își mută privirea, cu un chip dur, încordat și hămesit. Dându-i drumul, făcu un pas înapoi. După o clipă de ezitare, scrâșni printre dinți:

— Vreau să mă iubești la fel cât te iubesc eu pe tine.

Inima Aurei intră în viteza a patra.

— Tu mă *iubești?* întrebă ea, cu gura uscată.

— Sigur că te iubesc, ce mama dracu'!

O privi un moment furios, apoi râse aspru, fără haz.

— Dac-ai ști de câte ori am încercat să premeditez modul în care te-aș fi abordat. Mi-am spus: „merită tandrețe, a avut parte de-atât de puțină, deci voi fi tandru". Dar n-o pot face, când nu știu ce simți.

— Nu trebuia decât să-mi spui că mă iubești, răspunse ea, încet. Fiindcă cu te-am iubit

de când ne-am văzut a doua oară.

Flint se albi la față, apoi, pe când în piele îi revenea o roșeață închisă, o apucă dintr-o mișcare iute, stângaci de disperată, departe de grația lui obișnuită. N-o mai sărută; câteva secunde, nu făcu decât să privească peste capul ei, cu inima lipită de a ei bătându-i ca un baros, strângând-o atât de tare în brațe încât Aura abia mai putu respira.

Înjură trivial, cu un mârâit scurt. Iar apoi, în sfârşit, brațele i se destinseră și ridică bărbia, privind-o în ochi. Aura îl privi și ea, cu gura arcuită.

— Zâmbetul ăsta afurisit, spuse el încet. Așa te-ai uitat la mine atunci, în prima seară, și mi-am spus – o, Doamne, mi-am spus, ce naiba am să mă fac acum? Bine, vrăjitoare mică. Când te măriți cu mine?

Inima Aurei sări în gât, apoi lumina din ochi

i se stinse.

— Ce e? întrebă Flint.

— Nu ne putem căsători, răspunse ea, nefericită.

— De ce?

— Paul…

Brațele lui se înmuiară un moment, iar Aura încercă să se retragă, dar o opri furios.

— Nu. N-o să stea între noi ca un înger cu o spadă de flăcări, să fiu eu al dracului dacă-l las!

— Dar e prietenul tău.

— Iar tu, spuse el simplu, vei fi soția mea.

— Ne va urî, insistă Aura, cedând fără să-și dea seama.

Cuvintele ei căzură ca niște bolovani în noroi, scurt, fără reverberări, fără ecou.

— Da, răspunse el, neînduplecat, mă tem că așa va fi. Dar nu avem ce face. Nu suntem

răspunzători pentru fericirea lui Paul.

Aura își mușcă buzele.

— N-am vrut să mă interpun între voi.

— Nu aveai între ce să te fi interpus. Nu mă mai consideră prieten. Și chiar dacă o făcea, n-aveam de gând să aștept ani de zile până te lăsa în urmă. Ultimele câteva luni au fost un infern, așteptându-te să ți-l scoți din organism. Aura, te iubesc și sunt al dracului de sigur că și tu mă iubești pe mine. Trebuie să ne fim loiali unul altuia. Vreau să ne căsătorim.

În fața acestei declarații atât de simple, Aura nu mai avea niciun argument.

— Da, spuse ea, simplu. În regulă.

Flint rămase încremenit.

— Așa, simplu? întrebă el, nevenindu-i să creadă.

Pe buzele ei tresări un surâs.

— Ce te-ai aștepta să fac? Să mă împotrivesc doar de dragul împotrivirii? Doar știi că te iubesc.

— Mă temeam să nu ai vreo loialitate debusolată care te-ar fi ținut departe de mine, râse el încet, dar fericit, și o sărută pe frunte. Mă gândeam că poate trebuia să mă culc cu tine iar și iar, până te lăsam gravidă, pentru ca abia apoi să te conving să mă accepți de bărbat. De fapt, abia așteptam s-o fac.

Aura râse și ea, cu ochii ei verzi amuzați, blânzi și tandri.

— Te și cred. Îmi dau seama că voi avea o viață teribilă.

Brațele lui o încercuiau calde și puternice, făgăduindu-i nu siguranță, ci riscuri, nu liniște, ci emoții, nimic de genul tandreței calde pe care crezuse că o dorea. Flint era foc, pericol și

turbulență înviorătoare; viața cu el n-avea să semene nici pe departe cu limanul calm și senin la care râvnise. Și nici n-ar fi vrut să audă de altceva.

Zâmbind, ridică fața, în semn de invitație tăcută.

Peste câteva ore, când înserarea tropicală rapidă învăluise insula în îmbrățișarea ei vineție, Aura se mișcă în pat. Imediat, brațele lui Flint o cuprinseră strâns.

— Nu, îi şopti el la ureche.

Zâmbind, Aura își frecă obrazul de pieptul lui.

— Nu plec nicăieri.

— Bun.

Flint căscă, apoi îi sărută părul încurcat ce se revărsa peste umărul lui.

— De fiecare dată când facem dragoste,

cred că nu poate exista nimic mai minunat, că nimic n-o va mai egala vreodată, și de fiecare dată e mai fascinant, mai insuportabil de electrizant. Cred că, într-o zi, am să mă excit atât de tare încât am să mor.

— Nu în timp ce facem dragoste, sper, râse ea.

Flint zâmbi, cu surâsul leneș, de satisfacție pură, al omului care are lumea la picioare. Avea în zâmbetul acela ceva de tigru.

— De ce nu? Ar fi un mod superb de a da în primire.

— Pentru tine, poate. Mie nu mi-ar plăcea deloc.

— O.K., n-am s-o fac.

Brațele lui o strânseră din nou.

— Când te măriți cu mine?

— Am o sesiune foto în Thailanda, peste

două săptămâni, și o deplasare în Japonia, în ianuarie. Nu pot lipsi, Flint.

Din cine știe ce motiv, se așteptase să obiecteze, dar Flint răspunse calm:

— Nu, nici nu ai vreun motiv ca să încerci. Deci, ne căsătorim înainte de a pleca în Thailanda?

— Atât de repede?

Flint râse de tonul ei scandalizat, cu o ironie tandră lucindu-i în ochii aurii.

— De ce nu? Vrei nuntă mare?

— Nu!

— Atunci, de ce să mai așteptăm? ridică el din umeri. Eu am de lucru pentru Robertson's până la sfârşitul anului, iar apoi ne putem muta la podgorie. Va trebui să mai clădim vreo două case; încheiasem un contract cu același arhitect care a proiectat crama, dar de cum mi-am dat seama că te iubesc, l-am suspendat: trebuie să-i aprobi și tu

planurile. Jean-Pierre e foarte mărinimos; a spus că va sta în rulota lui, până e gata casa noastră, cu condiția să-i gătești două cine pe săptămână. O să-l placi.

— Și dacă nu știu să gătesc? întrebă ea, timidă.

— Te va învăța el, răspunse Flint, cu colțurile gurii arcuite vesel.

— Întâmplător, nu-s o bucătăreasă prea rea, dar sunt gata oricând să primesc lecții. Dacă i-ai cerut arhitectului să mai aștepte, înseamnă că erai destul de convins că mă voi mărita cu tine, continuă ea, pe un ton răutăcios.

Flint zâmbi.

— A fost singura soluție ca să nu-mi tai venele, spuse el, cu toată fața radiind numai umor. Trebuia să cred că vei trece peste dorul de Paul și

te vei îndrepta spre mine, altfel cred că mi-aș fi pierdut mințile. Pentru prima oară în viața mea, eram disperat.

— Fac pariu că viața cu tine va fi un iad.

Flint se înroși ușor, apoi râse din nou.

— Mă cunoști prea bine, spuse el sec. Deci, vei fi fericită să trăiești într-o podgorie?

— Sună minunat.

O sărută pe buzele gingașe.

— Desigur. Totul e minunat. De fapt, nici dacă încercam nu mi-ar fi ieșit mai bine. Firma va avea nevoie de un bun contabil și manager financiar, iar pe tine e clar că providența mi te-a trimis, tocmai pentru asta.

Aura se strâmbă.

— Nici măcar nu știi dacă mă pricep.

— Am pretenții prea mari? Ai prefera să lucrezi în oraș?

Pentru prima oară, Aura își îngădui să spere că de data asta totul avea să se lege bine, că viitorul era atât de luminos și strălucitor pe cât părea să se făgăduiască.

— Ce-ai face dacă ți-aș spune că da? îl întrebă ea.

Mâna din părul ei se încordă, dar Flint spuse calm:

— Aș încerca să te conving că ai fi mai fericită lucrând cu mine, dar nu sunt un căpcăun, inima mea, iubita mea. Îți vei face viața pe care ţi-o dorești.

— Nu-mi pot dori nimic mai mult decât să lucrez cu tine.

O sărută, o dată și încă o dată, iar după un interval extrem de satisfăcător Aura oftă și-i puse întrebarea care o sâcâia de ultima dată când fuseseră împreună.

— De ce-ai făcut dragoste cu mine atunci, prima dată? Nu prima oară când am…

Sub privirea lui amuzată, obrajii i se împurpurară, dar continuă cu îndărătnicie:

— …nu când… ăă… când ne-am *culcat* împreună, ci în Auckland. După „Pescuitorii de perle”.

Flint tăcu un moment. Apoi, spuse cu glas hotărât:

— Doream cu disperare să împiedic căsătoria ta cu Paul, împins de o pornire mai puternică decât onoarea sau prietenia. În acele momente, mi se părea că nu puteam decât să-ți ocolesc buna creștere și să mizez pe atracția sexuală, fiindcă știam că mă doreai la fel de tare cum te doream eu. Era singurul mijloc de a rupe legăturile de loialitate care te uneau cu el. Dar, totodată, n-am putut rezista. Mă îmbrobodiseși atât

de strâns, încât trebuia să te sărut. S-ar putea chiar să fi crezut că nu însemna nimic pentru mine, că nu te doream decât fiindcă îmi erai interzisă.

Aura tresări, iar Flint confirmă aspru:

— Da.

Și, în acel cuvânt monosilabic, se simți toată durerea și dezgustul de sine însuși, iar pe dedesubt, ca metalul veritabil sub stratul de oxid, edificiul strălucitor al iubirii lui.

— Dacă dacă am făcut-o, continuă el, acel prim sărut mi-a dovedit cât de amarnic mă înșelam. Atunci am știut că trebuia să fii a mea. Și totuși, deși reacția ta a fost cât pe ce să-mi ia mințile, încă mai erai hotărâtă să te măriți cu el.

— Îl iubeam. Dar, după noaptea aceea, am știut că nu mă mai puteam mărita cu el.

— Ai știut?

Ridicându-i bărbia, o privi în ochi cu o

ostilitate promptă.

— Atunci, de ce naiba nu mi-ai spus?

— Cum aș fi putut? Mai întâi trebuia să-i spun lui – măcar atâta lucru îi datoram. Aveam de așteptat până se întorcea din Samoa. Și nu știam ce simțeai tu. Mi-ai spus că nu-mi ofereai decât o aventură. Eram complet distrusă.

— La fel ca mine.

Furia îi pieri la fel de repede pe cât îi venise; o sărută blând, înlăturându-i mângâietor părul de pe obraz.

— Aveam nevoie să mă dorești din dragoste, nu de dragul securității, din niciun alt motiv decât acela că nu puteai trăi fără mine. Când ai refuzat în continuare să cedezi, mi-am dat seama că trebuia să forțez. Îl cunosc pe Paul. Sub aparența lui blajină se ascunde un om foarte posesiv. Ar fi încercat să te păstreze cu orice preț.

— N-a făcut-o.

— Fiindcă i-am spus că eram deja amanți.

Aura se îndreptă de spate, privindu-l fix.

— Ce-ai *făcut?*

În ciuda zbaterilor ei indignate, Flint o strânse din nou la piept.

— Calmează-te. Altă soluție nu aveam ca să-l îndepărtez de tine și nici măcar de asta nu eram sigur.

— Ai mințit, murmură ea, pe un ton amenințător.

— Așa e. Nicio grijă, n-am obiceiul. Îți jur că n-am să te mint niciodată. Eram în pragul disperării. Înțelegi, am știut întotdeauna că l-ai iubit. De-asta ți-am cerut să nu te întâlnești singură cu el, când eu am fost chemat la datorie. Mă temeam că avea să te convingă să nu contramandați nunta. Dacă reușea, praful s-ar fi

ales de viața ta, și de a lui. Fiindcă i te-aș fi răpit. Noi doi eram hărăziți să fim împreună, iubito.

Înțelesese mult mai mult decât crezuse ea. Aura stătu mult timp cu obrazul lipit de inima lui, care bătea statornic.

Într-un târziu, Flint spuse, cu glasul tulburat:

— Dumnezeule, mi-a venit să fac lumea bucăți, când a sunat pagerul ăla nenorocit, dar n-aveam ce face, nu-mi venea nicio idee ca să preîntâmpin riscurile, decât aceea de a-ți cere să nu te apropii de el.

— Iar în Caims, ai plecat fiindcă încă mai credeai că eram îndrăgostită de el?

O sărută pe creștetul capului, strângând-o și mai tare în brațe.

— Încă mai erai legată de el, pe plan emoțional, dacă nu și legal. Aveai nevoie de timp.

Aura dădu din cap. Flint vedea mai limpede

lucrurile. Fusese ancorată de trecut cu lanțurile amintirii, iar acelea erau șubrede și false. Nu-și dorea pacea și liniștea, un soț care s-o adore ca pe o făptură rară și fragilă, pe care s-o țină ferită, încuiată la adăpost de orice pericol. Avea nevoie de o provocare, la fel ca el; Flint o înțelegea mai bine decât se înțelegea ea însăși.

Spuse cu seriozitate:

— Așa e. L-am iubit. Dar pe tine te iubesc incomparabil mai mult, și sunt și îndrăgostită de tine. Acum știu care e diferența. S-ar putea s-o fi știut dintotdeauna; numai că nu eram gata s-o recunosc.

Îi vorbi despre visul pe care-l avusese în noaptea de după ce se cunoscuseră.

— Ar fi trebit să ascult ceea ce încerca să-mi spună subconștientul, încheie ea.

— N-ai fi fost femeia pe care o iubesc, dacă

îl părăseai și atât. Știam că ai nevoie de timp pentru a-l lăsa în urmă, spuse Flint, grav. La Caims, eram flămând și speriat. M-am folosit de atracția dintre noi ca să mă culc cu tine – și am descoperit, spre marea mea încântare, că pentru tine era prima dată – dar n-o puteam face la nesfârșit. Trebuia să-l lași în trecut, unde-i era locul, și să înveți să mă iubești pe mine, iar pentru asta aveai nevoie de timp, fără presiuni, un timp în care să descoperi singură adevărul.

Aura se întoarse cu fața înfierbântată spre gâtul lui.

— Cum ți-ai dat seama că era prima oară?

— A, totul era complet nou pentru tine, zâmbi Flint, cu o satisfacție răutăcioasă. Nu mi-a fost deloc greu să-mi dau seama de ce. Știu că nu e modern să spun că m-am bucurat de virginitatea ta, dar când mi-am dat seama, m-am simțit ca

stăpânul universului.

— Încrezutule, îl acuză ea.

— În privința asta, mă tem că așa e. Și nici nu-mi cer iertare. Salutul de rămas bun pe care ți l-am adresat în dimineața aceea a fost cel mai greu lucru pe care l-am făcut în viața mea, dar se întâmplaseră prea multe și prea repede. Mi-am spus că urma să aștept cu răbdare un semn de la tine.

Apoi, izbucni în râs.

— Deși, trebuie să recunosc că m-a cam apucat neliniștea, când mi-a spus Jean-Pierre că veniseși la podgorie.

— Mmm, îl sărută ea pe bărbie, apoi de-a lungul cicatricei, cu ochii visători. Cât te mai iubesc.

— Și eu te iubesc. Din toată inima.

EPILOG

— Aura, ce naiba faci acolo?

Pe sub exasperarea din tonul lui Flint se simțea nelipsita notă de tandrețe, ușor de recunoscut chiar și prin ușa camerei de toaletă.

Aura zâmbi.

— Mă îmbrac.

— Ai fi bine să merite așteptarea asta.

— Ai încredere, toarse ea, seducător.

— N-am încredere nici atâtica, dar mai aștept cinci minute.

Făcând o mutră spre ușă, Aura își potrivi la urechi perlele, una albă ca laptele, cealaltă neagră, două picături care îl costaseră pe Flint o avere cu trei ani în urmă, la nașterea fiului lor.

— Poftim, îi spuse ea imaginii din oglindă,

ești gata. Și, chiar dacă o spun numai eu, arăți trăsnet.

Mirosul floral proaspăt al parfumului Joy îi ajunse la nări când deschise ușa și intră în dormitor, elegantă și sofisticată, într-o rochie de lână exact de culoarea pielii. Poalele strâmte îi dezvăluiau picioarele cu ciorapi din cei mai subțiri și pantofi simpli, ca ivoriul. Văzută din față, rochia era decentă, cu mâneci lungi și largi și falduri ușoare, dar la spate materialul era drapat într-un decolteu adânc care-i dezvăluia șira spinării aproape până la talie. O cingătoare lată de satin îi înconjura șoldurile, înnodată cu fundă într-o parte.

Își strânsese părul în creștet, iar la ceafă își prinsese o fundă din același material. Era, într-adevăr, o toaletă ucigătoare, iar expresia de pe chipul lui Flint, la vederea ei, îi confirmă că

reușise.

— Uite-mă, spuse ea, făcând o piruetă pentru a-și arăta spatele; privindu-l peste umăr, îl întrebă cu un zâmbet: a meritat să aștepți?

— Pe tine merită să te aștept oricât, replică Flint, examinând-o cu ochi îndrăzneți, posesivi. Dar, de data asta, te-ai întrecut pe tine însăți. Cât timp trebuie să stăm acolo?

Râzând, Aura își încheie pirueta, oprindu-se în dreptul lui, astfel încât să-i poată privi chipul feroce.

— Până când, iubitule, toți cei de la prezenare vor trage concluzia că Southern Red e cea mai interesantă realizare din producția de vinuri pe care a cunoscut-o lumea de la experiența californiană încoace.

Flint oftă cu multă pompă, cuprinzându-i talia între mâinile sale puternice, suple și bronzate

de anii întregi de muncă la vie.

— Este, într-adevăr, spuse el cu glasul plin de convingere. Peste zece ani, va fi în topul celor mai bune.

— Știu.

Râzând în surdină, o întrebă:

— Nu te-ai îndoit nicio clipă, așa-i? Nici chiar când oamenii ne spuneau că suntem nebuni.

Aura clătină din cap.

— Așa e. Mi-ai spus cândva că nu obișnuiești să faci greșeli. Te cred.

— N-a fost decât aroganță, fir-ar să fie!

Mâinile lui se strânseră un moment, pe când lucirea aurie din ochi i se întețea.

— Mare minune că m-ai lăsat să mă apropii de tine.

Aura ridică o mână, cuprinzându-i obrazul în căușul palmei.

— Și-acum ești arogant, spuse ea, cu obrăznicie. Dar te iubesc totuși.

Zâmbetul lui era parțial ironic, parțial amuzat și plin de satisfacție masculină.

— Știi, cred că toți zeii au fost de partea mea când m-am îndrăgostit de tine. Ai făcut minuni. Mulțumită ție, am ieșit cu niște economii fantastice, iar publiciatea a fost extraordinară. Cine, dacă nu tu, s-ar fi putut hotărî să lansăm prima recoltă cu o recepție într-o marchiză? Și căptușită cu mătase, pe deasupra. Plus că ai reușit să stârnești o asemenea furtună de reclame, încât până și cumpărătorii de vin britanici ne-au cerut invitații.

Aura îl îmbrățișă.

— Au vrut să vină pentru că vinul e magnific. Iar asta, sufletul meu, se datorează faptului că tu și Jean-Pierre sunteți geniali. Oricine

simte când se face istoria. Și va merge din ce în ce mai bine. Iubitule, ăsta-i începutul unei dinastii! Și-acum, ar fi timpul să mergem. Sunt convins că mama ta consideră că nimeni nu știe să prepare racii la fel de bine ca ea. Numai că nu pare capabilă să înțeleagă că a venit aici ca să fie servită și răsfățată.

— Mama mea? Niciodată! declară vesel Flint.

Aura râse. Casa era plină, cu Natalie și Joe instalați într-un dormitor, iar părinții lui Flint în celălalt. Aveau foarte puține în comun, dar totuși păreau să se înțeleagă de minune.

Viața, își spuse ea, în timp ce începeau să coboare scara, nu mai avea mare lucru să-i ofere.

— Bună seara, Aura.

Preț de-o secundă dureroasă înlemni, înainte

de a se întoarce încet. Da, era Paul, mai bătrân cu cinci ani, privind-o atent cu ochii săi albaștri, pe sub pleoapele lăsate.

— Paul, murmură ea, izbutind să surâdă. Paul, ce mult mă bucur că te văd!

— A, și mie-mi pare bine că te văd. Se vede clar că-ți priesc căsnicia, maternitatea și cultivarea viilor.

— Într-adevăr. Și tu arăți minunat. Ai vorbit cu Flint?

— L-am văzut. N-am stat de vorbă. Sunt puțin cam jenat – ultima dată când ne-am întâlnit, i-am spus niște lucruri absolut de neiertat.

Flint nu-i vorbise niciodată despre acea întrevedere finală, dar de-atunci nu se mai întâlniseră, iar Aura știa că pe soțul ei continua să-l doară pierderea prieteniei lui Paul.

— A învățat să ierte mult mai ușor decât

înainte, spuse ea sec.

— Erau lucruri pe care nu aveam niciun drept să le spun, continuă Paul, privind-o pătrunzător. Mă tem că l-am învinuit pentru…

— N-are importanță.

— Mi-ați lipsit amândoi.

— Atunci, de ce nu te duci să-i spui și lui două vorbe, Paul?

Paul dădu din cap.

— Da, cred c-am s-o fac. Ești și mai frumoasă decât te țineam minte. Am auzit că aveți copii.

— Un băiat, Andrew Paul, răspunse Aura, accenutând numele, și o fetiță, Sophie. Andrew are trei ani, iar Sophie, un an și șase luni. Dar tu, Paul? Nu te-ai căsătorit?

— Nu, răspune el, cu un ușor surâs. Probabil a trebuit să te exorcizez.

Aura râse.

— Iar acum, ai reușit.

— Iar acum, am reușit, repetă rar Paul, râzând și el. Cred că am știut încă de când eram logodiți că nu mă iubeai, deși țineai la mine. Numai mândria și încăpățânarea m-au făcut să fiu atât de îndărătnic.

— Ești nedrept cu tine însuți.

— Nu învăț prea rapid, dar până la urmă mă lămuresc, spuse el, însă pe un ton cam absent, privind peste capul Aurei, spre cineva care se apropia.

Tensiunea familiară a nervilor o avertiză că sosise Flint. Întoarse capul și zâmbi, dându-i de înțeles că întâlnirea n-o neliniștea câtuși de puțin. Licărirea periculoasă din ochii lui aurii se șterse.

Privi spre omul care cândva îi fusese cel mai bun prieten.

— Paul, îl salută el, pe un ton care nu exprima nimic.

Zâmbetul lui Paul era forțat, dar îi întinse mâna.

— Mă bucur că te văd, Flint, spuse, cu o sinceritate inconfundabilă.

Își strânseră mâinile, iar Aura se relaxă. Avea să fie totul bine.

Mai târziu, în timpul nopții, după ce toți plecaseră iar ei doi se aflau din nou în dormitorul lor cu vedere spre râul tăcut, limba de nisip și Insula Kawau întrezărită dincolo de golf, Aura spuse cu modestie:

— Ei, cred că a fost un succes, ce zici?

Flint râse, sărutând-o pe ceafă.

— Lasă teatrul. A fost un triumf magnific, iar tu ai fost perfectă. Iubito, când te-ai măritat cu mine, mi-ai făcut viața cadou legată cu-o fundă

roz.

— Mă rog, cel puțin nimeni nu va uita prea repede vinul Southern Red, zâmbi ea spre oglinda în care își vedeau imaginile reflectate.

— A, ne-am înscris cu litere mari pe hartă. Iar la anul, recolta va fi și mai bună. Îmi place ideea ta de a întemeia o dinastie. De câți copii e nevoie ca să-i punem bazele?

— Păi, Andy mi-a spus că se face șofer de cursă lungă, așa că va trebui să ne lipsim de el. Cred c-ar fi bine să investim în vreo doi în plus, spuse sobru Aura, în eventualitatea că și Sophie va prefera să nu fie podgoreancă.

Flint își dădu capul pe spate, râzând, cuprinzând-o la piept cu brațele lui puternice. Ochii Aurei luciră verde printre pleoapele întredeschise. Aveau o viață atât de fericită, ea și iubitul ei; niciodată nu știuse că era posibil ca

fericirea să crească din tine însăți și să-ți coloreze lumea.

Se întoarse și îl sărută, apoi se desprinse din brațele lui.

— Crezi că tu și Paul veți mai fi vreodată prieteni adevărați?

— Sper că da, răspunse Flint, aruncându-și butonii pe masa de toaletă.

— Mă bucur că a venit, continuă Aura, în timp ce-și scotea perlele de la urechi, pentru a le pune cu grijă în cutia lor. Îmi stătea pe conștiință.

— Și mie.

Ochii lui Flint luciră, cu două flăcări străbătându-le limpezimea, pentru a-i aprinde Aurei toate celulele din trup.

— Ți-am spus că astă seară, oriunde mergeau, oamenii se întrerupeau din vorbă ca să se uite la tine? Și pe chipurile tuturor bărbaților se

vedea același lucru – uimire și invidie.

— Parcă mi-ai șoptit tu ceva în genul ăsta, zâmbi Aura, dar poți să mi-o mai spui. Nu că m-ar interesa alt bărbat în afară de tine.

— Știu. Și nici nu pot să-ți spun cum mă face să mă simt asta. Ca omul cel mai norocos din lume.

Ochii Aurei se înrourară.

— Lasă că nici tu nu arăți prea rău, comentă ea. Pe toate femeile le apucă bâțâiala și li se înmoaie genunchii când le arunci zâmbetul tău de tigru. Și am auzit-o clar pe Jess gemând, când ai sărutat-o.

— Sam ar trebui s-o țină mai din scurt, murmură absent Flint. Știi, toată seara m-am gândit la rochia asta. Ia întinde puțin mâna.

Aura se conformă, iar el începu să-i descheie încet năsturașii manșetei. În timp ce

degetele agile i se mișcau peste materialul deschis la culoare, îi spuse ce intenționa să facă după ce înlătura de pe ea veșmântul acela superb, cu cuvinte explicite dar tandre, astfel încât, când în sfârşit îi scoase rochia peste cap și o lăsă în lenjeria de mătase, ciorapi și pantofi, Aura se înroșise toată.

— Chiar și dacă Paul nu mi-ar mai fi adresat o vorbă tot restul vieții, spuse el, cu ochii strălucindu-i ca două nestemate, merită săcrificiul. Acum tu ești lumea mea, tu și copiii. Sunteți tot ce am mai de preț, tot ce-mi pot dori și spera. Noaptea, mă culc cu tine în gând, iar când mă scol, mă gândesc la tine. Niciodată n-am regretat cele întâmplate.

Aura se lăsă să alunece în brațele lui, strângându-l cu putere, în timp ce-i simțea bătăile tot mai repezi ale inimii, micile semne care-i

arătau cât de intens îl afecta.

— Nici eu, spuse ea încet. Am avut nevoie de mult timp ca să accept faptul că, dacă nu ne întâlneam înainte de a mă fi măritat cu Paul, n-ar fi contat cu nimic. Căsătorită sau nu, te iubesc și te-aș fi urmat fără o singură privire în urmă. Asta mă face să mă simt atât de vinovată.

— Într-adevăr, o privi el în față, cu o expresie aspră, devoratoare. Și eu. Aș fi stricat căsnicia lui Paul la fel de ușor cum i-am desfăcut logodna. Fără niciun scrupul, renunțând la o prietenie de-o viață, fiindcă erai femeia *mea*, nu a lui.

Glasul i se înăspri într-un tors aspru. Se aplecă și-i sărută vena care pulsa la baza gâtului.

— Fiindcă te iubesc, continuă el, cu buzele lipite de pielea ei. Fiindcă ești cealaltă jumătate a mea.

— Fiindcă eram sortiți unul celuilalt.

Flint o ridică în brațe și o duse spre pat, cu chipul hotărât și concentrat, dar fără ca focurile întunecate ale dragostei lui să mai fie amenințătoare. În timp ce îl trăgea spre ea, scrutându-i chipul drag cu ochi îngreunați de senzualitate, Aura îi surâse.

— *Sfârșit*